ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Duch Llana Estacada.pdb

PDB Name: Duch Llana Estacada
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Duch Llana Estacada
Autor: Karel May
Nakladatelství: Olympia, 1989

l/ KRVAVÁ LIŠKA

Podle potoka jeli na koních dva jezdci, jeden byl běloch a druhý černoch.
Bílý muž, malý a hubený, byl oblečený vskutku svérázně. Na nohou měl indiánské mokasíny a kožené kalhoty a k tomu kdysi tmavomodrý, teď však vybledlý a ošuntělý frak s blyštivě naleštěnými mosaznými knoflíky. DÍbuhé šosy fraku splývaly po bocích koně jako svěšená křídla. Na hlavě měl obrovský černý amazonský širák, ozdobený falešným pštrosím pérem, obarveným na žluto. Byl vyzbrojený dvouhlavňov-kou, přehozenou přes rameno, nožem a dvěma revolvery za opaskem, kde mu viselo ještě několik váčků se střelivem a různé drobnosti. Teď, jak se zdálo, byly prázdné.
Černoch byl velký a statný chlapík. I on měl na nohou mokasíny a světlé kalikové kalhoty, k nimž se ovšem ani trochu nehodil dragounský kabát po nějakém francouzském důstojníkovi. Tato součást oděvu se nepochybně dostala do Mexika za vpádu Francouzů a kdoví jakými cestami zabloudila k obrovitému černému majiteli, jemuž byl kabát těsný a malý. Nemohl ho dopnout a protože neměl košili, byla mu vidět nahá hruď. Zato kolem krku měl červenobílý kostkovaný šátek, uvázaný jako kravatu s velkým uzlem. Byl prostovlasý, asi z ješitnosti, aby lidé mohli obdivovat jeho mastně se lesknoucí kudrny, jimž věnoval velkou péči. Taky on byl vyzbrojený dvouhlavňovou puškou, nožem, bodákem a jezdeckou pistolí, pamatující dávné doby prvních palných zbraní.
Oba muži měli dobré koně. Ačkoli bylo na nich vidět, že už mají za sebou velký kus cesty, klusali čile, jako by jezdce na svých hřbetech nesli teprve chvíli.
Břehy potoka lemovala zeleň, ale jenom kousek. Dále už rostly jenom suché juky, dužinaté agáve a štěpní tráva, neboť ty jediné dokázaly vzdorovat suchu a vyprahlé půdě.
"Nevlídná krajina," poznamenal běloch. "Tam na severu to bylo lepší, ne, Bobe?"
"Massa Frank mít pravdu," přisvědčil černoch. "Tady se master Bob vůbec nelíbit. Už aby my přijet do Helmers Home, protože master Bob mít hlad jako velryba, která spolknout dům."
"Velryba nemůže spolknout dům," poučil černocha Frank. "Tak široké hrdlo nemá."
"Ale když ho otevřít tak jako master Bob, když on jíst? Jak daleko být ještě farma massa Helmers?"
"To přesně nevím. Podle toho, jak nám to dnes ráno popsali, bychom měli být co nejdřív u cíle. Ale podívej - nejede tamhle někdo na koni?" zeptal se Frank a ukázal napravo přes potok.
Bob zarazil koně, zaclonil si rukou oči proti zapadajícímu slunci a s otevřenými ústy, jako by si tím bystřil zrak, se zadíval označeným směrem a po chvíli odpověděl:
"Ano, být to jezdec, malý muž na velkém koni. Jet přímo sem k master Bob a massa Frank."
Jak se však ukázalo, rychle se blížící jezdec nemířil k nim, ale zřejmě je chtěl minout a dělal, že je nevidí.
"Divný chlapík," zabručel Frank. "Tady na Divokém západě je člověk rád, když potká nějakou lidskou duši a tenhle podle všeho o to ani za mák nestojí. Buď je to nějaký mrzout, který nemá rád lidi, nebo nemá čisté svědomí."
"Má na něj master Bob zavolat?"
"Zavolej," souhlasil Frank. "Tvoje sloní troubení uslyší spíš než můj hlásek jako konipásek." ' Bob přiložil ruce k ústům a zařval z plných plic:
"Haló, haló! Stát a čekat! Proč vy ujíždět před master Bob?"
Hlas černého Boba by skutečně probudil i mrtvého. Jezdec zastavil koně a oba muži se k němu tryskem rozjeli.
Když k němu přijeli blíž, poznali, že to není malý muž, ale mladík, skoro ještě chlapec. Měl na sobě oblek z bizoní kůže, zdobený na švech třásněmi, jaký nosí kalifornští kovbojové, a na hlavě široké sombrero. Místo opasku měl kolem boků rudou vlněnou šerpu, uvázanou k levé straně a za ní zastrčené dvě pistole vykládané stříbrem a lovecký nůž. Na kolenou mu ležela těžká dvouhlavňová kentucká puška a vpředu u sedla měl po mexickém způsobu připevněné dva kožené chrániče, které kryly nohy před kaktusy a trním.
Tvář měl opálenou a navzdory mládí ošlehanou větrem a nepohodou. Na levé straně čela se mu až k oku táhla široká, krvavě rudá jizva, propůjčující jeho tváři bojovný výraz. Vůbec nepůsobil jako mladý, nezkušený chlapec. Seděl v sedle pevně á sebevědomě, pušku držel v ruce jako lehounké pírko a hleděl na oba jezdce tmavýma očima zpříma a beze

strachu.
"Good day, my boy, dobrý den, hochu," pozdravil ho Frank. "Vyznáte se ve zdejších končinách?"
"Celkem ano," odpověděl jezdec a po tváři mu přelétl slabý, ironický úsměv; nejspíš proto, že byl osloven jako "hoch".
"Znáte Helmersovu farmu?"
"Ovšem."
"Jak dlouho tam ještě pojedeme?"
"Čím pomaleji, tím déle."
"Hrome! Vy toho tedy moc nenamluvíte, chlapče."
"Nejsem mormonský farář."
"Ach tak, pak promiňte," řekl Frank jízlivé. "Nemáte na mě zlost, že vám říkám chlapče?"
"Co vás napadá," odpověděl mladík. "Se mnou může každý mluvit, jak chce, ale pak musí taky strpět, abych s ním mluvil, jak chci já."
"Výborně. Tak to se shodneme. Líbíte se mi. Tady je má ruka." S úsměvem mu podal ruku a dodal: "Ale teď mi odpovězte jak se sluší a patří. Jsem tu cizí a potřebuji se dostat na Helmersovu farmu. Doufám, že mi ukážete správnou cestu."
Mladý muž stiskl Frankovu pravici, pohledem přelétl modrý frak a amazonský širák a odpověděl: "Ten, kdo někomu ukáže špatnou cestu je darebák. Právě na Helmersovu farmu jedu. Jestli chcete, můžete jet se mnou."
Pobídl koně a oba jezdci se k němu připojili. Odbočili od potoka a zamířili na jih.
"Chtěli jsme jet podle potoka," poznamenal Frank.
"Tak byste ke starému Helmersovi dojeli taky," řekl mladík, "ale je to velká zajížďka. Jeli byste dvě hodiny, kdežto takhle tam budeme za necelou hodinu."
"Takže jsme měli štěstí, že jsme vás potkali. Znáte majitele farmy?" zeptal se Frank.
"Dokonce velice dobře."
"Jaký je to člověk?"
Mladík jel mezi oběma jezdci. Vrhl na oba pátravý pohled a prohlásil: "Helmers nesnáší darebáctví."
"To se mi líbí. Takže s ním dobře vyjdeme, ne?"
"Jestli jste slušní lidé, tak ano. Pak pro vás udělá, co bude v jeho silách."
"Slyšel jsem, že má sklad a dá se u něj leccos koupit, "pokračoval v rozhovoru Frank.
"Ano, ale nedělá to kvůli výdělku, ale proto, aby pomohl zálesákům. Má všechno, co lovec potřebuje a zboží prodává opravdu levně. Ale když se mu někdo nelíbí, neprodá mu nic, i kdyby mu platil zlatem."
"Je trošku podivín, ne?"
"To rozhodně není. Jenom nechce mít nic společného s lumpy, kteří tady na Západě ohrožují lidi. Však ho poznáte sami. Ale ještě vám o něm povím něco, co asi nepochopíte, protože vám to bude připadat velmi divné: není Američan, pochází z Evropy."
"Cože?" Frank se rozčilením ve třmenech postavil. "Proč bych to neměl pochopit a mělo by mi to být divné? Co vás nemá! Naopak mám obrovskou radost, že se tady na okraji Liána Estacada setkám s někým, kdo pochází ze stejného kontinentu jako já. Jsem totiž původem Němec."
Až dosud zůstávala mladíkova tvář vážná a přestože mu kolem rtů kmitl dvakrát úsměv, zdálo se, jako by se skutečné nedovedl smát. Teď však jeho výraz zvlídnél, a přátelsky Frankovi řekl:
"Vůbec bych nepoznal, že nejste Yankee. Mluvíte dokonale anglicky a vypadáte, jako byste byl příbuzný strýčka Sama."
"Co vás napadá! Kdyby mi chtěl někdo můj původ upírat, tak bych si ho jaksepatří vypůjčil!" řekl výhružně Frank.
"Pak si budete se starým Helmersem rozumět. Taky nedá na svou vlast a mateřštinu dopustit," poznamenal mladík.
"To věřím. Ani na jedno, ani na druhé nemůže člověk nikdy zapomenout. Teď už se na Helmersovu farmu těším dvojnásob." Pak se malý mužík obrátil na mladíka s otázkou: "Vy bydlíte někde blízko farmy?"
"Ne. Žiju volně jako pták v povětří nebo zvíře v lese."
"Tak mladý a sám? Nemáte rodiče?" podivil se Frank.
"Nemám nikoho, ani jediného příbuzného."
"Hm... A jak se vlastně jmenujete?"
"Říkají mi Bloody Fox, Krvavá liška."
"Z takového jména by člověk usuzoval na nějakou krvavou událost," poznamenal malý mužík v modrém fraku.
"Ano, celá moje rodina byla v Liánu Estacadu povražděna. Jenom já jsem zůstal naživu. Našli mě s rozbitou hlavou. Bylo mi tenkrát osm let."
"Panebože," řekl účastně Frank. "To jste namouduši chudák. A to vás přepadli nějací lupiči, kteří vás chtěli okrást?"
"Ano. Pan Helmers mě našel v bezvědomí v písku a vzal mé k sobě domů. Několik měsíců jsem ležel v horečkách, a když jsem se z nich probral, na nic jsem si nemohl vzpomenout. Dokonce ani na své jméno. Jediné co mi utkvělo v hlavě byl
okamžik, kdy jsme byli přepadeni. Ale byl bych radši, kdybych zapomněl i na něj. Neštval bych se bezustání strašlivou pouští, abych našel vrahy."
"Ale proč vám dali jméno Bloody Fox?"
"Protože mě našli zalitého krví a v horečkách jsem neustále vykřikoval slovo Fox. Domnívali se, že se tak jmenuji. Hel-mers .se mi stal vlastně otcem. Od té doby mě to pořád žene ven do Liána, jako sokola, který neustále krouží nad místem, kde mu supové roztrhali rodiče, dokud se mu nepodaří najít vrahy." Foxovy rysy ztrvrdly a trhl uzdou tak prudce, že se kůň vzepjal.

"A od té doby máte taky tu jizvu na čele?" vyptával se Frank.
"Ano," řekl mladík stroze a dodal: "Ale už o tom nemluvme. Vždycky mě to pobouří tak, že bych se nejradši okamžitě rozjel hledat vrahy. A to byste pak museli jet k Helmersově farmě sami."
"Jistě, mluvme radši o panu Helmersovi," souhlasil Frank. "Čímpak byl tenkrát ve staré vlasti?"
"Lesníkem."
"Cože?" vykřikl překvapeně Frank. "Jako já!"
Bloody Fox udiveně vzhlédl a znovu si pátravě prohlédl malého muže v modrém fraku a amazonském klobouku. "Vy jste byl taky lesníkem? To bude radostné setkání. Helmers byl nadlesním a nějak se nepohodl se svým pánem, bezohledným a domýšlivým vzteklounem, který mu dal takové vysvědčení, že nemohl nikde dostat místo. Proto odjel co nejdál a dostal se až sem." Odmlčel se a ukázal dopředu. "Vidíte ten červeno-černý dubový háj?"
"Ovšem," přikývl Frank, když se zadíval tím směrem.
"Za tím lesíkem už začínají Helmersova pole."
Chvíli jeli mlčky, pak Bloody Fox řekl:
"Zatím jste se neustále vyptával vy mě. Teď bych se rád zeptal na něco já vás. Není tenhle černý chlapík Sliding Bob, Klouzavý Bob?"
Černoch při těchto slovech sebou v sedle prudce trhl a vykřikl:
"Proč massa Bloody Fox pojmenovat hodný, dobrý master Bob tak ošklivě?"
"Nechtěl jsem tě urazit, ani se tě dotknout," ubezpečoval
černého Boba Bloody Fox. "Věř mi, že jsem tvůj přítel."
"Tak proč jmenovat master Bob tak jako Indiáni, když tenkrát master Bob klouzat z koně? Teď on jezdit jako čert!"
A aby potrvrdil pravdivost svých slov, pobídl koně a rozjel se tryskem k červenočernému doubí.
Mladíkova slova udivila i Franka.
"Vy znáte Boba?" zeptal se. "Jak je to možné?"
"Znám i vás," odpověděl Bloody Fox. "Jste Hobble Frank, Kulhavý Frank."
"U všech všudy! Jak to víte?" zvolal užasle lovec. "Vždyť jsem v těchhle končinách jaktěživ nebyl."
"Není těžké znát tak proslulého zálesáka. Vyprávěl mi o vás jeden můj známý, Jakob Pfefferkorn, zvaný Tlustý Jemmy."
"Nebesa! Vždyť to je můj něj lepší přítel! Kde jste s ním mluvil?" vyptával se překotně Frank.
"Před několika dny nahoře u řeky Washity. Vyprávěl mi, že se spolu máte sejít na Helmersově farmě."
"Samozřejmě! A přijede?"
"Vydal jsem se na cestu dřív než on a jel jsem přímo. Ale Tlustý Jemmy určitě dorazí co nejdřív."
"To je báječné, to je nádherné!" radoval se Frank. "A on vám o nás něco říkal?"
"Vyprávěl mi o vaší cestě k Yellowstonu. A když jste mi před chvílí řekl, že jste byl taky lesníkem, hned jsem věděl, koho mám před sebou," odpověděl přátelsky mladík.
"Takže mě ten tlouštík nepomlouval?"
"Ani trochu! Jak by taky mohl pomlouvat svého dobrého přítele Franka," odpověděl s úsměvem Bloody Fox.
"Víte, někdy jsme se spolu přeli o věcech, k jejichž pochopení nestačí jenom studium na gymnáziu. Ale naštěstí vždycky uznal, že jsme oba vynikající a tak není na světě větších přátel, než jsme my dva. Ale už jsme u lesíku. Kudy dál?"
"Přes potok a lesem, to je nejkratší směr. Takový jezdec jako je Bob přece nepotřebuje projetou cestu," obrátil se mladík k černému Bobovi.
"Správně!" přisvědčil pyšně Bob. "Massa Bloody Fox vidět, že master Bob jezdit jako Indián a projet všude."
Přebrodili se přes potok, projeli lesíkem a pak se vydali podle oplocených kukuřičných, ovesných a bramborových polí. Místy tu byla úrodná černá půda, poskytující bohatou
úrodu. Potok tekl kolem obytného domu, za nímž byly stáje a hospodářské budovy, pro které byla blízkost vody k nezaplacení.
Bylo to bytelné, protáhlé přízemní stavení; ale v obou lome-nicích byly vždy dvě malé podkrovní komůrky. Přede dveřmi rostly čtyři mohutné, stinné duby a pod nimi stálo několik stolů a lavic. Na první pohled bylo vidět, že napravo od vchodu je obytná místnost a nalevo krám, o němž se zmiňoval Bloody Fox.
U jednoho stolu pod stromy seděl starší muž s dýmkou v ústech a zkoumavě si prohlížel tři příchozí. Měl vysokou statnou postavu a snědou, ošlehanou tvář, vroubenou hustým vousem. Pravý zálesák, jehož ruce prozrazovaly, že musí těžce pracovat.
Když poznal Bloody Foxe, vstal a už zdálky na něj volal:
"Buď vítán, Bloody Foxi! Že se dáš taky zas jednou vidět. Mám pro tebe novinky."
"Jaké? Dobré nebo špatné?" zeptal se mladík.
"Bohužel špatné. Na planině se zase objevili Supové."
Mužova zpráva Bloody Foxe přímo zelektrizovala. Seskočil z koně, přistoupil k muži a řekl:
"Musíš mi hned všechno podrobně vylíčit!"
"Moc toho nevím, bude na to stačit pár slov. Ale nejdřív bys mě snad měl představit těmto dvěma gentlemanům."
"Na to taky stačí pár slov. To je mister Helmers, majitel farmy, a tito pánové jsou mister Hobble Frank, Kulhavý Frank a master Sliding Bob, Klouzavý Bob. Přijíždějí k tobě, aby u tebe nakoupili nějaké věci."
Helmers se na oba muže pátravě zadíval a podotkl:
"Nejdřív bych je rád trošku poznal, než s nimi začnu jednat. Vidím je dnes poprvé."
"Přijmi je bez obav," uklidnil ho Bloody Fox. "Jsou to moji přátelé."
"Pak buďte vítáni," řekl Helmers, podal Frankovi a Bobovi ruku a vybídl je, aby se posadili.

"Nejdřív koně, sir," řekl Frank. "Víte sám, že to je první povinnost zálesáka."
"Správně. Z toho, že se takhle staráte o koně vidím, že jste správní muži. Jak dlouho se hodláte zdržet?"
"Patrně tu budeme muset zůstat několik dní, protože
Jse máme setkat na tomto místě s dobrými přáteli." ,: "Odveďte tedy koně za dům a zavolejte černocha Herkula, ten vám se vším pomůže."
Oba muži ho poslechli. Helmers se za nimi díval a pak Blo-ody Foxovi řekl:
"Cos mi to přivedl za divné chlapíky? Ten černý v uniformě francouzského dragouna a druhý ve fraku, který byl moderní před půl stoletím, s pštrosím pérem na klobouku - něco takového člověk nevidí ani tady na Divokém západě."
"Nedej se mýlit. Povím ti jedno jediné jméno a hned jim budeš důvěřovat. Jsou to dobří známí Old Shatterhanda, na kterého tu mají počkat."
"Cože?" zvolal překvapeně farmář. "Říkáš, že sem má přijet Old Shatterhand? Od koho to víš? Od těch dvou?"
"Ne, od Tlustého Jemmyho."
"Toho jsi taky potkal? Setkal jsem se s ním jenom dvakrát v životě a moc rád bych ho zase viděl," řekl Helmers.
"Budeš k tomu mít brzy příležitost. Tlustý Jemmy a Dlouhý Davy jsou totiž ti přátelé, na které ti dva čekají."
Helmers zabaial rozčileně z dýmky, tvář se mu rozjasnila a radostně zvolal:
"To jsou vskutku potěšující zprávy! Musím hned zaskočit k mé Barborce a povědět jí, že..."
"Počkej," přerušil ho Bloody Fox a chytil ho za ruku. "Nejdřív mi řekni, co se stalo v Liánu?"
"Zločin," odpověděl Helmers. "Jak je to dlouho, co jsi byl u mě naposledy?"
"Asi čtrnáct dní," odpověděl Bloody Fox.
"Takže už jsi u mě neviděl ty čtyři rodiny, které se chystaly přes Liáno? Odešly před týdnem, ale na druhou stranu nedošly. Obchodník Wallace se odtamtud vrátil a nepotkal je."
"Značkovací tyče byly v pořádku?" _^
"Právě že ne," odpověděl farmář. "Kdyby Wallace neznal poušť za těch dvacet let tak dokonale, byl by sám zabloudil."
"Kde je teď?" chtěl vědět mladík.
"Spí nahoře, aby si odpočinul. Přišel unavený a vyhladovělý, ale nic nesnědl a šel si hned lehnout."
"Musím s ním mluvit, ať je sebevíc unavený. Musí mi všechno podrobně vylíčit."
Mladík rozčileně vstal a zmizel v domě. Farmář se opět posadil a pokuřoval z dýmky. Nad mladíkovou vzrušenou nedočkavostí jen vrtěl hlavou. Pak se mu na tváři rozprostřel výraz spokojenosti, jejíž důvod bylo snadné poznat ze slov, která si mručel pod vousy:
"Tlustý Jemmy - hm. A dokonce Old Shatterhand - hm. S takovými chlapíky přijedou jenom řádní a slušní lidé. To tu budeme mít celou společnost. Ale vždyť jsem to chtěl říct Barborce. "
Helmers vyskočil, aby oznámil příjemnou novinu i své ženě, ale zarazil se, protože se za rohem domu vynořil Frank a mířil k němu.
"Našli jste černého Herkula, sir?" zeptal se Helmers.
"Ano," odvětil Frank. "Bob u něj zůstal a tak jsem jim přenechal koně a jdu za vámi, protože vám chci říct, jakou mám obrovskou radost, že jsem tady našel kolegu."
"Kolegu?" zeptal se udiveně farmář. "A kde?"
"Tady. Bloody Fox mi vyprávěl, že prý jste byl kdysi v Německu nadlesním"
"To je pravda," přitakal Helmers.
"Takže jsme kolegové, protože já byl taky lesním adjunktem a taky v Německu, v Sasku."
"Cože?" zvolal Helmers. "To jsme dokonce krajané!" Stiskl svému kolegovi ruku, dlouho mu s ní potřásal, vybídl ho, aby se posadil, chvatně odběhl do domu a vzápětí se vrátil se dvěma lahvemi piva a dvěma sklenicemi.
"Tohle je věc!" zvolal Frank. "Pivo! To si dám líbit. Při takovém ušlechtilém nápoji si muži popovídají nejlíp. Ale copak se tady v Texasu už taky vaří pivo? Nebo jste snad tenhle božský nápoj vyrobil sám?"
"Kdepak," odpověděl s úsměvem farmář. "Ale jak jen to je možné, nechávám si z Coleman City poslat zásobu. Tak na zdraví, mister Franku!"
Helmers nalil sklenice a přiťukl si s Frankem, který mu přátelsky navrhl:
"Ne tak obřadně, pane nadlesní, a neříkejte mi mister Frank, ale prostě pane kolego. Tak to bude pro nás oba nejlepší, nemyslíte?"
"Máte pravdu," přikývl Helmers se smíchem. "A řeknu vám, že se mi opravdu líbíte."
"Tak je to v pořádku. Ale, poslyšte, kdepak zůstal Bloody Fox?"
"Mám tu hosta a Bloody Fox se ho šel na něco zeptat. Kde jste se s ním vůbec sešel?" zeptal se Helmers.
"U potoka, asi hodinu cesty odtud," odpověděl Frank.
"Měl jsem za to, že se znáte mnohem déle," poznamenal farmář.
"Přestože se známe sotva dvě hodiny, spřátelili jsme se natolik, že mi vyprávěl všechno, co ho v životě potkalo. Nevíte o něm něco bližšího?"
"Když vám pověděl všechno, co ho potkalo, tak nevím, co bych vám k tomu měl ještě říct," odvětil Helmers.
"Z čeho žije?" vyzvídal Frank.
"Občas mi přinese několik nuggetů," odpověděl farmář. "Z toho usuzuji, že někde objevil malé naleziště zlata."
"To mu ze srdce přeji," řekl upřímně Frank. "Musí to být hrozné, když člověk neví, kde se vlastně narodil."
V tom okamžiku vyšel Bloody Fox z domu a zamířil k oběma mužům. Vypadal ještě vážněji a zasmušileji než předtím.
"To je strašné, co mi Wallace vyprávěl," obrátil se k Hel-mersovi. "Musím teď pořád myslet na ty chudáky, kteří byli v Liánu Estacadu zavražděni."
"V Liánu byli zavražděni nějací lidé?" zeptal se rozčileně Kulhavý Frank. "Kdy se to stalo?"

"To se přesně neví. Před týdnem odtud odešli, ale na druhou stranu pouště nedorazili," řekl zasmušile Helmers. "Což znamená, že zahynuli."
"Třeba nezahynuli, jenom se vydali jiným směrem, než původně zamýšleli," namítl Kulhavý Frank.
"Právě toho se obávám," pokýval zamyšleně hlavou Bloody Fox. "Odtud vede přes Liáno jen jedna jediná cesta. Tahle poušť je stejně nebezpečná jako třeba Sahara nebo Gobi. Neexistuje tu jediná studna, ani oáza, ani velbloudi, kteří vydrží bez vody několik dní, a proto je nebezpečnější než africká nebo asijská poušť, i když je menší. Jediný správný směr, jímž se dá jet, je vyznačený tyčemi; podle nich je taky tahle poušť pojmenována. Kdo sejde z této vyznačené cesty, je ztracený. Žízeň a horko mu vysuší mozek, není schopen myslet a jezdí pořád kolem dokola, dokud pod ním nepadne kůň. Jen velmi málo lidí zná Liáno tak, že se v něm vyzná i bez značkovacích
tyčí. Existují však zlosynové, kteří tyče vytahují a záměrně vyznačují falešnou cestu," zakončil své vyprávění mladík.
"Něco tak ďábelského snad ani není možné," zvolal zděšeně Frank.
"Je to strašné a přece se to stává," potvrdil Foxova slova Helmers.
"Bandy zločinců odstraňují tyče a úmyslně vyznačují falešnou cestu. Než jezdec pozná, že vyznačená cesta skončila, je už tak hluboko v Estacadu, že není schopný vrátit se zpátky do míst, kde je terén travnatý. Lupiči ani nemusí svou oběť zabít. Počkají, až zahyne vyčerpáním a žízní a pak prostě mrtvolu oloupí. To se už stalo mnohokrát."
"Copak nejde ty ničemy nějak zneškodnit?" vybuchl rozhořčeně Kulhavý Frank.
Helmers mu neodpověděl, protože jeho pozornost upoutal muž, který se vynořil za rohem domu a mířil k nim. Byl celý v černém, dlouhý a hubený, a nesl malý uzlík. Černý klobouk, posazený hluboko v týle, a brýle na vyzáblém špičatém obličeji mu spolu s černým oblekem dodávaly vzezření duchovního.
Zvláštním šouravým krokem došel až k nim, lehce se dotkl okraje klobouku a pozdravil:
"Dobrý den, pánové. Jsem tu dobře u velectěného pana Johna Helmerse?"
Helmers si změřil příchozího pohledem, z něhož bylo ihned patrné, že v cizinci nenalézá příliš velké zalíbení, a odpověděl:
"Jmenuji se Helmers, ale toho velectěného pána jste si mohl odpustit. Nejsem smrčí soudce a na podobné titulování si nepotrpím. Když znáte mé jméno, pak mi jistě řeknete taky svoje?"
"Proč ne, sir. Jmenuji se Tobiáš Preisegott Burton a jsem misionářem Svatých posledních dnů."
Muž to řekl sebevědomým a patetickým tónem. Helmers jen pokrčil rameny a řekl:
"Tak vy jste mormon? Lituji, ale pro mě to není žádné doporučení. Říkáte si Svatí posledních dnů. To je neskromné a povýšené, a protože jsem skromný člověk a pro vaše sebeospra-vedlňování nemám pochopení, uděláte lip, když své misionářské kroky povedete hned zase dál. Na své usedlosti nestrpím žádné kupčíky s dušemi."
Bylo to řečeno velice jasně, dokonce až urážlivě. Ale Burton se i nadále tvářil uctivě a zdvořile odpověděl:
"Mýlíte se, sir, jestli se domníváte, že přicházím s úmyslem obrátit obyvatele této požehnané farmy na víru pravou. Zastavil jsem se u vás jen proto, abych si odpočinul a zahnal hlad a žízeň."
"Jestli chcete jenom to, můžete dostat, co potřebujete. Předpokládám ovšem, že to budete moci zaplatit. Doufám, že máte peníze?"
Helmers se na muže ostře a pátravě podíval. Mormon pozvedl oči k nebi, odkašlal si a řekl:
"Poklady tohoto hříšného světa sice neoplývám, ale jídlo, pití a přenocování budu moci zaplatit. I když jsem s tímto vydáním nepočítal, protože mi bylo řečeno, že tento dům je velice pohostinný."
"Od koho jste to slyšel?" zeptal se Helmers.
"Slyšel jsem to v Taylorsvillu, odkud přicházím," odpověděl mormon.
"Co jste slyšel, je pravda," potvrdil farmář stroze. "Jenže podle všeho zapomněli dodat, že zadarmo poskytuji pohostinství jen těm lidem, kteří jsou mi vítáni."
"A já snad mezi takové nepatřím?"
"Vůbec ne."
"Ale vždyť jsem vám nic neudělal," namítl muž v černém obleku.
"To je možné," připustil Helmers. "Ale když se na vás tak dívám, mám pocit, že od vás může člověk čekat jen nepříjemnosti. Nemějte mi to za zlé, sir. Jsem poctivý chlap a vždycky každému řeknu rovnou do očí, co si o něm myslím. Vaše tvář se mi nelíbí."
Ani teď na sobě nedal mormon znát, že by se ho farmářova slova dotkla. Stále se tvářil zdvořile a s vlídnou mírností prohlásil:
"Takový už je na této zemi osud spravedlivých, že bývají posuzováni nesprávně. Nemohu za svou tvář. Jestli se vám nelíbí, není to moje vina."
"Hlavně se mi nelíbí, že tak klidně připouštíte, abych vám něco takového říkal!" vyhrkl prudce Helmers. "K tomu je zapotřebí zatraceně málo cti. Nicméně vězte, že proti vašemu obličeji vlastně nic nemám, jenoijxsejTii nelíbí, jak jej předvá-
dítě světu. A tak se mi zdá, že to vlastně ani vaše pravá tvář není. Když jste sám, máte asi docela jinou tvář. A pak si taky myslím, že vůbec nepřicházíte z Taylorsvillu."
"Proč si to myslíte?"
Helmers mu místo odpovědi položil další otázku:
"A kam vůbec máte namířeno?"
"Nahoru do Fort Elliotu," odpověděl Burton.
"Nejkratší cesta do Fort Elliotu nevede přes mou farmu."
"Ne," připustil mormon, "ale slyšel jsem toho tolik o vaší dobrotě a laskavosti, že jsem toužil vás poznat."
"To si snad ani nepřejte, pane Burtone, protože by vás to mohlo mrzet. A ještě něco: Kde máte koně?"

"Koně?" zeptal se muž. "Žádného koně nemám. Přišel jsem pěšky."
"Nesnažte se mě obalamutit," řekl příkře Helmers. "Přijel jste na koni a koně jste někde skryl. Jsem přesvědčený, že jste k tomu nemel čestné důvody. V tomhle kraji se bez koně neobejdete a jezdí tu na něm každý muž, žena i dítě. Cizinec, který skryje svého koně a popře, že ho má, určitě zamýšlí něco nekalého."
Mormon sepjal ruce a zvolal:
"Pane Helmersi, přísahám vám, že opravdu nemám koně. Pokorně putuji po světě pěšky a ještě nikdy jsem neseděl v sedle."
Helmers vstal z lavice, přistoupil k muži, položil mu těžkou ruku na rameno a rozkřikl se na něj:
"Člověče, tohle říkáte mně, který tady žije už taková léta? Myslíte si, že jsem slepý? Vidím, že máte kalhoty odřené od jízdy na koni. Vidím, že v botách máte díry od ostruh a -"
"To ještě není žádný důkaz, sir! " vpadl mu do řeči mormon. "Ty boty jsem koupil obnošené a díry už v nich byly."
"Opravdu? A jak dlouho je máte?"
"Asi dva měsíce."
"Za dva měsíce by ty díry už nebyly ani vidět, protože by byly plné prachu a špíny. Nebo si je snad každý den čistíte? Včera v noci pršelo, kdybyste šel pěšky, musel byste je mít zablácené až hrůza. Ale protože je máte čisté, je to neklamný důkaz, že jste jel na koni. A pak, podívejte! Až si příště schováte ostruhy do kapsy, hleďte, aby vám z ní nevyčuhovaly!" ukázal na mosazné kolečko, vyčnívající muži z kapsy.
"Ty ostruhy jsem včera našel!" bránil se mormon.
"Pak jste je měl nechat ležet, když jste je nepotřeboval. Koneckonců je mi jedno, jestli chodíte po svých nebo jezdíte na koni. Jestli můžete zaplatit, dostanete najíst i napít. Ale přes noc vás tu nenechám. Beru jenom lidi, k nimž mám důvěru."
Helmers přistoupil k oknu, řekl dovnitř několik slov a zase se vrátil. Cizinci už nevěnoval pozornost. Mormon se posadil k vedlejšímu stolu, položil si na něj uzlík, sepjal ruce a se skloněnou hlavou čekal, až něco dostane.
Kulhavý Frank, který až dosud pozorně sledoval rozhovor, se přestal o mormona zajímat. Jediný, kdo mu dál věnoval pozornost, byl Bloody Fox.
Neznámý upoutal mladíkovu pozornost hned, jak se objevil. Od té chvíle z něj Bloody Fox nespustil oči. Přestože chtěl odjet z farmy a kůň už stál připravený vedle něj, posadil se proti Helmersovi, takže měl mormona přímo na očích. Bylo na něm vidět, že je rozčilený; usilovně se snažil na něco se rozpomenout.
Z domu vyšla starší žena kyprých tvarů. Nesla chléb a pěkný kus hovězí pečené.
"To je moje žena," představil ji Helmers Kulhavému Frankovi.
"Nesmírně mě těší," řekl Frank galantně. "Už ani nepamatuji, kdy jsem se naposledy setkal s tak milou dámou. Srdečně vás zdravím, milá paní Helmersová."
Paní Helmersová se na Franka rozpačitě podívala a nevěděla, co mu má odpovědět. Tázavě se zadívala na svého muže, který jí na vysvětlenou řekl:
"Ten pán je můj kolega. Taky byl lesníkem a byl by tam doma, za velkou louží, určitě dosáhl pěkného postavení."
"To docela určitě!" přitakal spěšně Frank. "Věda o lesním hospodářství byl žebřík, po němž bych se vyšplhal na tu nejvyšší příčku, kdyby mé osud z toho žebříku nestrhl a nezavál sem do Ameriky. Doufám, že si spolu budeme dobře rozumět, vážená a milá paní Helmersová."
"O tom nepochybuji," přikývla s úsměvem.
"Už jsem dopil. Můžu dostat ještě jedno pivo?"
Vzala prázdnou sklenici, aby ji naplnila a když se s ní vrátila, přinesla zároveň mormonovi chléb, sýr, vodu a skleničku pálenky. Mormon si nestěžoval, že nedostal maso a pustil se do prostého jídla.
Objevil se černoch Bob a hlásil:
"Master Bob být s koňmi hotov. Ale master Bob taky jíst a pít."
Vtom padl jeho pohled má mormona. Zarazil se, chvíli si muže prohlížel a pak zvolal:
"Co to vidět master Bob? Kdo to tady sedět? To přece být massa Weller, zloděj, co ukrást massa Baumann všechny peníze!"
Mormon vyskočil a zděšeně se podíval na černocha.
"Co to říkáš, Bobe?" zeptal se Kulhavý Frank, který roz-
cílením rovněž vstal. "Ty si myslíš, že tenhle člověk je Weller?"
"Ano, je," ujišťoval Bob. "Master Bob ho dobře znát. On si ho tenkrát moc dobře prohlédnout."
"To by tedy bylo roztomilé setkání," pravil zlověstně Kulhavý Frank. "Co tomu říkáte, mister Tobiáši Preisegotte Bur-tone?"
Mormon už potlačil zděšení, pohrdavě ukázal na Boba a odpověděl:
"Ten černoch se asi zbláznil. Nevím, co chce."
"Vždyť to řekl jasně. Povídal, že se jmenujete Weller a že jste okradl jeho pána."
"Nejmenuju se Weller."
"Třeba jste se tak jmenoval někdy v minulosti."
"Vždycky a odjakživa jsem se jmenoval Burton. Ten negr si mě zřejmě s někým plete," prohlásil mormon.
"Cože být master Bob?" zvolal Bob a výhružně k němu přistoupil. "Master Bob být černoch, žádný negr. Master Bob být barevný gentleman. Jestli massa Weller říct ještě jednou negr, tak ho master Bob srazit pěstí, tak jak ho to naučil massa Old Shatterhand."
Helmers se rychle postavil mezi Boba a mormona a řekl:
"Počkej, Bobe, jen žádné násilnosti. Obvinil jsi tohoto člověka z krádeže. Můžeš to dokázat?"

"Ano. Bob mít důkazy. Massa Frank taky vědět, že massa Baumann být okraden. On to moci dosvědčit."
"Je to pravda, mister Franku?" obrátil se farmář na Kulhavého Franka.
"Ano," přisvědčil Frank. "Mohu to dosvědčit. Můj přítel Baumann, zvaný lovec medvědů, měl nahoře nedaleko South For ku u Cheynne River obchod a já byl jeho společníkem. Zpočátku obchod velmi dobře prosperoval, protože k nám chodili všichni zlatokopové, kteří se v té době stáhli do Black Hills. Utržili jsme dost peněz a často jsme měli doma velké množství mincí a nuggetů. Jednou jsem musel jet ke zlatokopům vymáhat dluhy a když jsem se po třech dnech vrátil, dověděl jsem se, že Baumann byl mezitím okraden. Byl doma sám s Bobem a poskytl nocleh nějakému cizinci, který se jmenoval Weller. Ráno Weller zmizel a s ním taky všechny naše peníze. Ani jsme ho nemohli pronásledovat, protože lijavec smazal všechny stopy. Bob teď tvrdí, že v tomto Svatém
posledních dnů poznává zloděje Wellera a já jsem přesvědčený, že se nemýlí. Bob má otevřené oči a velice dobrou paměť na tváře lidí. Už tenkrát nás ujišťoval, že si ho moc dobře prohlédl a zapamatoval."
"Vy sám jste se tenkrát se zlodějem nesetkal?" zeptal se Hel-mers.
"Ne," odpověděl Frank.
"Pak ovšem můžete těžko potvrdit Bobovo tvrzení, že před sebou máme opravdu zloděje. S tím se dá těžko něco dělat," prohlásil věcně farmář.
"Master Bob vědět, co dělat," vybuchl rozhořčeně Černoch. "Master Bob toho lumpa rovnou zabít. Master Bob se nemýlit."
Odstrčil Helmerse a chystal se vrhnout na mormona.
Farmář ho však rázně zadržel.
"Počkej, Bobe. To by bylo násilí a něco takového na svém pozemku nepřipustím."
"Dobrá, master Bob tedy počkat, až ten zloděj odejít z pozemek massa Helmers a pak ho pověsit hned na první strom."
Bob se posadil tak, aby měl mormona stále na očích, a bylo na něm vidět, že to se svou výhrůžkou myslí vážně.
Mormon ustrašeně pošilhával po černochově mohutné postavě a pak se obrátil k Helmersovi se slovy:
"Sir, jsem opravdu nevinný. Tenhle černý master si mě s někým plete. Doufám, že mě vezmete pod svou ochranu."
"Na mě příliš nespoléhejte," zavrtěl hlavou farmář. "Nejsem úřední osoba, nic vám nebylo dokázáno a mně do té krádeže nic není. Pokud jste na mém pozemku, můžete být klidný. Ale už jsem vám řekl, abyste odtud hleděl co nejdřív zmizet. Co bude s vámi pak, je mi jedno. Podle mě má Bob právo, aby si s vámi tu záležitost vyřídil mezi čtyřma očima. Ale můžu vás ubezpečit, že by mě nijak neznepokojovalo, kdybych vás zítra našel někde pod stromem, na němž byste se předtím houpal."
Mormon neodpověděl a věnoval se opět jídlu. Ale jedl velmi pomalu, aby co nejdéle vychutnal bezpečí, které mu poskytovala Helmersova farma.
Černý Bob z něj ani na okamžik nespustil oči. A stejně pozorně ho sledoval i mlčenlivý Bloody Fox.

2/ RÁNA DO ČELA

U stolů před domem se rozhostilo ticho. Každý se věnoval jídlu a svým myšlenkám. Konečně chtěl Kulhavý Frank navázat na přerušený rozhovor o Liánu Estacadu, ale jeho pozornost upoutal další přijíždějící host.
"Zdá se, že tu opravdu nemáte o návštěvy nouzi, mister Hel-mersi," zvolal a ukázal dopředu. "Tamhle opět přijíždí nějaký muž na koni."
Helmers se otočil naznačeným směrem, poznal jezdce a živě řekl:
"Tenhle je u mě vždycky vítán. Je to správný chlapík, na kterého se můžete spolehnout."
"Patrně nějaký obchodník, který si u vás chce doplnit zásoby zboží, ne?" usuzoval Kulhavý Frank.
"Asi tak soudíte podle velkých brašen, které má po stranách sedla. Ale mýlíte se. Není to obchodník, ale jeden z našich nejlepších stopařů. Musíte se s ním seznámit."
"Možná, že ho znám podle jména?" řekl Frank.
"Abych pravdu řekl, ani nevím, jak se jmenuje," odvětil Helmers. "Tady mu všichni říkají Juggle Fred, Kejklíř Fred, protože umí spoustu všelijakých kousků a triků. A právě v těch velkých taškách vozí věci, které k těm svým kejklům potřebuje."
"Už jsem o něm slyšel," přikývl Frank. "Potulný kejklíř, který příležitostně dělá průvodce a stopaře, je to tak?"
"Právě naopak," řekl Helmers. "Znamenitý stopař, který občas baví svou společnost kouzelnickými kousky. Kdysi prý jezdíval se slavným cirkusem, ale jak a proč se dostal na Západ, když by si svou šikovností mohl vydělat spoustu peněz, to nevím a taky mi do toho nic není. Ale jsem přesvědčený, že vám bude sympatický."
Jezdec, o němž Helmers mluvil, zastavil koně kus od domu a zvolal:
"Haló, kvartýrmajstře, máš jedno místo pro chudáka, který nemá ani vindru?"
"Pro tebe vždycky," odpověděl Helmers. "Jen pojď dál. Slez z toho svého kozla a pojď si odpočinout. Najdeš tu příjemnou společnost."
Bývalý kouzelník přelétl přítomné pohledem a odpověděl:
"To doufám. Našeho Bloody Foxe už znám, ten černoch se mi docela líbí a ten malý gentleman ve fraku a dámském širáku nevypadá na darmošlapa. A ten třetí, co pojídá sýr a tváří se přitom, jako by polykal ježky, no, toho snad ještě poznám."
Seskočil z koně a s rozpřaženýma rukama šel k Helmersovi, aby se s ním přivítal.
Kejklíř Fred byl chlapík, který byl velice nápadný. První, čeho si na něm člověk povšiml, byl hrb, hyzdící jeho jinak urostlou, statnou, středně velkou postavu. Měl kulatou, hladce vyholenou snědou tvář, jejíž levá půlka byl zjizvená nějakou strašlivou ránou, kterou mu někdo neuměle sešil. A nejzvlášt-nější byly jeho oči, protože každé mělo jinou

barvu: levé bylo modré jako nebe a pravé tmavé jako noc. Na sobě měl vysoké hnědé boty z bizoní kůže s mexickými ostruhami, černé kožené kalhoty, černou koženou vestu a pod ní kazajku z pevného modrého sukna. Kolem beder byl opásaný širokým opaskem a za něj si zastrčil nůž, revolver a různé drobnosti. Na hlavě mu seděla hluboko do čela posazená čepice z bobří kožešiny a bobří ocas mu vzadu visel až na rameno.
Helmers předtím nazval v žertu jeho koně kozlem a toto přirovnání bylo zcela oprávněné. Zvíře se pyšnilo neobyčejně dlouhýma nohama, splihle visícím ocasem a srstí tak olysalou, že šlo těžko rozeznat, jestli to býval ryzák, hnědák nebo vra-ník. Po hřívě nebylo ani památky. Nepřiměřeně velkou hlavu mělo skloněnou, takže se tlamou téměř dotýkalo země a zdálo se, že ani nemůže unést dlouhé, tlusté a holé oslí uši, které se mu ohýbaly téměř až ke spodní čelisti. Ke všemu mělo zvíře ještě zavřené oči, jako by spalo, a ve své strnulé nehybnosti vypadalo nepřekonatelně tupě a neohrabaně.
Když se majitel koně pozdravil s farmářem, zeptal se:
"Tak místo pro mě máš? A k jídlu by se taky něco našlo?"
"Samozřejmě. Jen se posaď," vybídl ho farmář. "Je tu dost masa i pro tebe."
"Díky. Ale včera jsem si zkazil žaludek a tak by bylo hovězí
dost těžké. Kuře by mi bylo milejší. Mohl bych je dostat?"
"Proč ne? Jen se podívej, co jich tu běhá." Ukázal na dvě hejna kuřat, zobajících pod ochranou kvočen drobty pod stoly.
"To si dám říct! Oškubu si je sám, ale poprosím tvou ženu, aby mi je upekla," řekl Fred a přistoupil ke koni; sundal ze sedla pušku, namířil na jedno z kuřat a vystřelil. Když třeskla rána, kůň ani nepootevřel sklopená víčka. Jako by byl ke všemu ještě hluchý.
Fred sebral mrtvé kuře ze země a ukázal je ostatním. S úžasem viděli, že na sobě nemá jediné pírko a může se dát rovnou na pekáč.
"U všech čertů!" zasmál se Helmers. "To jsem si mohl myslet, že zase předvedeš nějaký ten svůj kousek. Jak jsi tohle dokázal?"
"Dalekohledem," odpověděl KejklířFred.
"Nesmysl. Vždyť jsi vystřelil z pušky," namítl farmář.
"Ovšem, ale předtím jsem si prohlédl vás i kuřata dalekohledem. A tak jsem se připravil, abych se tvým hostům předvedl jako kouzelník."
"A můžeš nám prozradit, jak ses na to připravil?" zeptal se pochybovačně Helmers.
"Proč by ne," odpověděl vesele Frank. "Je to hračka. Dáš do pušky místo kulky nebo broků hrubé železné piliny a namíříš tak, aby vystřelené piliny přelétly přes kuře. Když není peří moc silné, oholí a sežehne je tak, že kuře je úplně holé. Jak vidíš, nejsou to žádné zázraky ani kouzla. A teď mi dej to kuřátko upéct. Dovolíte, abych si k vám přisedl?"
"Jen pojď," zval ho srdečně Helmers. "Tihle dva pánové jsou moji přátelé a známí Old Shatterhanda, na kterého tu čekají."
"Na Old Shatterhanda?" vyskočil překvapeně Fred. "Opravdu?"
"Ano. A taky přijede Tlustý Jemmy."
"To jsou tak příjemné zprávy, že člověk nemůže ani slyšet lepší. Už dávno toužím Old Shatterhanda poznat. Jsem rád, že jsem přijel v pravou chvíli."
"A zrovna tak tě potěší, až se dovíš, že tenhle pán," Helmers ukázal na Kulhavého Franka, "se jmenuje Frank a je to kole-ga..."
"Frank?" přerušil ho Kejklíř Fred. "Snad ne Kulhavý Frank?"
"Hrome!" zvolal rozčileně malý mužík. "Vy znáte moje jméno? Jak je to možné?"
"Nedivte se," odpověděl Kejklíř Fred. "Dřív to bývalo jiné, ale teď, když se něco stane, rozletí se to ihned po celém Západě. V každé staniční pevnosti, v každé osadě a u všech táborových ohňů se mluvilo o vaší odvážné výpravě k Yellowstonu a proto se nedivte, že znám vaše jméno. Jeden lovec, který se nahoře u Spotted Tailu setkal s Moh-avem, synem náčelníka Šošonů Oihtka-petaye, se nedávno vrátil dolů do Fort Ar-bucklu a každému, koho potkal, vyprávěl celou tu historii tak podrobně a přesně, jak ji sám slyšel."
"Kdoví, co všechno se k tomu od Spotted Tailu až do Fort Arbucklu přibásnilo," odpověděl klidně Frank. "Lidé udělají z komára velblouda, ze žížaly hroznýše a z obyčejného lovce bobrů slavného Kulhavého Franka. Nepopírám, že jsme bojovali jako Herkulové, ale to je všechno a víc o tom nechci slyšet. Ctností hrdiny je skromnost."
"Vaše skromnost jen podtrhuje vaše ostatní přednosti a znásobuje mou radost, že vás poznávám," prohlásil vzletně Fred. "Podejte mi ruku, ať vám ji stisknu."
Kejklíř Fred napřáhl k Frankovi pravici. Mužík ji radostně uchopil, srdečně potřásl Fredovi rukou a řekl:
"Jsem rád, že jsem vás poznal. Pan Helmers mi vyprávěl, že jste velice vzdělaný a zcestovalý člověk. Jistě jste toho už hodně prožil."
"Na to stačí pár slov. Nejdřív jsem chodil do gymnázia..."
"Běda!" vykřikl Kulhavý Frank. "To jste mi ani neměl říkat. Mám strašný odpor ke všem, kteří mají něco společného s gymnáziem, protože si o sobě myslí bůhvíco a nevěří, že i lesnický adjunkt může být vzdělaný. Už jsem to mockrát zakusil na vlastní kůži, i když pro mě samozřejmě nebyl problém takové lidi přesvědčit, že je giganticky převyšuji. Tak vy jste tedy studoval na gymnáziu?"
"Ano. Pak jsem se na radu svých příznivců věnoval malířství a chodil na Akademii. Talent jsem měl, ale bohužel jsem neměl vytrvalost. Brzy mě to přestalo bavit a stal jsem se kra-sojezdcem. Byl jsem šikovný, ale lehkomyslný. Už tisíckrát jsem toho litoval. Čím jsem dnes mohl být, kdybych byl
opravdu chtěl! Šťastní lidé, kteří nemusí na stará kolena litovat, co všechno v mládí promarnili. Ale mluvme raději o něčem jiném."

"Ano, mluvme o něčem jiném," opakoval horlivě dobromyslný Frank. "Třeba o mých přátelích, s nimiž se mám v nejbližších dnech sejít, o Old Shatterhandovi, Dlouhém Davym, Tlustém Jemmym a Vinnetouovi, který..."
"Vinnetouovi?" přerušil ho Fred. "Myslíte toho slavného náčelníka Apačů? Kde se s ním máte setkat?"
"To ví jenom Old Shatterhand. Pravděpodobně na druhé straně Liána Estacada."
"Doufám, že ho taky uvidím. Mám totiž jet rovněž přes Liáno Estacado. Najala si mě menší společnost, abych ji převedl na druhou stranu a pak ještě dál do El Pasa. Jsou to Yan-keeové a chtějí v Arizoně nakoupit diamanty. Mají spoustu peněz, protože si myslí, že přímo na místě nakoupí ty kameny levněji."
"Ty věříš řečem o nalezištích diamantů?" vmísil se do rozhovoru Helmers. "Já to považuji za velký humbuk."
Farmář měl pravdu. V té době se skutečné povídalo, že v Arizoně byla objevena diamantová pole. Uváděla se jména lidí, z nichž se během několika dní stali obrovští boháči. Ti lidé dokonce ukazovali diamanty, někdy velmi cenné kusy, které tam prý našli. Tyto zvěsti se v krátké době roznesly po celé Americe. Zlatokopové z Kalifornie a severních států opouštěli svá dosavadní výnosná naleziště a spěchali do Arizony. Narychlo se vytvořily společnosti, které za milióny skupovaly diamantová pole, aby se mohlo těžit ve velkém.
Rozvážní a opatrní lidé se však drželi stranou a obrat, který předvídali, na sebe nedal dlouho čekat. Celý ten obrovský podvod s nalezišti diamantů byl dílem několika vypočítavých Yankeeů. Nikdo je předtím neznal a zmizeli dřív, než se na jejich podvod přišlo. A s nimi samozřejmě zmizely i milióny. Akcionáři je proklínali, ale většina ani nepřiznala, že nějaké akcie vlastní, protože se báli posměchu. Diamantová pole se stala opět opuštěnou pustinou jako dřív a zklamaní zlatokopové se vraceli na bývalá naleziště, kde zjistili, že se tam mezitím usídlili jiní, kteří byli chytřejší než oni. Tím diamantová horečka skončila a nikdo už o ní nemluvil.
Farmář Helmers patřil k těm, kdo pověstem o nalezištích
diamantů nikdy neuvěřili. Kejklíř Fred s pokrčením ramen podotkl:
"Zatím se dá těžko říct, co je pravda. Když se našly diamanty jinde na světě, proč by nemohly být taky v Arizoně? Ale mně je to srdečně jednoK protože mám na práci jiné věci."
Kulhavý Frank souhlasně přikývl a řekl:
"Diamanty jsou sice krásná věc, ale existují důležitější věci. Když mám hlad, tak se diamantů nenajím, a když mám žízeň, tak ji neuhasím ani sebekrásnějším briliantem. Já jsem se svým osudem spokojený a žádné drahokamy nepotřebuji. Myslím, že tím nejvzácnějším drahokamem na světě je dobré a ušlechtilé srdce."
"To jste řekl hezky," zamručel farmář a poplácal malého muže po zádech. Pak se obrátil ke Kejklíři Fredovi:
"Ti lidé, co je máš převést na druhou stranu, asi moc velké štěstí neudělají. Bylo by od nich moudřejší, kdyby se svými penězi zůstali doma. Můžou o ně snadno přijít a neuvidí za ně ani jediný diamant. Stejně si myslím, že to nebudou zrovna nejchytřejší chlapíci, když se netají s tím, že mají spoustu peněz. To není nikdy dobré a tady ještě míň než kdekoli jinde. Kolik jich vůbec je?"
"Šest," odpověděl Kejklíř Fred, "a mají sem dorazit zítra po poledni. Museli si ještě koupit dva soumary. Proto jsem jel napřed, abych se tu mohl aspoň chvíli zdržet."
"A najdou ke mně cestu?" projevil obavy farmář.
"Určitě. Popsal jsem jim ji tak, že nemohou zabloudit."
Zatím se snesl večer. Soumrak, který je v těchto končinách neobyčejně krátký, zhoustl tak, že kraj kolem se ponořil do tmy. Během rozhovoru nespustili Bob a Bloody Fox mormona z očí. Burton se tvářil, jako by ho nezajímalo, co si muži povídají. Když však uslyšel o šesti mužích, které má Fred převést přes Liáno Estacado, zpozorněl a při zmínce, že tito muži mají u sebe spoustu peněz, se mu objevil na tváři výraz uspokojení. Věděl, že z něj černoch nespouští zrak a jeho pohled mu byl čím dál nepříjemnější. A když se setmělo, usoudil, že je nejvhodnější příležitost z farmy zmizet.
Nenápadně sáhl po svém uzlíku a pomalu si ho přitahoval. Pak chtěl vyskočit a rychle zmizet za rohem domu v houští. Ale přepočítal se. Jakmile černoch zpozoroval, že sahá po uzlíku, prudce vyskočil, aby mu zastoupil cestu.
"Co se děje, Bobe?" zvolal udiveně farmář, kterého černoch při tom málem porazil.
"Master Bob vidět, že ten zloděj chtít utéct. Už mít svůj uzlík v ruce. Master Bob ho nechtít zabít tady na vašem pozemku a proto z něj nespustit oči a hned za ním běžet."
Posunul se až na konec lavice a tím se přiblížil k mormonovi, třebaže mormon seděl u jiného stolu.
"Nech ho běžet," řekl farmář. "Nestojí za to, abys mu věnoval pozornost."
"Massa Helmers mít pravdu. On za to nestát, ale peníze, které ukradl, za to stát. Bez master Bob on se odtud nehnout."
"Kdo to vůbec je?" zeptal se tiše Kejklíř Fred. "Hned od první chvíle se mi nelíbil. Vypadá jako vlk v rouše beránčím. Když jsem ho uviděl, měl jsem dojem, že jsem se s touhle špičatou, pichlavou tváří už někde setkal."
Helmers mu tiše vysvětlil, proč má Bob na mormona spadeno a dodal:
"A Bloody Fox se tím chlapíkem taky zabývá víc, než dává najevo, nemám pravdu?" obrátil se na mladíka.
"Ano," odpověděl zamyšleně Bloody Fox. "Mám pocit, že mi tenhle Svatý posledních dnů provedl něco ošklivého. Ale marně si lámu hlavu, abych si vzpomněl, co to bylo. Jako by se mi něco zdálo, jenže jsem si z toho nezapamatoval žádnou podrobnost. Kvůli neurčitému, mlhavému tušení se přece do něj nemůžu pustit."
"Tomu nerozumím," zavrtěl hlavou farmář. "Buď něco vím, nebo nevím. Nějaká mlhavá tušení nikdy nemívám. Ale už se setmělo, pojďme,do světnice."
"Zůstanu tady, protože toho chlapíka nesmím spustit z očí," řekl Bloody Fox.
"Přinesu ti sem aspoň nějaké světlo, abys na něj viděl a nemohl ti upláchnout," rozhodl Helmers a vešel do ďomu pro světlo.
Za chvíli se vrátil se dvěma svítilnami. Byly to dvě plechovky oď petroleje, z nichž nahoře vyčníval silný knot. Skleněný cylindr nebo nějaké stínítko neměly, ale jejich plápolavý a čadivý plamen stačil dostatečně osvětlit prostranství před domem.

Když Helmers zavěsil lampy na dvě silné větve, zaslechl kroky, blížící se oď kukuřičného pole. "Naši pomocníci se vracejí z pole domů," poznamenal farmář a usedl ke stolu.
Ukázalo se však, že se mýlil. Když se příchozí objevil ve světle lamp, bylo vidět, že je to cizí, vytáhlý, urostlý, vousatý muž, oblečený po mexicku. Nápadné bylo, že neměl ostruhy. Za pasem mu visel nůž a dvě pistole a v ruce držel těžkou, stříbrnými kroužky zdobenou pušku. Působil dojmem drsného chlapíka, od kterého se nedá čekat žádná útlocitnost. Ostrým a pichlavým pohledem tmavých očí přelétl přítomné a s téměř nepostřehnutelným mrknutím se zastavil u mormona.
"Buenas tardes, seňores, dobrý večer, pánové" pozdravil. "Večer při bengálském osvětlení! Majitel této haciendy je zřejmě romanticky založený člověk. Dovolte, abych si u vás čtvrthodinky odpočinul a dejte mi něco k pití, jestli tady vůbec můžu něco dostat."
Mluvil onou směsicí angličtiny a španělštiny, jaké se na mexických hranicích hojně užívalo.
"Posaďte se, seňore," vyzval ho Helmers. "Co chcete k pití, pivo nebo pálenku?"
"Pivo nechci ani vidět. Dejte mi pálenku, ale pořádnou sklenici."
Jeho pánovitý tón a vystupování prozrazovaly, že je zvyklý poroučet. Helmers vstal, aby cizince obsloužil a ukázal na lavici, kde uvolnil místo. Neznámý muž zavrtěl hlavou a řekl:
"Díky, seňore. Ale tady už čtyři sedí. Radši si přisednu tamhle k tomu opuštěnému caballerovi. Jsem zvyklý na širošírou savanu a nerad se tlačím."
Opřel pušku o kmen stromu, pozdravil mormona tím, že se dotkl okraje svého sombrera a přisedl si k němu. Svatý posledních dnů mu odpověděl na pozdrav podobně.
Ostatní jim ze slušnosti přestali věnovat pozornost a této příležitosti využil neznámý host k tomu, aby mormonovi zašeptal: "Proč nejdeš? Víš přece, že čekáme na zprávu!" Tato slova řekl nejčistší yankeeovskou angličtinou.
"Nepustí mě odtud," začeptal mormon.
"Kdo?"
"Ten zatracený černoch. Má mě neustále na mušce. Tvrdí, že jsem jeho pánovi šlohnul peníze a chce mě lynčovat."
"Asi na tom bude něco pravdy, jenže lynčování bude muset pustit z hlavy nebo mu tu jeho černou kůži přebarvím bičem
na červeno. Co je tu jinak nového? Dozvěděl jsi se něco?"
"Přes Liáno Estacado má jet šest chlapíků a budou pěkné napakovaný," odvětil mormon.
"To se nám ohromně hodí. Kouknem se jim do kapes. U těch chudáků předtím jsme nenašli ani zlámanou grešli. Pozor, ticho! Helmers jde!" zasyčel varovně cizinec.
Farmář se vracel s velkou sklenicí, až po okraj plnou pálenky. Postavil ji před cizince a řekl:
"Na zdraví, seňore! Máte za sebou jistě dlouhou jízdu?"
"Jízdu?" opáčil muž a na jeden lok vyprázdnil polovinu sklenice. "Máte oči? Kdo jezdí, musí mít koně. A kde mám já nějakého koně?"
"Zřejmě tam, kde jste ho nechal," odpověděl Helmers stroze.
"Válgame Dios, proboha!" zvolal muž. "Přece nenechám koně třicet mil odtud, abych se u vás napil kořalky, která beztak za moc nestojí."
"Když vám nechutná, nechtě ji být," odpověděl odměřeně Helmers. " Ostatně, pokud se pamatuji, tak jsem o žádných třiceti mílích nemluvil. Jak se tak na vás dívám, jste člověk, který koně určitě má. Kde jste ho ale nechal, o to se nestarám."
"Taky bych vám to radil. A o mě se taky nestarejte," obořil se na farmáře cizinec.
"Snad mi nechcete zakazovat, abych se dověděl něco bližšího o lidech, kteří přijdou na mou osamělou farmu?"
"Vy se mě snad bojíte?" zeptal se povýšeně neznámý.
"Rád bych viděl člověka, kterého by se John Helmers bál," odpověděl klidně farmář.
"To mě těší, protože jsem se vás zrovna chtěl zeptat, jestli bych u vás mohl přenocovat," řekl neznámý muž a upřel na Helmerse číhavý pohled.
"Pro vás tu místo nemám," odpověděl energicky farmář.
"A proč?" vybuchl dotčené muž.
"Protože jste před chvílí sám řekl, abych se o vás nestaral."
"Přece nepoběžím teď v noci k vašemu nejbližšímu sousedovi? To bych se tam dostal až zítra v poledne."
"Tak se vyspěte venku. Večery jsou vlahé, země měkká a hvězdné nebe je tou nejkrásnější střechou nad hlavou."
"Vyháníte mé?"
"Ano, seňore. Kdo chce být mým hostem, musí se chovat
zdvořileji, než jak jste se až dosud projevoval vy," odpověděl chladně Helmers.
"Mám vám snad zazpívat a zahrát na kytaru nebo mandolí-riu, abyste mě laskavě nechal někde v koutě vyspat? Ale jak myslíte. Nepotřebuju vaše pohostinství. Vždycky najdu někde místo, kde budu moct před usnutím přemýšlet o tom, jak s vámi budu mluvit, až se s vámi jednou někde potkám."
"A nezapomeňte při tom přemýšlet taky o tom, co vám na to odpovím já," poznamenal rozvážně Helmers.
"To má být výhrůžka, seňore?" zeptal se cizinec, vstal a pá-novitě stanul před farmářem.
"Ne," usmál se mírně Helmers. "Pokud nejsem donucený k opaku, jsem velmi mírumilovný člověk."
"To bych vám taky radil," řekl tvrdě muž. "Žijete tu na okraji pouště smrti a proto byste si měl dávat pozor, abyste s cizími lidmi vycházel co nejlíp. Jinak by k vám mohl nečekaně zavítat Duch Liána Estacada."
"Duch Liána Estacada? Vy ho snad znáte?"
"Ještě jsem ho neviděl," odpověděl cizinec, "ale každý dobře ví, že se nejraději zjevuje nafoukancům, které pak posílá

na onen svět."
"Nemíním vám odporovat," řekl rozvážně Helmers. "Je možné, že ti, které Duch Liána Estacada zabil ranou do čela, byli nafoukanci, ale je zvláštní, že to byli vždycky zloději a vrazi."
"Myslíte?" zeptal se posměšně cizinec. "Můžete to dokázat?"
"Tak trochu. U všech těch mrtvých se totiž pokaždé našly předměty, patřící lidem, kteří byli zavražděni a oloupeni v Liánu Estacadu. To snad je dostatečný důkaz."
"V tom případě vás přátelsky varuji: Nikdy na téhle vaší odlehlé farmě nikoho neoddělejte, protože byste mohl skončit s dírou v čele."
"Seňore! " vykřikl pobouřeně Helmers. "Ještě jedno takov. slovo a srazím vás k zemi! Jsem poctivý člověk. Ale ten, kde schovává svého koně a vydává se za ubohého neškodného poutníka, je mi podezřelý."
"To myslíte mě?" zasyčel cizinec.
"Jestli to vztahujete na sebe, nemám nic proti tomu," řeK Helmers. "Jste už dneska druhý, kdo se mi pokouší nalhat, ž nemá koně. Prvním byl tenhle Svatý posledních dnů. Možná že vaši koně stojí vedle sebe. A možná že u nich jsou ještě další jezdci, kteří čekají na váš návrat. Ale říkám vám, že dnes v noci budu svůj dům dobře hlídat a hned, jak se rozední, pročešu okolí. Pak se třeba ukáže, jak to s vašimi koňmi opravdu
je."
"Člověče! " vykřikl cizinec, zaťal pěsti a s napřaženou rukou přikročil k Helmersovi. "Chceš snad říct, že jsem zločinec? Jen to řekni, jestli máš odvahu a já tě..."
Nedomluvil, protože mu na rameno položil ruku Bloody Fox, který si předtím prohlížel jeho pušku, opřenou o kmen stromu.
"Co chceš, ty kluku?" obrátil se na něj vztekle neznámý muž.
"Chci vám odpovědět místo Helmerse," odpověděl Bloody Fox s ledovým klidem. "Ano, jste zločinec, jste zloděj a vrah! A mějte se na pozoru před Duchem Liána Estacada, kterému říkáme taky Avenging ghost, Mstící duch, protože každou vraždu mstí ranou do čela vraha."
Muž ustoupil o několik kroků, změřil si mladíka pohrdavým a zároveň udiveným pohledem a pak se posměšně zasmál:
"Zbláznil ses, chlapečku? Kdybych tě zmáčkl v rukou, rozmačkám tě na kaši!"
"Na to si nechtě zajít chuť! " zvolal mladík. "Myslel jste si, že můžete klidně urážet muže a nic se vám nestane. Teď vám tedy já, chlapeček, ukážu, že to tak není. Avenging ghost trestá vrahy z Liána Estacada smrtí. Jste vrah a já teď budu zastupovat Ducha Liána. Můžete se pomodlit. Za chvíli buďete na onom světě."
Mladíkova slova na všechny přítomné mocně zapůsobila. Jak tam stál hrdě vzpřímený, s výhružně pozdviženou paží, planoucíma očima a odhodlaným výrazem, vypadal jako posel spravedlnosti.
Cizinec, třebaže byl o hlavu větší než Bloody Fox, zbledl, ale vzápětí se vzpamatoval a s hlasitým zasmáním zvolal:
"On se doopravdy zbláznil. Blecha chce spolknout lva! Kdo to jakživ slyšel! Člověče, to, cos řekl, bys musel nejdřív dokázat," prohlásil s posměchem cizinec.
"Taky dokážu," odpověděl rozhodně Bloody Fox, "na to se spolehněte. Komu patří ta puška, opřená o strom?"
"Mně, samozřejmě."
"Jak dlouho ji máte?"
"Víc jak dvacet let," odpověděl poslušně cizinec, na kterého chlapcovo chování a výraz zapůsobily tak, že ho ani nenapadlo, aby mu neodpověděl.
"Můžete to dokázat?" zeptal se dál Bloody Fox.
"Co mám dokazovat, člověče? Můžeš snad ty dokázat, že to není pravda?"
"Ovšem," řekl mladík vážně. "Tahle puška patřila seňoru Rodriguezu Pintoví z estancie dél Meriso u Cedar Grove. Před dvěma roky byl se svou ženou, dcerou a třemi vaquery na návštěvě na druhé straně v Caddu u Washita Riveru. Když se rozloučili, odjeli, ale domů se už nevrátili. Zanedlouho bylo honáky dobytka v Liánu Estacadu nalezeno šest mrtvol a stopy v zemi prozradily, že někdo přemístil kůly, vytyčující cestu. Tuhle pušku měl tenkrát s sebou. Kdybyste byl řekl, že jste ji někde koupil před dvěma roky, musel bych to přešetřit. Jenže vy tvrdíte, že ji máte už dvacet let. To znamená, že vy jste vrah a jako takový propadáte zákonu Liána Estacada."
"Ty pse!" zaskřípal zuby cizinec. "Je to moje puška! Dokaž, že patřila muži, o kterém jsi mluvil!"
"Hned!" Bloody Fox zvedl pušku a stiskl malou stříbrnou destičku na spodní části pažby. Destička vyskočila a pod ní se objevil další štítek, na němž bylo vyryto jméno Rodriguez Pinto.
"Podívejte," řekl Bloody Fox a ukázal zbraň ostatním. "Tady je nezvratný důkaz, že tato puška patřila Rodriguezu Pintovi. Byl mým přítelem a dobře jsem ho znal. Tenhle člověk je vrah a já ho za to potrestám. Jeho minuty jsou sečteny."
"Tvoje taky!" vykřikl cizinec a vrhl se k mladíkovi, aby mu vyrval pušku.
Bloody Fox však bleskurychle uskočil, namířil pušku na neznámého muže a rozkázal:
"Ani hnout - jinak to do vás napálím! Vím, jak je třeba zacházet s lidmi jako vy. Franku, Frede, vemte si ho na mušku a jakmile se pohne, hned střílejte!"
Oba muži vytáhli ve zlomku vteřiny revolvery a namířili je na cizince. Pro správné westmany tu platil zákon prérie, který má jenom jediný, avšak dalekosáhlý paragraf. Cizinec viděl, že přestávají žerty a jde mu o život, proto zůstal nehybně stát. Ale hlas se mu třásl vzteky, když se zeptal:
"Jakým právem mě chcete soudit? Jsem nevinný."
"Nechci vás zabít jako kat odsouzence. Postavíme se proti sobě s puškami v ruce. Můžete mě trefit právě tak jako já vás. Nebude to vražda, ale poctivý boj, třebaže bych vás mohl na místě zastřelit, protože jste vrah."
Mladík stál před cizincem vzpřímený a sebevědomý a i když mluvil úplně klidně, zaznívala z jeho hlasu nesmlouvavá

odhodlanost a vážnost.
Cizinec se znovu posměšně rozesmál a odpověděl:
"Odkdy mají tady na hranici hlavní slovo holobrádci? Kdyby tu nebyli tihle muži, kteří na mě míří revolvery, tak bych ti už dávno zakroutil krkem. Jestli jsi opravdu takový blázen, že se chceš se mnou měřit, nic proti tomu nemám. Moje kulka ti ukáže cestu do pekla. Ale spoléhám na to, že ty i ostatní dodržíte to, cos mi tak velkohubě slíbil. Žádám poctivý boj a volný odchod pro vítěze."
"Tak to počkat!" zvolal Helmers. "Takhle jsme si to nedomluvili. I kdybyste měl štěstí a kulka vás netrefila, je tu ještě několik gentlemanů, kteří by si s vámi rádi promluvili. Budete se jim muset zodpovídat."
"To tedy ne!" vpadl mu do řeči Bloody Fox. "Ten člověk patří mně. Já jsem ho vyzval a dal mu slovo, že to bude poctivý boj. Ten slib musíte dodržet, i kdybych padl."
"Ale, chlapče, rozmysli si..."
"Není si co rozmýšlet," přerušil ho Bloody Fox. "Je jasné, že ten darebák patří k Supům pouště a měl by se bez dlouhých řečí sprovodit ze světa. To se mi však příčí, protože nejsem kat. Chci poctivý boj. A vy mi slibte, že toho muže necháte odejít, jestliže mě zastřelí."
"Když je to tvé přání, musíme je splnit," řekl s povzdechem Helmers. "Ale tou svou neospravedlnitelnou mírností způsobíš, že ten darebák bude klidně dál páchat zlo."
"Pokud jde o to, jsem klidný," prohlásil Bloody Fox. "Uvidíme, jestli moje kulka provrtá nebe nebo jeho."
Pak se obrátil k cizinci a zeptal se: "Na jakou vzdálenost budeme střílet?"
"Na padesát kroků," prohlásil muž.
"Na padesát?" zasmál se Bloody Fox. "To není moc blízko. Zřejmě máte rád svou kůži. Ale ani tak vám to nebude nic platné. Ještě bych vás rád upozornil, že budu mířit přesně tak jako Duch Liána Estacada, totiž doprostřed čela. Takže si na mě dejte pozor!"
"Jen se nevytahuj, chlapečku!" zavrčel cizinec. "Dostal jsem, co jsem chtěl: slib volného odchodu, a teď už to víc neprotahujme! Dej mi mou pušku! "
"Dostanete ji, až bude všechno připravené, dřív ne, protože se vám nedá věřit," prohlásil stroze Bloody Fox. "Farmář odpočítá padesát kroků a až zaujmeme místa, postaví se k vám s jednou lampou Bob a Kulhavý Frank s druhou ke mně, abychom měli jasný cíl. Pak vám Kejklíř Fred podá vaši pušku a Helmers mi podá moji. Jakmile dá Helmers znamení, budeme střílet, každý dvě rány, protože máme dvouhlavňov-ky. Kdo se pohne ze svého místa dřív, než padnou všechny rány, toho ten, kdo mu drží světlo, zastřelí. Proto mějte, Bobe a Franku, pistole připravené! "
"To být nádhera!" zvolal nadšeně Bob. "Kdyby ten darebák chtít utéct, master Bob do něj hned vpálit kulku! "
Vytáhl revolver a s výhružným výrazem jím zamával cizinci před nosem.
Pak oba soupeři zaujali místa; vedle cizince se postavil Bob s lampou v jedné a namířenou pistolí v druhé ruce, vedle Bloody Foxe držel lampu Kulhavý Frank, a Helmers a Kejklíř Fred se chopili nabitých ručnic, aby je podali soupeřům. Neklidně plápolající plamínky ozařovaly obě skupinky. Třebaže stáli muži nepohnutě, v načervenalém mihotavém světle se zdálo, jako by se neustále pohybovali. Za těchto podmínek bylo velice nesnadné mířit přesně.
Bloody Fox byl soustředěný a naprosto klidný. V očích jeho protivníka však plál nenávistný oheň a ruce se mu třásly.
"Jste připaveni?" zeptal se Helmers.
"Ano," odpověděli oba soupeři a cizinec chvatně vztáhl ruku po pušce. Bylo jasné, že by chtěl Bloody Foxe předejít s výstřelem, třeba jen o zlomek vteřiny.
"Chce někdo z vás učinit ještě nějaké opatření pro případ smrti?" pokračoval Helmers.
"Jdi už k čertu s tím vyptáváním! " zvolal podrážděně cizinec.
"Ne," odpověděl s ledovým klidem Bloody Fox. "Pochybuji, že tenhle muž dokáže pořádně mířit. Vidím, jak se třese. Ale kdyby mě přece jen nedopatřením zasáhl, najdeš v tašce u mého sedla všechno, co je třeba, abys věděl. A teď už dělej, ať to skončíme."
"Tak tedy... Vemte si pušky a střílejte!"
Helmers podal Bloody Foxovi pušku. Mladík ji od něj vzal beze spěchu a chvilku ji potěžkal.
Zato cizinec svou pušku vytrhl Fredovi z ruky, bleskurychle se postavil proti svému protivníkovi levým bokem, aby poskytoval co nejužší cíl a zamířil. Třeskla rána.
"Sláva!" zajásal černý Bob. "Massa Bloody Fox nebýt zasažen! Taková radost! Takové štěstí!" vykřikoval a začal nadšeně poskakovat.
"Stůj klidně! " zahřměl na něj Helmers. "Copak se dá mířit, když máváš světlem?"
Bob si okamžitě uvědomil, že svým nadšením škodí právě tomu, jemuž přeje vítězství, postavil se rovně jako svíčka a zvolal:
"Master Bob stát a už se ani nehnout. Massa Bloody Fox moct hned střílet."
Místo Bloody Foxe však stiskl spoušť cizinec, a třebaže byl k němu mladík obrácený celým tělem, i touto ranou minul.
"Zatraceně!" zaklel muž.
Na okamžik zůstal ohromeně stát, pak znovu zaklel a vrhl se do tmy.
"Stát!" zvolal černoch. "Já střílet! " Stiskl spoušť, ale současně s jeho výstřelem třeskl ještě jeden.
Bloody Fox stiskl spoušť tak rychle, jako by vůbec nepotřeboval mířit, pak se otočil na podpatku, mechanicky sáhl do váčku za pasem, aby si, jak měl ve zvyku, hned zase nabil pušku, a klidně řekl:
"Dostal ji. Jděte se podívat, Franku. Uvidíte, že má díru uprostřed čela."
Frank a Helmers se rozběhli k místu, kde zůstal cizinec ležet, a Bloody Fox je pomalu následoval.
Černý Bob zatím vykřikoval:
"Master Bob být báječný, znamenitý, statečný střelec! On toho darebáka úplně zastřelit. Ten chlap tu ležet a ani se

nehnout. Massa Helmers a massa Frank se podívat, jak ho master Bob trefit rovnou do čela! Master Bob být dokonalý west-man!"
"Ano, jsi báječný střelec," přikývl Helmers, který poklekl u mrtvého a prohlížel si ho. "Kam jsi vlastně mířil?"
"Massa Bob mířit rovnou do čela a rovnou se trefit," zářil černoch a znovu začal vykřikovat, jaký je báječný střelec.
"Buď zticha, Bobe, a pojď se sem podívat," zarazil ho Helmers. "Vždyť tě ani nenapadlo, abys mu mířil na čelo. Podívej se na jeho kalhoty. Co vidíš?"
Bob se sehnul a posvítil na místo, na které Helmers ukazoval.
"Vidím díru v kalhotách," odpověděl.
"Ano, díru, kterou jsi udělal tím svým výstřelem. Mířil jsi na čelo a prostřelil jsi mu kalhoty. Přitom jsi od něj nebyl dál než šest kroků. Styď se, střelče jeden!"
"Master Bob se nemuset stydět. On střílet do čela a trefit do čela," tvrdil černoch zarputile. "To střílet massa Bloody Fox a trefit ho do kalhot."
Helmers už nevěnoval černochovi pozornost a obrátil se k Bloody Foxovi.
"Chlapče, to byla trefa! To hned tak někdo nedokáže. Vůbec jsem tě neviděl mířit."
"Znám svou pušku," odpověděl mladík prostě, "a věděl jsem, že to takhle dopadne, protože ten chlap byl příliš rozčilený a třásl se. To není nikdy dobré, zvlášť když život závisí na dvou výstřelech."
Stáli nad mrtvým a Fred poznamenal:
"Přesně tak střílí Duch Liána Estacada. Byla to mistrovská rána. Chlap dostal, co si zasloužil. Ale co s ním uděláme?"
"Moji lidé ho pohřbí," odpověděl farmář. "I ten největší darebák je člověk. Ale spravedlnost musí být a když to nejde jinak, musí vzít člověk zákon sám do ruky. O nějakém lynčování nemůže být ani řeči, protože Bloody Fox mu poskytl stejné možnosti jako měl sám."
Helmersovy úvahy přerušil Bobův pokřik.
"Massa Helmers, honem se podívat tamhle! " volal a rozčileně ukazoval ke stolům před domem.
"Proč? Co je tam?" zeptal se udiveně Helmers.
"Nic. Nic tam nebýt. Když se massa Helmers a ostatní massa dívat jinam, tak Weller zmizet."
"Mormon uprchl!" vykřikl farmář. "Všichni za ním. Snad ho ještě chytíme."
Muži se okamžitě rozběhli do tmy. Jenom Bloody Fox zůstal. Stál nehnutě a naslouchal, dokud se ostatní nevrátili s tím, že po uprchlíku není nikde ani stopy.
"Čekal jsem to," pokývl hlavou Bloody Fox. "Byli jsme neprozřetelní. Možná, že ten mormon je mnohem nebezpečnější než onen mrtvý cizinec. Ale co nejdřív se po něm poohlédnu. Dobrou noc, pánové."
Sehnul se pro pušku, která vypadla mrtvému z ruky, a zamířil ke svému koni.
"Tu pušku si vezmu a předám ji právoplatným dědicům majitele."
"Kdy tě zase uvidím?"
"Až bude třeba. Ne dřív a ne později." S těmito slovy se Bloody Fox vyšvihl na koně a zmizel ve tmě.
"Zvláštní mladík," řekl Kejklíř Fred a zamyšleně zavrtěl hlavou.
"Vždycky ví, co dělá," hájil ho Helmers. "Je mladý, ale může se směle měřit se staršími. Jsem přesvědčený, že toho Tobiáše Preisegotta Burtona dostane, a spolu s ním i ostatní."

3/ SUPOVÉ POUŠTĚ

Asi dvě hodiny před tím, než se Kulhavý Frank a Bob setkali s Bloody Foxem, jeli stejnou cestou dva jiní jezdci. Přijížděli sice od Coleman City, ale toto místo nenavštívili, protože podle jejich vzezření se dalo usuzovat, že už dlouho nezavítali do obydlených krajů.
Jeden byl hubený a dlouhý a jel na starém, sešle vypadajícím mezkovi. Na sobě měl kožené kalhoty, šité na menší, zato však mnohem silnější postavu, a košili z bizoní kůže, na prsou rozhalenou, protože neměla jediný knoflík, přezku nebo háček. Rukávy byly stejně krátké jako nohavice kalhot. Vysoké kožené boty na bosých nohou měl tak záplatované, že už na nich nebyla vidět původní kůže. Kolem krku měl uvázaný vyrudlý bavlněný šátek, jehož původní barva se nedala rozeznat. Pokrývka na jeho protáhlé hlavě bývala kdysi šedivým cylindrem, ale teď připomínala spíš kus roury od kamen. Zbytek obruby vpředu sloužil dlouhánovi jako stínítko. Opasek nahrazoval tlustý provaz, za nímž byly zastrčeny dva revolvery, lovecký nůž a váčky s různými drobnostmi. Přes ramena měl přehozený gumový plášť do deště, který se však hned při prvním dešti srazil, takže teď jej nosil spíš jako bundu. Na kolenou držel pušku, s níž zkušený lovec jen málokdy mine cíl.
Druhý jezdec byl kulaťoučký a malý a jel na neobvykle vysokém a silném koni. Přestože bylo horko, měl na sobě kožich, který byl tak vypelichaný, že jen tu a tam zbyl chomáček chlupů. Rukávy měl tak dlouhé, že mu zakrývaly ruce, a z celého tlouštíka byla vlastně vidět jenom hlava s červeným, kulaťoučkým, dobromyslně lišáckým obličejem a velkým panamským kloboukem. Také on držel na kolenou pušku s dlouhou hlavní. Ostatní zbraně zakrýval kožich.
Tito dva muži byli David Kroners a Jakob Pfefferkorn, všude známí jako Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy. Byli to nerozluční přátelé a už léta žili na Divokém západě.
Krajina, kterou projížděli, byla kamenitá a vyschlá. Rostla
tu jen kosodřevina, občas vystřídaná jukami a kaktusy. Voda podle všeho nikde v blízkosti nebyla. Tlouštík se občas postavil ve třmenech, aby měl lepší rozhled, ale pokaždé se zase zklamaně posadil do sedla.
"Zpropadeně nevábná krajina," zabručel. "Kdoví, jestli dneska najdeme aspoň lok čerstvé vody." •
"Blížíme se k Liánu Estacadu," odpověděl dlouhán, "tak co bys chtěl? Nebo si snad myslíš, že na poušti najdeš pramen vaječného koňaku nebo podmáslí?"

"Odpusť si ty vtipy, při nichž se mi zbytečně sbíhají sliny v puse," zavrčel Tlustý Jemmy. "Obávám se, že se budeme muset spokojit se šťávou z kaktusů."
"Jen se neboj," uklidňoval ho dlouhán. "Ještě nejsme na poušti. Helmersova farma, kam máme zítra dorazit, leží u řeky. Takže úrodný kraj ještě nezůstal za námi. Mám takové tušení, že náš dnešní cíl, důl Old Silver, je obklopený stromy a keři, a tam najdeme i vodu."
"Kdybys raději mlčel," odpověděl otráveně tlouštík. "Tvoje tušení byla dosud vždycky pro kočku. Pořád se jenom ženeme kupředu, místo abychom se taky porozhlédli po nějaké pečínce. Nechci rovnou krocana, ale takovou ne moc starou slípkou bych nepohrdl. Třeba by mi dovolila, abych ji pozdravil výstřelem ze své pušky."
"Máš příliš labužnické choutky, Jemmy. Mně by stačilo, kdyby se nám připletl do cesty docela obyčejný zajíc. Udělali bychom si... To snad není pravda! Podívej, tamhle je!"
Davy prudce zastavil mezka. Přímo před nimi vyskočil z osamělých trsů trávy zajíc. Davy bleskurychle zalícil a vystřelil. Ušák udělal kotrmelec a zůstal ležet. Texasští zajíci jsou stejně velcí jako evropští, ale mají mnohem delší slechy a velmi chutné maso.
Davy dojel k mrtvému zajíci, sehnul se, zvedl ho a povídá:
"Pečeni bychom tedy měli a doufám, že najdeme i vodu. Vidíš, že moje tušení nebylo tak docela marné. Ale slyšíš? Vypadalo to jako výstřel!" přerušil Davy rozčileně své úvahy.
"Ano, byl to výstřel," přitakal Jemmy. "Můj kůň ho slyšel taky."
Jemmyho kůň nasál do nozder vzduch a zastříhal ušima.
Oba lovci se zadívali směrem, odkud výstřel zazněl. Ozval se však z daleko větší dálky, než kam byli schopni dohlédnout,
protože terén kolem nich mírně stoupal. Davy však ukázal vzhůru, kde pomalu kroužil velký dravec.
"Jestřáb," usoudil. "Co říkáš, Jemmy?"
Tlouštík zavrtěl hlavou: "Podle toho pestrého peří to je sup. Zřejmě hodoval na nějaké zdechlině, protože je tak nažraný, že sotva létá. Někdo ho vyrušil výstřelem a my bychom se měli podívat, kdo to byl. Ve zdejších končinách se nevyplácí, když člověk neví, koho má před sebou. V blízkosti Liána Estacada prý stále hrozí nebezpečí, a ten, kdo na tohle zapomene, se může snadno stát potravou zrovna takového supa, který tam nahoře krouží. A to by se mi zrovna moc nelíbilo. Takže kupředu, starý Davy!"
Nasadili zvířatům ostruhy. Ale jak známo, mezci jsou tvrdohlaví, a zpravidla právě tehdy, když mají běžet co nejrychleji, se nehnou z místa, a naopak, když jezdec chce, aby stáli, dají se do zběsilého běhu. Davyho mezek nebyl výjimka. Jakmile ucítil ostruhy, vzepřel se všemi čtyřmi a stál jako přikovaný. A když ho Davy stiskl silněji, jen sklonil hlavu mezi přední nohy a zadní vyhodil do výšky, aby jezdce shodil.
"Co tě to napadá, taškáři jeden!" zasmál se Davy, který svého čtyřnohého přítele už dobře znal a ze sedla se vyhodit nenechal. "Hned ti ty tvoje vrtochy vyženu z hlavy!"
Otočil se dozadu, popadl mezkův ocas a prudce jím škubl. Mezek rázem vyrazil vpřed tak prudce, že mu Jemmy na koni sotva stačil.
Když oba muži vyjeli z kotliny, spatřili ke svému překvapení asi šest mil před sebou podivně rozeklanou výšinu, kterou tady, v blízkosti pouště, nečekali. Zároveň uviděli skupinu jezdců, prohlížejících si cosi na zemi. Dlouhán i tlouštík se okamžitě zastavili, protože nevěděli, jak se těchto šest jezdců bude chovat. Neznámí muži už je však zpozorovali.
"Co říkáš?" zeptal se Jemmy. "Pojedeme k nim?" '
"Myslím, že ano. Už nás zahlédli a jestli to jsou štěpní lupiči, stejně dojde k boji. Ale musíme si dát pozor, aby nás neobklí-čili. Připrav se."
"Štěpní lupiči to nebudou," zapochyboval Jemmy. "Vypadají spíš jako lidé, kteří si pro zábavu udělali výlet na Západ. Jejich obleky určitě ještě před týdnem visely někde v obchodě. Zbraní mají dost, ale podle toho, jak se lesknou a září,zatím moc používané nebyly. A koně jsou svěží a dobře krmení,
r -
takže bych usuzoval, že před sebou máme docela neškodné zelenáče. Setkání s takovými zelenáči je mi rozhodně milejší, než se potkat s chlapíky, kteří si myslí, že mají kapsy jen proto, aby si do nich cpali cizí majetek. Tak tedy pojeďme."
Nakonec už jim nic jiného nezbývalo, protože šest nezná-nrých mužů popohnalo koně a jeli jim vstříc.
"Pojeďte sem!" volali zdálky na Davyho a Jemmyho. "Pojďte se na něco podívat. Pospěšte si! "
Jestliže byly tváře šesti mužů vážné, ve chvíli, kdy přijeli blíž, se jejich výraz rázem změnil a v jejich očích byl úžas. Pak jim začalo cukat kolem úst a nakonec vyprskli v chechtot.
"To se nám snad zdá! " zvolal jeden. "Co jsme to tu potkali za strašáky?!"
Ostatní se rovněž pochechtávali a pokřikovali jeden přes druhého:
"Meššúrs, dovolte, abychom si vás prohlédli. Něco takového jsme ještě neviděli."
Tlustý Jemmy a Dlouhý Davy je klidně pozorovali a nehnuli brvou. Když však jeden z mužů popojel k Davymu, lovec na mezku couvl a zeptal se:
"Nechtěl byste se nejdřív představit, sir?"
"Proč ne?" odpověděl muž. "Jmenuji se Leaďer."
"Těší mě, mister Leadere. A taky mě těší, že jste v tak výborné náladě. Ale musím vás upozornit, že mám pušku, která neobyčejně lehce spouští, když se někdo směje na můj účet."
Bylo to řečeno tak vážně, že smích rázem ustal a Leader odpověděl: "Kulky v našich hlavních taky vyletí velice snadno."
"Nebuďte směšný," usmál se pohrdavě Davy. "Vaše výhrůžka zní dětinsky."

"Neprozradil byste nám laskavě vaše jména, abychom věděli, s jakými hrdiny máme tu čest?"
"Jmenuji se Kroners," představil se Davy, "a můj přítel se jmenuje Pfefferkorn."
"Podle jmen nepocházíte odtud, ale odněkud z velké dálky a podle všeho sem na Západ vůbec nepatříte."
"Je to váš názor a my vám ho brát nebudeme," prohlásil Davy a obrátil se k tlouštíkovi: "Pojď, Jemmy, pojedeme."
Dlouhý Davy popohnal mezka a Jemmy ho následoval.
Mužům už nevěnovali pozornost a zamířili k místu, kde předtím neznámí jezdci zastavili.
Tam se jim naskytl děsivý pohled. Na zemi, rozryté kopyty koní a lidskými stopami, ležel mrtvý kůň bez uzdy a sedla. Z rozervaného těla vyhřezly vnitřnosti a jejich kusy ležely roztroušené kolem - příšerné dílo supa, kterého před chvílí Davy a Jemmy zpozorovali, jak krouží ve vzduchu.
Zdechlina koně však v obou jezdcích nevzbudila takové zděšení jako mrtvola muže, ležící opodál. Byl to běloch, jemuž chyběl skalp a tvář byla k nepoznání zohavena řezy nožem. Podle obnošeného vlněného obleku, který měl na sobě, se dalo soudit, že to byl westman. Kulka, která mu pronikla do srdce, způsobila smrt.
"Panebože!" vyhrkl Jemmy, seskočil z koně a přistoupil k mrtvole. "Co se mu stalo?"
Davy rovněž sestoupil z mezka a poklekl u mrtvého.
"Je mrtvý už několik hodin," konstatoval, když ohmatal ruku a hruď mrtvého muže. "Je ztuhlý a krev už neteče."
"Prohledej mu kapsy, třeba se v nich najde něco, z čeho by se dalo usoudit, kdo to byl," vybídl ho Jemmy.
Davy mu začal prohlížet kapsy. V té chvíli k nim dorazili jezdci v čele s Leaderem.
"Nechtě toho! " zvolal Leader a seskočil z koně. "Nedovolíme, abyste mu prohledávali kapsy. Nestrpím olupování. mrtvých!"
Taky ostatní jezdci sestoupili z koní. Leader přistoupil k Davymu, popadl ho za paži a přinutil vstát. Davy si to klidně nechal líbit, jenom se pohledem dorozuměl se svým přítelem.
"Jak jste přišel na tu bystrou myšlenku," zeptal se Jemmy, "že chceme toho mrtvého oloupit?"
"Prohledávali jste mu kapsy."
"A to je nějaký důkaz?"
"Ve vašem případě ano, protože se na vás hned pozná, co jste zač," řekl tvrdě Leader.
"Jste neobyčejně bystrozraký, mister Leadere," ušklíbl se Tlustý Jemmy.
"Nechtě si ty své posměšné poznámky," osopil se na něj Leader. "Přistihli jsme vás při činu! Váš kumpán měl ruce v kapsách zavražděného. To stačí. Potulovali jste se tady nedaleko místa činu. Dejte si pozor, abyste nepřišli o krk! "
Davy pokrčil rameny a Jemmy odpověděl:
"Hrome, vy jste ale přísný pán! Jako byste byl nejvyšší soudce ve Státech."
"Jsem advokát," odpověděl muž krátce a hrdě.
"Jo, právník! Takže patříte k těm veleučeným pánům, kteří mají za úkol kličkovat mezi paragrafy. Těch si moc vážím, sir."
A Davy s ironickou ponížeností smekl.
"To je ohromné," přitakal horlivě Jemmy. "Jestliže jste právník, tak pro vás bude jisté hračkou vyšetřit tenhle případ."
"Samozřejmě," odpověděl sebevědomě muž. "Především se odtud nehnete, dokud všechno nevyšetřím a neudělám potřebná opatření. Vy dva můžete být v tomto případě zapleteni."
"Z toho strach nemáme, protože jsme přesvědčeni, že nás vaše bystrost z toho zapletení zase vyplete," poznamenal ironicky Jemmy.
Leader na tuto další škodolibost neodpověděl a otočil se ke svým průvodcům.
"Vemte jim koně," nařídil, "aby je náhodou nenapadlo uprchnout."
Oba lovci se nebránili a klidně přihlíželi, jak Leaderovi společníci plní jeho rozkaz. Zřejmě je bavilo sledovat, co budou tito lidé, nemající se Západem žádné zkušenosti, podnikat dál.
Najít skalpovanou mrtvolu běloch je zlá věc, i když lovci v prérii jsou zvyklí na ledacos. Davymu a Jemmymu bylo jasné, že muže, kterého našli, zabil a skalpoval Indián a protože bylo nepravděpodobné, že by se jeden osamělý rudý bojovník odvážil tak daleko na východ, dalo se předpokládat, že se v okolí potuluje celý oddíl rudochů. To znamenalo mít se neustále na pozoru.
Zatím advokát vlastnoručně prohledal kapsy a opasek mrtvého. Když nic nenašel, prohlásil:
"Byl oloupen. Jde tedy o loupežnou vraždu a je naší povinností najít vraha. Stopy dokazují, že pachatel nebyl sám, ale že jich bylo víc. Vezmeme-li v úvahu, že špatné svědomí obvykle žene pachatele zpátky na místo činu, domnívám se, že nemusíme chodit daleko, abychom vrahy našli. Meššúrs, jste mými zajatci a pojedete s námi k nejbližší usedlosti. Tou je Helmersova farma. Tam případ se vší přísností projednáme."
Rázně předstoupil před oba lovce a pánovitě je vyzval: "Odevzdejte zbraně!"
"S radostí," odpověděl Jemmy. "Tady máte moji pušku."
Při těch slovech sundal ručnici z ramene a bleskurychle ji namířil na Leadera. Kohoutky cvakly, Leader polekaně uskočil stranou a zvolal:
"Darebáku! Chcete nám klást odpor?"
"Ale kdepak," zasmál se přívětivě Jemmy. "Jen vás chci požádat, abyste pušku převzal s co největší opatrností, protože by mohla snadno spustit a pak by byl s celou tou vaší slavnou advokacií konec."
"Chcete se mi vysmívat?" vybuchl Leader. "Dám vás spoutat, že se budete svíjet bolestí."
"Už se těším. Pořádné spoutání prospěje tělu víc než cvičení," podotkl suše tlouštík.
"Jestli neuposlechnete, dám vás zastřelit! "
"Tak tohle pusťte z hlavy! Kdo se k nám přiblíží blíž jak na tři kroky, dostane kulku do hlavy. Tady na okraji Liána Esta-cada dokáže zkušený prérijní lovec víc než deset advokátů. S těmi vašimi flintičkami jste na nás krátký, to mi věřte. Ale jsme slušní a poctiví lidé, což jste při vší své bystrozrakosti nepoznali. A bohužel taky nevíte, co v případě jako je

tento, znamená neporušená stopa. Vy jste se svými koňmi všechny stopy jaksepatří rozdupali. Ale podíváme se, co se dá ještě dělat. Prohledáme to kolem dokola. Ty, Davy, vpravo a já vlevo. Naproti se sejdeme."
Jemmyho řeč se neminula účinkem. Nikdo neodporoval a i Leader mlčel. Neznámí muži se sice tvářili zachmuřeně, ale žádný z nich se neodvážil zadržet oba lovce, kteří právě začali ve velkém půlkruhu ohledávat půdu kolem mrtvoly. Pak se vrátili na místo činu, prohlédli si mrtvého muže a koně a stopy kolem nich. Pečlivost, s jako zkoumali každý sebemenší kamínek, mohla šesti nezkušeným mužům připadat směšná, ale stáli a mlčky přihlíželi. Nakonec se spolu oba lovci chvíli tiše dohadovali a pak se Jemmy obrátil k advokátovi:
"Mister Leader, teď vám povíme, co jsme zjistili. Z toho, že ten muž byl skalpován, vyplývá, že padl indiánskou kulkou. Vás to zřejmě nenapadlo, ale nám to bylo hned jasné a teď jsme se o tom ujistili. Zprvu jsme ho litovali, ale zbytečně, jak jsme zjistili, protože se mu stalo jen to, co si zasloužil. Patřil totiž
k tlupě zločinců, která tady řádí. Mějte se před nimi na pozoru!"
Jemmyho slova byla přijata s neskrývaným úžasem.
"Jak to víte?" zeptal se Leader. "To jste vyčetli ze stop?"
"Ještě mnohem víc," přisvědčil Jemmy.
"To není možné! " zvolal nevěřícné Leader.
"To si myslíte vy, protože se v těchhle věcech nevyznáte," pokračoval Jemmy. "Když člověk žije nějakou tu řádku let na Západě, naučí se číst ve stopách jako v knize. Ten muž nebyl zastřelený na místě, kde leží. Všimli jste si, že mu kulka pronikla tělem?"
"Ano."
"A teď se pojďte podívat sem," vyzval muže Jemmy a odvedl je kousek stranou. Na tvrdé kamenité zemi byla kaluž krve. "Co vidíte?"
"To je krev," odpověděl Leader.
"A něco víc vás nenapadá?" Ne "
"i>ic:.
"To nesvědčí o vaší obzvláštní bystrosti," podotkl Jemmy, sehnul se a zvedl ze země malý předmět. "Podívejte se na tohle. Co je to?"
Všichni se zadívali na matný, asi jako mince velký zakrvácený kousek kovu, a Leader po chvíli váhavě řekl:
"Vypadá to jako rozplácnutá kulka."
"Ano, je to kulka, která zabila tohoto muže. Pronikla mu srdcem, takže byl okamžitě mrtev, a rozhodně se nemohl odplazit k místu, kde leží teď. Někdo ho tam odtáhl."
"Co říkáte, zní velmi pravděpodobně," připustil Leader.
"A teď se podívejte na ty uschlé traviny kolem kaluže krve," vyzval muže Jemmy. "Co vidíte?"
"Zválenou trávu."
"A od čeho nebo od koho?"
"Kdo to může vědět?"
"My to víme," usmál se lišácky Jemmy. "Někdo tam ležel a protože nikde není nejmenší stopa krve, myslíme si, že nebyl raněný. A hned vedle v písku vidíte rýhu. Na jednom konci je hluboká a směrem ke druhému je mnohem mělčí. Od čeho ta čára asi je?"
"Nemohl ji někdo vyrýt podpatkem?" zeptal se nejistě jeden
"Kdepak. Hned vám dokážu, že muž, který tu ležel, neměl boty, ale mokasíny. Rýha podpatkem by vypadala úplně jinak," vysvětlovat Jemmy. "Tahle je příliš úzká a vypadá to, že je to spíš stopa po pažbě pušky. A protože je na začátku hluboká a na konci mělká a trochu ohnutá, vznikla rychlým pohybem. A podívejte se na tuhle stopu. Je mělká a je vyrytá k jedné straně. Jako by se někdo, kdo měl na nohou mokasíny, prudce otočil na patě. A přestože je tu půda měkká, není nikde vidět otisk druhé nohy. Co to znamená?"
"To tedy opravdu nevím," vzdal se Leader.
"Že se ten člověk vrhl na zem tak rychle, že mu druhá noha zůstala ve vzduchu. Kdyby měl čas natáhnout se pohodlně na zem, musely by tu být stopy obou nohou. Zřejmě měl důvod vrhnout se na zem co nejrychleji. A jaký to mohl být důvod?"
Advokát se rozpačitě podrbal za uchem.
"Sir, musím přiznat, že na tohle nestačím," řekl nakonec zkroušeně.
"To je chyba. V takových situacích závisí život často na jediné vteřině. Tady člověk nesmí dlouho uvažovat a dumat, ale musí reagovat rychle, jasně a bezpečně. Rozhlédnete se znovu kolem sebe a povězte mi, jestli vám není ještě něco nápadné."
Šest mužů se rozhlíželo kolem, ale pak jenom zavrtěli hlavami.
"Tak se podívejte tamhle na ten keř." Jemmy ukázal na juccu gloriosu, zakrnělou v suché písčité půdě, která ještě kvetla hrozny bílých, slabě narudlých květů. Na zemi leželo několik ulomených modrozelených kopinatých listů.
"Někdo z toho keře ulomil list," prohlásil Leader důležitě.
"Toho keře se žádný člověk nedotkl," pokračoval s trpělivou shovívavostí Jemmy, "ale zdálky na něj vystřelil a kulka orvala listy a provrtala stonek. A protože nikdo nestřílí jen tak z dlouhé chvíle po rostlinách, znamená to, že kulka byla určena tomu, kdo se tady za námi vrhl k zemi. A když si od juky prodloužíte přímku dál, zjistíte, odkud byla kulka vypálena. A protože zasáhla šikmo spodní část stonku, je jasné, že střelec seděl na koni."
Muži napjatě sledovali Jemmyho vývody a mlčeli. Proto Jemmy pokračoval:
"Z toho, co jsme tu našli, se tedy dá usoudit, že tam, kde
jsme našli stopu, stál Indián ozbrojený puškou. Směrem od severovýchodu přijel jezdec, který na něj ze sedla vystřelil,

ale nezasáhl ho a Indián se okamžitě vrhl na zem. A sice na záda. Proč to udělal? Je jenom jediné vysvětlení: chtěl k sobě jezdce přilákat a proto předstíral, že je mrtvý. Jezdec skutečně přijel..."
"Jak tohle všechno víte?" zeptal se ohromeně Leader.
"Hned vám to ukážu. Vraťme se zpátky k mrtvému," řekl Jemmy a odvedl ho kolem mrtvého k místu, kde byly mezi kosodřevinou malé písčité ostrůvky.
"Tady někdo ležel," zvolal Leader, když si všiml prohlubně odpovídající otisku lidského těla.
"Máte pravdu," pochválil ho Jemmy. "A kdo to byl?"
"Nejspíš ten muž, který tady leží mrtvý."
"Ne, ten byl zasažen přímo do srdce, takže byl na místě mrtev. A kromě toho by tu někde musela být kaluž krve."
"Nebyl to tedy ten Indián, který se vrhl na zem tamhle naproti?"
"Jaký by k tomu měl důvod? Kromě toho jsme zjistili, že nebyl raněný, zatímco ten, který ležel tady, byl raněný tak těžce, že se svíjel bolestí. Určité to byl ještě někdo třetí."
"Nechápu, jak dokážete číst v písku jako v otevřené knize," žasnul Leader a z jeho slov zněl obdiv. Taky na tvářích jeho společníků se zračil téměř zděšený údiv.
"Bez toho se na Divokém západě neobejdete," vmísil se do rozhovoru Dlouhý Davy. "Pro zkušeného lovce je každá stopa zpráva, kterou po sobě úmyslně nebo bezděčně zanechal ten, kdo ji udělal. A kdo si neumí takovou zprávu přečíst, může na to doplatit tak, že skončí někde, kde mu nikdo pomník nepostaví. Můj přítel řekl, že tu nikde není kaluž krve a má pravdu. Kaluž krve tu není, ale jsou tu vidět stopy krve. Tyhle malé tmavé skvrnky v písku jsou po kapkách krve. A podívejte se pod kleč a na písek. Ten chudák rval bolestí spodní větvičky a zatínal prsty do písku. Víte, kam byl raněný?"
"To bychom museli být vševědoucí," zabručel Leader.
"Nemuseli. Stačí vědět, že z rány na hlavě nebo v horní části těla by vyteklo mnohem víc krve než je tady. Ten muž byl raněný do spodní části těla, nejspíš do břicha, čímž se dají vysvětlit bolesti, které měl. A podívejte se, jak je kleč udupaná až k místu, kde ležel nezraněný Indián."
Dlouhý Davy se shýbl a zvedl ze země kousek kůže, na jedné straně rozřezané na dlouhé, úzké proužky. Muži si kousek kůže zvědavě prohlíželi a přitom nechápavě kroutili hlavami.
"To je kus třásní z postranního švů kalhot," vysvětlil Davy. "Indiánská práce. Raněný, který tady ležel, byl Indián. Měl na sobě legginy a jak do nich bolestí zaťal prsty, utrhl přitom tenhle kousek třásní. Rána do břicha je velmi bolestivá a domnívám se, že ten Indián už je ve věčných lovištích. Sotva vydržel jízdu na koni, zvláště když už koně neměl a musel jet s tím druhým společně."
"On odjel?" zeptal se Leader. "A na jednom koni jeli dva?"
"Ano, sir, bylo to tak a ne jinak. Pojďte se mnou pár kroků dál, směrem, odkud ti lidé přišli."
Davy poodešel kousek na severovýchod a ostatní ho zvědavě následovali.
"Meššúrs, teď vám dám lekci ve čtení stop," prohlásil Davy. "Ale musím si pospíšit, protože před sebou máme nebezpečnou bandu lupičů a vrahů a zároveň musíme zachránit jed- s noho nebo možná i dva Indiány, které banda pronásleduje. | Budu tedy stručný. V místech, kde stojíme, projeli dva Indiáni, o nichž jsem teď mluvil. Jeden zdravý a druhý raněný, který však neutrpěl zranění na místě, které jsme našli, ale už někde předtím. Usuzuji to z toho, že koně jeli těsně vedle sebe, jak jsem poznal ze stop. Ten zdravý patrně vedl koně toho druhého za uzdu, protože ten k tomu neměl sílu."
Davy popošel několik kroků nazpátek, ukázal na zem a pokračoval:
"Že to byli Indiáni, poznáte podle toho, že koně nebyli okovaní. Tady vidíte, jak kůň zraněného Indiána udělal obrovský skok dopředu, protože dostal ránu do boku a raněný Indián vyletěl ze sedla tam mezi tu kleč. Kůň udělal ještě pár kroků a padl tam, kde leží."
Pak se Dlouhý Davy obrátil vpravo, opět ukázal na zem a vysvětloval:
"Tady je stopa jezdce, který vystřelil na koně a pak na nezraněného Indiána. Byl to běloch, protože jel na okovaném koni. Asi osm nebo deset kroků odtud vidíte další stopy. Přijelo tudy pět bělochů a zastavili se tam, kde je tak udusaná půda. Pojďte ještě jednou za mnou, pak už skončím."
Davy odvedl muže kus dál za udusané místo, kde ukázal na
troje stopy, z nichž jedna odbočovala směrem doprava.
"To je stopa koně, na kterém jel běloch," řekl Davy. "Je hluboká, to znamená, že kůň běžel. A protože dvacet kroků předtím ještě klidně stál, je jasné, že se dal do běhu proto, že se vyplašil. Kdybychom se vydali po jeho stopě, určitě bychom ho našli, jak si někde s prázdným sedlem pochutnává na rostlinách. Stopa vlevo je od neokovaného koně. Přestože šel klidně, je stopa hlubší než stopy indiánských koní, to znamená, že kůň nesl těžký náklad. Jel na něm nezraněný Indián se svým raněným druhem. Vedle této stopy vidíte dalších pět stop koní bělochů, kteří Indiány pronásledovali, a aby stopu nesmazali, jeli podle ní. A to je všechno," ukončil Dlouhý Davy svůj výklad. "Když si to dáte všechno dohromady, určitě vám bude jasné, co se tady odehrálo."
"Raději bychom to slyšeli od vás, sir," řekl Leader a tvářil se velice skromně.
"Z toho, co jsme tu viděli, vyplývá toto," ujal se opět slova Davy. "Od severovýchodu sem přijelo šest bělochů a narazili tady na dva Indiány. Došlo k hádce, při níž byl jeden z Indiánů postřelen. Rudoši se dali na útěk a běloši je začali pronásledovat. Jenže koně Indiánů byli rychlejší. Podívejte se na toho koně, který leží tamhle. Je to zvíře nejlepšího mexického chovu a zřejmě má ušlechtilé andaluské předky. Značka, vyřezaná na levé straně jeho krku svědčí o tom, že jeho majitel nebyl obyčejný bojovník, protože toto znamení mohou používat jen náčelníci a vážení muži válečné rady. Jenom jeden z bělochů měl tak rychlého koně, že jim stačil. Mohl se klidně odvážit pronásledovat rudochy sám, protože zdravý Indián musel držet a podpírat svého zraněného druha a vést jeho koně. Nemohli dělat nic

jiného, než se pokusit uprchnout."
Dlouhý Davy se na chvíli zamyslel a pak pokračoval:
"Kdybych byl na místě nezraněného Indiána, seskočil bych z koně, počkal bych, až se běloch přiblíží a sestřelil bych ho ze sedla. Jestliže to Indián neudělal, mělo to jistě nějaký důvod, nebo byl ještě příliš mladý a nezkušený. Běloch se přiblížil s nabitou dvouhlavňovkou natolik, že se mu podařilo zasáhnout slabiny koně, který se vzepjal, udělal ještě několik kroků, padl a bezmocného jezdce shodil do kosodřeviny. Druhý Indián okamžitě zarazil svého koně a seskočil, aby svého druha bránil. Běloch vystřelil i po druhém Indiánovi, ale pro-
tože jel ještě pořád tryskem, netrefil se a jeho kulka zasáhla juku. Druhý Indián nejspíš cítil, že je příliš rozčilený, aby bezpečně zasáhl pronásledovatele a proto se uchýlil ke lsti. Tvářil se, jako by byl zasažen, s puškou v ruce se vrhl na zem a zůstal nehybně ležet. Přitom pažbou vyryl do písku rýhu. Běloch seskočil z koně, aby se přesvědčil, jestli Indiána zasáhl, ten však bleskurychle vyskočil, srazil bělocha k zemi a vpálil mu kulku do srdce. Podle sežehnuté látky na prsou vystřelil z těsné blízkosti. Kulka pronikla muži tělem a rozplácla se o kámen, na němž ležel. Při výstřelu se bělochův kůň splašil a dal se na útěk směrem doprava, jak je vidět ze stop. Indián pak odvlekl mrtvého ke svému raněnému druhovi, aby mu dopřál pohled na vykonanou pomstu, a nepřítele skalpoval. V té chvíli se však objevilo pět zbývajících jezdců a proto spěšně naložil raněného na svého koně, vyhoupl se k němu do sedla a prchal dál. Pět jezdců se zastavilo u mrtvého kamaráda a zřejmě se radili, co dělat dál. Není pochyb, že to byli Supové pouště a protože se obávali, že lidé z Helmersovy farmy jejich kumpána poznají, zohavili mu obličej. Pak mu sebrali všechny věci, které měl u sebe. Odsedlali indiánského koně, protože koňský postroj významného rudého bojovníka je znamenitá kořist, a pustili se za oběma rudochy. Přestože nemají tak rychlé koně, dá se očekávat, že je dostihnou, protože indiánský kůň nese dvojnásobné břemeno."
Davy skončil svůj výklad, obrátil se k Leaderovi a na závěr ještě řekl:
"Když jste sem přijeli, mister Leader, u zdechlého koně už byl sup, kterého jste výstřelem zahnal. Zaslechli jsme váš výstřel a proto jsme se sem rozjeli."
"Myslím," řekl zamyšleně Leader, "že se skutečně seběhlo všechno tak, jak říkáte. Musím přiznat, že se umíte dívat a že máte dobrou hlavu."
"Pokud jde o mou hlavu," odpověděl Dlouhý Davy, "musím s ní být spokojený, protože za jinou si ji vyměnit nemůžu. Ale teď bych se vás rád zeptal, co v celé té záležitosti míníte podniknout?"
"Co bychom my měli podnikat?" opáčil udiveně Leader. "Nás se to přece netýká. Vždyť se jedná jen o Indiány."
"Jen o Indiány," opakoval Jemmy. "Jen. Indiáni snad nejsou lidé?"
•l
J
"Jsou, to nepopíráme. Jenže ve srovnání s námi stojí tak hluboko, že by bylo urážkou, chtít je s námi srovnávat."
Jemmy se musel ovládnout, aby odpověděl klidně.
"V tom případě vás rozhodně neurazíme, protože nás ani nenapadne, abychom vás s nimi srovnávali. Ti dva Indiáni se zachovali jako hrdinové, takže tak nezkušení lidé, jako jste vy, sek nim vůbec přirovnat nedají."
Jemmy se na okamžik odmlčel, pak se rozhlédl po neznámých mužích a pokračoval:
"Běloši vtrhli do této země a její původní obyvatele z ní vyhnali. Tekly potoky krve a kořalky a v nich byla utápěna svoboda a volnost Indiánů. Násilím, lstí, podvodem a zradou prořídly řady obyvatel prérie. Honí je z místa na místo, z jednoho území na druhé. Jakmile se někde usadí, najdou si bílí hned nějaký důvod, aby je odtamtud zase vyhnali. Prodávají jim rozemletý baryt místo mouky, uhelný prach místo střelného prachu a dětské hračky místo pušek. Když se proti tomu Indiáni ohradí, řeknou, že jsou buřiči a střílejí je jako zvěř. Když se smíří s osudem, prohlásí o nich, že jsou tupí a degenerovaní. Když hájí svou kůži, tak jsou zločinci a vrazi, které je třeba bez milosti zabíjet. Ale mohu vám říct, meššúrs, že jsem mezi těmito opovrhovanými a pronásledovanými poznal ne-jednoho muže, který měl větší cenu než vás šest dohromady."
Tlouštík se ve svém spravedlivém rozhořčení rozparádil tak, že ho Leader popuzeně přerušil:
"Neptali jsme se na vaše názory. Jsme samostatní a svobodní lidé a víme, co máme dělat. Dostali jsme se ze St. Louis až sem a právě tak se dostaneme i dál."
"Přišli jste ze St. Louis?" zasmál se Jemmy. "A to má být nějaký výkon? Upozorňuji vás, že nebezpečí začíná teprve tady. Jsme na hranici, kde se potuluje všelijaká čeládka, která si sice cení majetku druhých, ale ani trochu si necení jejich životů. A na druhé straně Liána Estacada se rozkládá území Komančů a Apačů. Kdo se lehkomyslné odváží mezi takové dva mlýnské kameny, může jimi být snadno rozdrcený. Na tomhle místě se střetli bílí lupiči a rudí bojovníci. Pokud jde o bělochy, máme jasno, ale proč se tady objevili dva rudoši? Vsadil bych se jedna ku desíti, že to byli zvědové, prozkoumávající terén, protože se jejich bojovníci chystají na válečnou stezku. Kam máte vůbec namířeno?"
"Chceme se dostat přes Liáno Estacado a pak dál do Arizony," odpověděl Leader.
"Zřejmě si myslíte, že Liáno je nádherná, přívětivá krajina, kterou člověk projede pohodlně a bez obtíží," konstatoval Davy.
"Tak hloupí samozřejmě nejsme," ohradil se Leader. "Víme, jaká tam číhají nebezpečí, protože jsme o tom slyšeli a taky jsme o tom četli."
"Hm. Slyšeli jste a četli. To je asi jako kdybyste slyšeli a přečetli si, že otrušík je jedovatý a pak si mysleli, že když ho sníte půl kila, že vám neuškodí. To vás ani nenapadlo, abyste si vzali průvodce, který Liáno zná?"
Jemmy to myslel s cizinci dobře, ale Leader zlostně zvolal:
"Prosím vás, nechtějte nás pořád poučovat. Jsme dospělí muži! A ostatně, vůdce máme!"
"A kde,je?" zeptal se udiveně Jemmy.
"Jel napřed."

"To je dost svérázný způsob, jak někoho vést. A kde na vás bude ten muž čekat?"
"Na Helmersově farmě," odpověděl Leader.
"Helmersova farma není daleko a snadno ji najdete. Ale jestli chcete, můžete se k nám připojit, protože tam jedeme taky. Mohli bychom se dozvědět, kdo je vaším vůdcem?"
"Je to slavný westman, jak jsme byli ujištěni. Liáno Estacado už projel mnohokrát. Říkají mu Kejklíř Fred."
"To je ale šťastná náhoda!" zvolal Jemmy. "Kejklíř Fred je vynikající chlapík, jeho vedení se klidně můžete svěřit. Těším se, že ho zase uvidím. Každopádně pak pojedeme společně, protože i my máme namířeno do Arizony."
"Vy také?" podivil se Leader. "A proč? Snad ne taky kvůli diamantům, které se tam našly?"
"Snad," odpověděl neurčitě Jemmy.
"V tom případě s vámi nepojedeme, protože jste vlastně naši konkurenti," prohlásil energicky Leader a vrhl na oba lovce nepřátelský pohled.
Jemmy se dal do smíchu a řekl:
"To je jenom další důkaz, že jste tady na Západě úplní zele-náči. Copak si myslíte, že se v Arizoně válí diamanty jen tak po zemi a že stačí se pro ně jenom shýbnout a zvednout je? Když chce mít zlatokop úspěch, musí se spojit s několika dal-
šími dohromady. A při hledání diamantů je to zapotřebí dvojnásob. Jedinec na to sám nestačí."
"Nás je šest a máme dost peněz, abychom si obstarali, co bude třeba."
"Tak tohle radši nikde nepovídejte," pokáral ho Jemmy. "My jsme poctiví lidé, kterých se nemusíte bát. Ale jiní by se mohli postarat o to, abyste s těmi svými penězi moc daleko nedojeli. Jestli stojíte nebo nestojíte o náš doprovod, je nám srdečně jedno. Ale na Helmersovu farmu už dnes nedorazíte a budete muset přenocovat pod širým nebem. Rozhodněte se sami, jestli se k nám přidáte."
"Kdy vyrazíte?"
"Samozřejmě hned. Udělejte, co uznáte za vhodné."
Jemmy se otočil, zamířil ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Dlouhý Davy nasedl rovněž a oba se pomalu vydali po stopách, vedoucích na západ.
Muži se chvíli radili a pak se pustili za nimi. Když oba lovce dostihli, Davy se otočil a zeptal se:
"Tak jak jste se rozhodli?"
"Pojedeme s vámi k Helmersově farmě, ale dál už ne," oznámil Leader.
"To je od vás velice milé," řekl lhostejně Davy a od té chvíle se už o muže nestarali. Popohnali zvířata a jako zkušení west-mani jeli hluboce předklonem a klátili se v sedlech zdánlivě ochable a líně, jako by neuměli jezdit. Naproti tomu šest mužů za nimi jelo vzpřímeně a elegantně jako v jízdárně.
"Podívejte se na ty dva chlapíky," obrátil se Leader ke svým průvodcům. "Vždyť ani neumějí jezdit! A to že mají být zkušení westmani? Nevěřím jim."
"Já taky ne," připojil se druhý. "Kdo sedí v sedle jako oni, mi nenamluví, že se na Západě vyzná. A jak jsou vystrojení! To, co nám předvedli se čtením stop, byl jen bohapustý podfuk. A takovým chlápkům by měl člověk věřit?"
"To se ví, že ne. A že by s námi jeli do Arizony, o tom nemůže být ani řeči. Ten tlouštík byl úplně bez sebe, když jsem se zmínil o penězích, které máme s sebou. Tvářil se nadmíru poctivě jen proto, že nás je šest a oni jsou dva. Musíme si dát pozor, aby nám v noci nesebrali peníze, ráno s nimi nezmizeli a nás tam nenechali jako chladné mrtvoly. Z jejich chování je člověku jasné, že se nezaleknou ničeho."
Mezitím se stále víc blížili ke kopcům na obzoru. Půda byla kamenitá a Jemmy a Davy se nakláněli stále hlouběji, aby přečetli stopu. Náhle tlouštík zarazil koně, ukázal kupředu a řekl:
"Podívej se tamhle, Davy. Co je to tam za podivné tvory?" Davy se pozorně zadíval naznačeným směrem a odpověděl:
"Jsou to dva druhy docela obyčejných tvorů, totiž pět koní
a jeden člověk, a myslím, že ty koně mají větší cenu než ten muž."
"K pěti koním," uvažoval Jemmy, "patří pět jezdců, a jestliže je tam jeden, rád bych věděl, kde jsou zbývající čtyři."
"Zdá se, že nebudou daleko. Popojedeme ještě kousek dál, třeba je objevíme."
Pobídli zvířata a pokračovali v cestě.
"Jestli mě nešálí zrak, tak už je vidím," ozval se po chvíli Dlouhý Davy. "Pozoruj tamhle ty body."
Temné body v dálce byli čtyři muži, kteří se zvolna pohybovali kupředu v pravidelných rozestupech.
"To jsou ti čtyři zbývající jezdci," řekl Jemmy. "Zřejmě máme před sebou těch pět bělochů, kteří pronásledují Indiány. Podle náskoku, který před námi měli, hledají stopy už hezky dlouho, takže to nebudou moc dobří stopaři. Teď nás zpozorovali. Vidíš, jak běží ke svým koním?"
"Jak se budeme chovat?" zeptal se Davy.
"Jisté je, že to jsou darebáci," mínil tlouštík. "Ale musíme být opatrní, raději se o ně nebudeme příliš horlivě starat a nedáme jim najevo, co si o nich myslíme. Pokud se nebudou chovat nepřátelsky, budeme se tvářit mírumilovně i my. Pojeď, už na nás čekají."
Také Leader a jeho společníci spatřili skupinu koní a připojili se k oběma lovcům. Zřejmě se v jejich společnosti cítili bezpečněji.
Když se přiblížili k neznámým mužům, viděli, že stojí vedle svých koní s puškami připravenými k výstřelu. Jeden z nich křikl:
"Stát, nebo budeme střílet!"
Davy a Jemmy jeli klidně dál, ale Leader se svými lidmi se poslušně zastavil.
"Stůjte!" opakoval muž. "Ještě krok a napálíme to do vás!"
"Neblázněte!" zasmál se Jemmy. "Přece se nebudete bát dvou mírumilovných lidí. Nechtě pušky na pokoji, koneckonců

je máme taky."
Žádný z pěti mužů nevystřelil, snad proto, že se skutečně nebáli a svou výhrůžkou chtěli lovce jen zastrašit. Nechali je přijet až k sobě, ale pušky drželi stále připravené k výstřelu.
Statný ramenatý muž s černým plnovousem, který mu zakrýval spodní část obličeje tak, že mu nebyly vidět rty, ale z výslovnosti bylo zřejmé, že má zaječí pysk, se znovu hněvivě ozval:
"Nevíte, jaká tady na Západě platí pravidla a zvyky? Na koho se zavolá Stůj!, musí zůstat stát. Rozumíte? Jenom díky naší shovívavosti jste ještě naživu."
"Nepřehánějte, muži!" odpověděl pokojně Jemmy. "Díky čemu jste ještě naživu vy? I my máme pušky."
"Hrome, chcete nám vyhrožovat?" zvolal zlostně muž. "Pamatujte si, že na sto kroků ustřelím mouše hlavičku. Co tady vůbec pohledáváte?"
"To si snad můžete domyslet," odpověděl vesele tlouštík. "Chceme se podívat na příští zatmění slunce, které prý odtud bude nejlíp vidět."
Vousáč nevěděl, jak má tuto vážně pronesenou odpověď přijmout a zaraženě se zeptal:
"A kdy to má být?"
"Dnes v noci ve dvanáct hodin pět minut a jedenáct vteřin. Ěeknu vám, že takové zatmění slunce o půlnoci je něco fantastického."
" Člověče, nedělejte si z nás legraci," rozkřikl se muž. "Dejte si pozor!"
"To si taky dáváme," usmál se tlouštík. "Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy jsou známí jako velice opatrní westmani."
"Zatraceně!" zvolal vousáč. "O vás jsme už slyšeli. Říká se, že Davy a Jemmy jsou povedení chlapíci a vždycky jsem si je přál poznat. Doufám, že nás pobavíte nějakými legráckami. Platíme dobře, za muže pět centů a za koně jeden."
"To by šlo," pokývl uznale hlavou Jemmy. "Takový honorář bychom v tomhle cirkuse ani nečekali. Ale vystupujeme vždycky jenom při zatmění slunce, takže budete muset do půlnoci počkat. Zatím se můžeme seznámit. Smíme zvědět, jakými jmény vás obdařili vážení rodičové?"
Jemmy pronesl tato slova s tak přátelskou srdečností, že vousáč odpověděl nezvykle vlídně:
" Jmenuju se Stewart. Na jménech mých společníků nezáleží. Kam jedete?"
"Přímo kupředu," ukázal Jemmy před sebe.
"A odkud přijíždíte?"
"Přímo zezadu," ukázal Jemmy za sebe.
"Vy jste nějaký vtipálek," poznamenal suše Stewart. "Ale
já bych spíš řekl, že jedete rovnou na Helmersovu farmu."
"Ano, když nechce farma k nám, musíme my k ní. Chcete jet s námi?"
"Děkujeme pěkně, máme jinou práci. Všimli jste si stopy, která vedla přímo před vámi?"
"My se o stopy nestaráme. Jistě je to stopa lidí, kteří jeli na Helmersovu farmu. A cestu tam najdeme i beze stop."
"Jeli jste kolem toho mrtvého muže?"
"Ano."
"A co si o tom myslíte?"
"Že je dočista mrtvý. A mrtví jsou nám fuk."
Stewart upřel na oba lovce dlouhý, pátravý pohled. Zdálo se, že jejich lhostejnosti příliš nevěří. Když však v jejich upřímných, poctivých tvářích nenašel žádnou podezřelou stopu, řekl:
"Taky jsme viděli toho mrtvého a jeho koně. Bývala by škoda nechat sedlo a postroj shnít a proto jsme si je vzali."
"Kdybychom přišli před vámi, udělali bychom totéž," řekl Jemmy.
"Pak jsme se vydali po stopách, i když nevedly směrem, kam máme namířeno. Tady jsme je ztratili a marně se je snažíme najít. Protože se za chvíli setmí, rozhodli jsme se, že pojedeme dál svou cestou."
"A kam jedete?" zeptal se Jemmy.
"Přes Liáno Estacado do El Pasa a pak dál do Arizony," odvětil Stewart.
"Hledat diamanty?"
"Kdepak, touhle horečkou jsme se nakazit nenechali. Jsme obyčejní poctiví farmáři a příbuzní nám na druhé straně opatřili pěkné pozemky. Budeme je obdělávat a diamanty ať si, hledají jiní. Na farmě člověk sice nezbohatne, ale zato je to jistější živobytí," prohlásil Stewart.
"Každý podle svého gusta," poznamenal Jemmy. "Když jste jenom farmáři, tak už mě neudivuje, že jste nedokázali najít stopy. Pořádný stopař by je dlouho nehledal."
"Ale vy jste známí stopaři. Pokuste se je najít. Jsem zvědavý, jestli se vám to podaří," řekl s posměšnou vyzývavostí vousáč.
"Proč ne?" odpověděl klidně Jemmy. "Sice nás to ani trochu nezajímá, ale abychom vám dokázali, že vždycky najdeme, co hledáme..." Jemmy sestoupil z koně a Dlouhý Davy ho následoval. Pak začali ve velkém okruhu obcházet kolem a zvířata je na tiché zapísknutí sledovala jako psi.
Leader a jeho společníci stáli až dosud mlčky a nikdo si jich nevšímal. Když se teď oba lovci vzdálili, Stewart se obrátil k hledačům diamantů a řekl:
"Přijeli jste společně s těmi dvěma tuláky, ale zdá se, že k nim nepatříte. Je to tak?"
"Ano," odpověděl Leader. "Setkali jsme se s nimi u toho mrtvého muže a nelíbili se nám tak, abychom s nimi uzavřeli přátelství."
"Dobře jste udělali. Ti dva nemají zrovna nejlepší pověst. Byli jsme před nimi varováni. Prý převádějí přes Liáno Esta-cado nic netušící cestující rovnou do rukou zločineckých band. Právě nedávno tady byly zabity a oloupeny čtyři rodiny. Ti dva se tu moc podezřele potulují a zdá se, že v tom zločinu mají prsty a teď hledají nové oběti."

"Taky mě to napadlo," přikývl Leader. "Hned od první chvíle jsem jim nedůvěřoval. Lákali nás, abychom jeli s nimi."
"Kam?"
"Na Helmersovu farmu a pak přes Liáno Estacado do Arizony."
"To si dobře rozmyslete, sir," řekl varovně vousáč. "S nimi byste se na druhou stranu nedostali. Jedete do Arizony hledat diamanty?"
"Chceme je spíš kupovat než hledat," odpověděl Leaďer.
Stewart vrhl rychlý pohled na své druhy a pak co nejlhostej-něji poznamenal:
"Moc velké obchody asi neuděláte, sir. Kdo chce nakupovat ďiamanty, musí mít peníze, spoustu peněz."
"Ty máme."
"Ale spojení mezi Arizonou a Saň Franciscem je velmi nespolehlivé. Předpokládám, že si necháváte peníze posílat ze Saň Francisca. Pak se vám ale může snadno stát, že když je budete nejvíc potřebovat, nebudete žádné mít. My taky musíme zaplatit za pozemky velké peníze a proto jsme si je vzali radši hned s sebou, protože je to jistější."
"Nejste sami tak chytří," usmál se Leader. "My je máme taky s sebou."
"To je rozumné. Hlavně je dobře schovejte, protože člověk nikdy neví, co se může stát. My jsme si je zašili do šatů. Jak už
jsem řekl, těm dvěma chlápkům nevěřím. Vědí, kam máme namířeno a určitě si pospíší, aby svým povedeným kumpánům řekli, kde si na nás mají počínat. Proto teď pojedeme jiným směrem a vám bych.radil, abyste udělali totéž a našli si spolehlivého vůdce."
"To už jsme udělali," řekl s uspokojením Leader. "Čeká na nás na Helmersově farmě."
"Říkají mu Kejklíř Fred."
"Kejklíř Fred?" zvolal s předstíraným zděšením Stewart. "Vy jste blázni!"
"Proč bychom měli být blázni?" řekl dotčeně Leader.
"Protože ten člověk je darebák. Copak vám to nenapovídá už jeho jméno? Je to podvodník a falešný hráč. Přísahal bych, že je to kumpán toho dlouhána a tlouštíka a čeká na ně na Helmersově farmě. Odjedete s ním do Liána Estacada, a oni vás oddělají. Samozřejmě nám do toho nic není, ale považuji za svou povinnost, abych vás varoval."
Stewart to vyslovil s tak upřímnou starostlivostí a obavami, že se Leader bezradně rozhlédl po svých společnících a řekl:
"To je ovšem nepříjemné. Jsme vám vděční, že jste nás varoval, jenže teď jsme bez vůdce."
"Nechápu, proč jste se rozhodli jet přes Helmersovu farmu," ujal se slova Stewart. "Nenapadlo vás, že člověk, který si postaví farmu tak blízko nebezpečného území jako je tahle hranice, buďe mít něco společného s chlapy, kteří řáďí v Liánu Estacaďu? Pro svůj krám od nich kupuje to, co naloupili a vyměňuje jim to za věci, které potřebují. Já bych do toho domu nikdy nevkročil, i když navenek vypadá tak pohostinně a vlídně. Za jeho zdmi číhá nebezpečí pro počestné lidi."
"Zatraceně," zaklel Leader, "tohle nás nenapadlo. Nezbývá nám tedy než se vrátit a najít si nového vůdce. O Kejklíři Fredovi už nechceme ani slyšet. A vy máte nějakého vůdce?"
"Žádného nepotřebujeme, protože moji dva kamarádi se v Liánu Estacadu dokonale vyznají. Na ně se můžeme spolehnout."
Leader se na chvíli zamyslel a pak se zeptal:
"A nemohli bychom jet s vámi?"
"To by šlo," připustil naoko váhavě Stewart. "Ale musím vás upozornit, že je to od vás zase neuvážené. Vždyť nás neznáte."
"Na vás se hned pozná, že to s námi myslíte poctivě, i když nám chtěli ti dva pobudové namluvit, že jste lupiči."
"To vám říkali?"
"Prohledali místo, kde ležela mrtvola a prohlásili, že jste pronásledovali dva Indiány. Jednoho jste zranili, druhý zastřelil jednoho z vašich společníků a vy jste pak mrtvému zohavili obličej tak, aby nešlo poznat, kdo to je."
"Tohle že vám vykládali?" zeptal se poněkud zaraženě Stewart. "A před námi se tvářili, jako by se o tu mrtvolu vůbec nezajímali. Z toho vidíte, jak jsou ti dva lháři úskoční. Jeli jsme kolem čirou náhodou a to, že jsme vzali sedlo a uzdu, nám nemůže nikdo zazlívat, to je právo prérie. Sami jste viděli, že jsme tu pátrali po stopách a to přece dělá člověk z opatrnosti."
"Vy se přece nemusíte před námi ospravedlňovat," uklidnil Stewarta Leader. "Víme, že jste poctiví lidé a plně vám důvěřujeme. Mohli bychom tedy jet s vámi?"
"Hm...", zabručel zamyšleně Stewart a pokrčil rameny. "Budu upřímný. Známe vás právě tak málo jako vy nás. Tady na Západě není radno uzavírat tak rychle známosti. Těší nás, že k nám máte důvěru, ale bude lepší, když pojedete sami a my taky. Ale dám vám jednu dobrou radu. Včera jsme potkali skupinu vystěhoválců, kteří mají taky namířeno přes Liáno Estacado. Jsou to nějací lidé z Čech a Hesenska a dnes budou tábořit nedaleko odtud, protože zítra se k nim má připojit jejich vůdce. Je to nejproslulejší a nejspolehlivější znalec Liána Estacada, skromný a zbožný muž a jmenuje se Tobiáš Preisegott Burton. Připojte se k této skupině a nemusíte se ničeho obávat. Je v ní tolik dobře ozbrojených mužů, že se je nikdo neodváží přepadnout."
"Myslíte? To by nebylo špatné," uvažoval Leader. "Ale jak ty lidi najdeme?"
"Snadno. Když odtud pojedete přímo na jih a trochu popo-ženete koně, budete asi za půl hodiny u osamělého kuželovi-tého vrchu, z něhož stéká potok, který se pak ztrácí dole na malé východně položené rovince. U toho potoka se vystěho-valci utábořili. Najdete je, i kdyby se setmělo, protože zdálky uvidíte jejich táborový oheň."
"Děkujeme vám, sir," řekl srdečně Leader. "Pomohl jste nám z nesnází. Vyrazíme hned, abychom se k těm vystěhoval-cům připojili."

"A co mám vzkázat těm dvěma darebákům, kdyby se mě ptali, kam jste odjeli?"
"Řekněte jim, co vás napadne," odpověděl Leader.
"A ještě bych vás rád upozornil, že ty dva musíte zmást, jinak se vydají za vámi a padnete jim do rukou. Vraťte se proto zpátky po své stopě a až budete z dohledu, odbočte na jih. Když se mě budou ptát, proč jste se vrátili, tak už jim to nějak vysvětlím."

4/ ŽELEZNÉ SRDCE

Obě skupiny se rozloučily tak přátelsky, jako by všichni byli staří známí. Leader a jeho společníci se vrátili po své stopě a za oběma lovci se ani neohlédli. Když byli z doslechu, Stewart se posměšně zasmál a obrátil se ke svým kumpánům:
"Pěkně jsem jim to vysvětlil! Chtějí kupovat diamanty! To s sebou mají nejmíň padesát tisíc dolarů. Hezká sumička, která už stojí za to, abychom ji shrábli. Ale co říkáte těm dvěma zálesákům?"
"Ti lotři nám můžou jaksepatří zkřížit plány," zavrčel jeden ze Stewartových lidí.
"Dělají, jako by neuměli do pěti počítat a ze stop vyčetli všechno přesně tak, jak to bylo. Musíme se jich zbavit, protože by nám mohli být nebezpeční," rozhodl vousáč.
"Ale jak, kdy a kde? Moc času nám nezbývá. Musíme si pospíšit, abychom přemístili značkovací tyče," zamručel jeden z mužů.
"Ovšem, moc času nemáme," souhlasil Stewart. "Ale necháme-li ty dva upláchnout, promarníme tu nejlepší příležitost. Na Helmersově farmě se setkají s Kejklířem Fredem a ten by nám nakonec mohl sebrat pečínku z pekáče."
"Nejlepší a nejjednodušší by bylo zastřelit je hned," zahučel
jiný-
"Nejlepší by to bylo," potvrdil vousáč. "Ale rozhodně ne nejjednodušší. Jen se na ně podívej." Ukázal na oba lovce, kteří si podle všeho ještě stále horlivě prohlíželi stopy a o Stewarta a jeho kumpány se nestarali. Taky odjezdu Leaderovy skupiny jako by si ani nevšimli.
"Jsou tak mazaní, že je netrefíš. Pohybují se tak, že mezi námi a jimi je stále některé z jejich zvířat. Kromě toho drží pušky připravené k okamžitému výstřelu. Kdyby na ně někdo z nás namířil, hned stisknou spoušť. Jsou to zatraceně prohnaní chlapi. A ty jejich bestie jako by byly vycvičené, aby své pány kryly."
Stewart měl pravdu. Davy a Jemmy byli neustále krytí svými zvířaty, a když teď ukončili obchůzku a pomalým krokem se vraceli, drželi pušky tak, že mohli okamžitě vystřelit.
"Co to vidím?" zvolal udiveně Jemmy, když přišli blíž, a zatvářil se, jako by si teprve teď všiml, že Leader a jeho společníci zmizeli. "Kdepak jsou naši hledači diamantů?"
"Odjeli," řekl Stewart. "Tamhle vzadu je ještě vidíte."
"Ale proč se vracejí? Vždyť chtěli jet s námi na Helmersovu farmu!"
"Protože to jsou hlupáci. Člověk by ani nevěřil, že někdo může být tak neopatrný. Někde ztratili peníze."
"Oni měli peníze?" podivil se Tlustý Jemmy.
"Ovšem. Jeden z nich měl tašku s bankovkami v brašně u sedla a když jsme na vás čekali, všiml si, že se šev brašny rozpáral a taška někde vypadla. Byl z toho celý pryč a proto se všichni hned otočili a jeli zpátky. Zdálky na nás ještě volali, abychom vám vyřídili, že zítra večer nebo nejpozději pozítří v poledne budou na Helmersově farmě a pak hned vyrazí s Kejklířem Fredem do Liána Estacada."
"Hm...," zabručel Jemmy. "Radši bych slyšel pravý důvod, proč odjeli."
"Myslíte, že náš obelhali?" zeptal se Stewart.
"Oni vás ne, ale vy nás. Nemáme nejmenší chuť věřit té vaší pohádce o ztracené peněžence. Spíš si myslíme, že jakmile nám zmizí z očí, změní směr jízdy."
"To, co říkáte, je urážlivé, sir!" zvolal popuzeně vousáč.
"Říkám, co si myslím," odpověděl tlouštík klidně. "A vám bych řáď ďal jednu dobrou radu, mister Stewarte. Až budete příště někomu ukazovat, kterým směrem má jet a nebuďete chtít, aby se to ďověděli i jiní, pak nemávejte taK výmluvně rukama, protože z vašich gest se dá přímo vyčíst, co při tom povídáte."
"Co tím chcete říct?" utrhl se na Jemmyho Stewart.
"Jenom to, že jste levou rukou ukazoval na jih a pravou naznačoval obrys hory. Pak jste zase levačkou naznačoval rovinu a pravou rukou ukazoval zpátky na východ a oďtud na jih. Bylo to tak jasné, že bych vám mohl opakovat, co jste při tom říkal."
"Tak to udělejte!"
"S raďostí! Řekl jste těm mužům, aby jeli zpátky na vychoď
a až nám zmizí z dohledu, aby odbočili na jih. Tam že je napravo hora a nalevo od ní rovina, kam mají dojet. Protože to tu neznají a vy jste je tam poslal přesto, že bude za chvíli tma, nemůže být tato planina příliš daleko odtud. Máme velkou chuť se tam dnes večer rovněž utábořit."
Při těchto slovech se Tlustý Jemmy ostře podíval na Stewarta, který na okamžik znejistěl, ale hned se zase ovládl.
"Dělejte si, co chcete, sir," řekl hrubě, "ale nevyprávějte nám tady žádné romány. Radši nám povězte, jestli jste našli stopu."
"Samozřejmě, že jsme ji našli. Pojďte s námi, je ještě dost světlo, abyste ji uviděli."
"Jděte první," vyzval ho tvrdě Stewart.
"Půjdu," souhlasilJemmy, "ale Davy půjde jako poslední! "
"Proč?"

"Aby dohlédl na vaše bouchačky. Kdyby snad některá ráčila náhodou spustit, Davy to do jejího majitele okamžitě napálí."
"Nezdá se vám, sir, že to přeháníte?"
"Ani trochu. Naopak, myslím to s vámi dobře a proto vás varuju. Tak jdeme!"
Jemmy vykročil směrem, odkud před chvílí přišli, a ostatní ho následovali. Poslední šel Davy s puškou připravenou k výstřelu, a pozorně sledoval každý pohyb pěti mužů. Po chvíli se Jemmy zastavil a ukázal na zem.
"Co tady vidíte, mister Stewarte?" zeptal se.
Vousáč se sklonil, prohlédl si místo, na které Jemmy ukázal, a odpověděl:
"Kamínek na skále, na který šlápl kůň a rozdrtil ho."
" Mohl kamínek rozdrtit takhle na prach kůň, který byl okovaný?"
"Ne. Ten kůň nebyl okovaný."
"Takže to byl indiánský kůň," konstatoval Jemmy. "Pojďme dál. Tady vidíte ďalší rozdrcený kamínek. Když ty dvě stopy spojíte, vidíte, že Indián jel přímo na západ."
"Indián? Jak to můžete tvrdit s takovou určitostí?" zeptal se Stewart.
"Nehrajme si na schovávanou," odpověděl ostře Jemmy. "Ti pošetilí hledači diamantů vám určitě řekli, že jsme vás prokoukli. Jsme poctiví lovci a nepokoušejte se nám nic namluvit,
protože víme, že jste banditi. Nebudu pátrat po tom, jak se vám podařilo získat důvěru Leadera a jeho společníků, ale vemte na vědomí, že my se obelstít nedáme. Ty pány už rozhodně podruhé varovat nebudeme. Jak se zdá, tak přímo touží po tom dát se vylákat do Liána Estacada a nechat se tam zabít. My jsme svou povinnost splnili a teď se musíme starat o sebe. Na tomhle místě se naše cesty rozejdou. Jeďte si za svým Indiánem - a to hned! Otočte se, zavěšte pušky do sedel a nasedněte! A pamatujte si, že stačí jeďiné slovo nebo podezřelý pohyb a střílíme! S lidmi jako jste vy si umíme poradit. A nechoďte nám na oči!"
Postavil se vedle Davyho a oba namířili pušky na Stewartovu bandu.
"Mister Jemmy!" zvolal vztekle vousáč. "Tohle nejde! My jsme..."
"Darebáci jste!" přerušil ho Davy příkře. "Už ani slovo a ať jste pryč! Jestli vás tu uvidíme ještě za minutu, tak odtud živí neodjedete!"
Dlouhý Davy to řekl tónem, který nepřipouštěl žádné pochybnosti. Pět mužů se v bezmocném vzteku otočilo, zavěsili pušky do sedel, vyhoupli se na koně a mlčky odcválali. Jeden z nich si vzadu připevnil postroj mrtvého koně.
Teprve když byli dostatečně daleko od obou lovců, zmírnili tempo a otočili se. Viděli, že Davy a Jemmy stojí dál na místě.
"Hrome!" zaklel Stewart, "něco takového se mi ještě nestalo. Pět chlapů, kteří se nebojí ani čerta a musí odtáhnout před takovými dvěma opičáky! Chtěl bych vědět, co teď udělají."
"To není těžké uhodnout," řekl jeden z mužů. "Rozjedou se za hledači diamantů, aby je znova varovali."
"O tom moc pochybuju," odsekl Stewart. "Už jednou viděli, že je to zbytečné. Musíme si teď udělat přesný plán. Pojedeme na jih a jakmile uvidíme ohně vystěhovalců, zastavíme a budeme hlídkovat. Rozestavíme se tak, aby nikdo neprošel a aby vystěhovalci neměli o naší přítomnosti tušení. Necháme projít jenom Tobiáše Burtona, až přijde z Helmersovy farmy. Kdyby se náhodou objevil ten tlouštík s dlouhánem, i když o tom pochybuju, tak je prostě zastřelíme. Toho Indiána ovšem musíme nechat upláchnout, i když bych moc stál o jeho koně. Má cenu nejmíň tři sta dolarů."
"Udělali jsme blbost, že jsme si kvůli koním s těmi Indiány
vůbec něco začínali. Jeden kůň je mrtvý a druhý nám utekl, a navíc máme v patách ty dva lovce. Jakmile se rozední, vydají se po našich stopách, narazí na tábor vystěhovalců a můžou nám všechno překazit."
"Určitě za námi nepojedou, protože hledači diamantů je už nezajímají. Rozhodně však pojedou na Helmersovu farmu, kde vyzvaní, že se s námi setkali. Těžko říct, co bude dál. Nezbývá nám, než přimět Burtona, aby s vystěhovale! vyrazil hned za rozednění, aby se co nejdřív dostali odtud. My ovšem zmizíme mnohem dřív."
Jeli ještě kus na západ a pak se stočili na jih.
Když byli banditi z dostřelu, odložili Davy a Jemmy pušky a tlouštík se širokým úsměvem se pobaveně zeptal:
"Tak jak se ti to líbilo, starý Davy?"
"Stejně jako tobě," odpověděl dlouhán a spokojeně se zašklebil.
"Věříš tomu, že ti zelenáči ztratili tašku s penězi?"
"Nesmysl! Ale jsou pryč a proč vyrazili na jih nám už může být jedno. Varovali jsme je a nevím, proč bychom jim měli ještě dál pomáhat. Myslím, že ten ubohý Indián si naši pomoc zaslouží víc."
"Taky si to myslím," přitakal Jemmy. "Pojedeme za ním?"
"Ano. Víme, že jel doprava směrem ke starým stříbrným dolům. Těmi kamínky, které jsme sami rozšlapali, jsme ty darebáky pěkně zmátli."
Protože se už snášel večer, nenasedli na koně, ale kráčeli vedle nich pěšky, aby mohli lépe sledovat stopu. Zanedlouho uviděli na zemi malý červený předmět. Byla to ozdobná hlavička dýmky. Jemmy ji zvedl a spokojené zabručel:
"Jdeme správně. Hlavička se uvolnila z troubele a spadla na zem. Brzy se dovíme, jestli patřila tomu staršímu nebo mladšímu Indiánovi."
"Rozhodně tomu staršímu," mínil Davy. "Mladý člověk se obvykle ještě nevypraví pro kámen do posvátných dolů nahoře v Minnesotě."
"Taky ji mohl ukořistit. Kdyby ji zdědil, tak ji nesmí používat, ale ukořistěnou ano."
"Copak někdy nějaký Indián zdědil dýmku? Tu přece vždycky pochovají s majitelem."
"U některých kmenů se to tak přísně nedodržuje. Ale podle

značky, která je na té hlavičce vyřezaná, patří nějakému komančskému náčelníkovi. Ještě dobře, že trochu známe jejich jazyk."
Došli ke skalám. Nalevo se tyčila příkrá stěna a vpravo byly roztroušené obrovské balvany, mezi nimiž se člověk stěží protáhl. Jediná schůdná stezka byla ta, po níž lovci postupovali se svými zvířaty, takže mohli s jistotou soudit, že tudy jeli i Indiáni. Pak se před nimi vynořila vysoká temná halda hlušiny, vyvezené z dolů. Ale byla už taková tma, že neviděli, jak je halda vysoká.
Uvázali zvířata ke dvěma balvanům a začali šplhat nahoru. Úmyslně při tom dělali hluk, ale po několika krocích zůstávali stát a naslouchali. Při jednom takovém zastavení zaslechli, jak se dolů kutálí kamínek.
"Slyšíš?" zašeptal Jemmy. "Jsou nahoře. Ten raněný, jestli ještě žije, leží nejspíš v šachtě a mladý Indián hlídá nahoře na vršku haldy. Zavolej na něho, Davy."
"Tuinuthpuk, kewanawuički, nennetpa haič - mladý bojovníku, nestřílej, jsme tvoji přátelé!"
Cekali na odpověď. Uplynula chvíle a pak se ozvalo:
"Husihakard - kdo přichází?" Byly to jen čtyři krátké slabiky, ale prozrazovaly, že muž nahoře patří ke kmeni kočovných Komančů.
"Waha čat tabutavo - dva dobří bílí mužové," odpověděl Davy.
"Minám mistisči - pojďte nahoru!" zaznělo shora po krátkém zaváhání.
Oba lovci vystoupili na vrchol, na jehož okraji spatřili obrysy postavy muže s puškou, připravenou k výstřelu.
"Newarn, unmachkučine - stůjte, nebo střelím!" přikázal Komanč.
Poznali, že je to skutečně mladý Indián, jak předpokládali, a Davy ho uklidnil:
"Nechť můj rudý bratr nestřílí. Přišli jsme, abychom mu pomohli."
"Jsou bílí muži sami?"
"Ano."
"Sleďovali stopu mého koně?"
"Přišli jsme náhoďou na místo boje a ze stop jsme vyčetli, co se tam všechno odehrálo. Proto jsme pak sledovali tvou stopu
i stopu vašich nepřátel, abychom vás před nimi ochránili."
"Mluví bílý muž pravdu?"
"Nelžu," řekl vážně Davy. "Na znamení, že přicházíme jako tvoji přátelé, odložíme všechny zbraně, abychom s tebou mluvili v míru a přátelství. Pak můžeš rozhodnout, jestli si je máme vzít."
Po těch slovech odložili Davy a Jemmy zbraně. Indián však na ně neustále mířil puškou a řekl:
"Bílé tváře mají med na rtech, ale žluč v srdci. Odloží zbraně, aby vzbudili důvěru, ale pak přijdou tři další mužové a přinesou smrt."
"Považuješ nás za dva z té bandy, která vás pronásledovala? Mýlíš se."
"Řekni mi tedy, kde je těch pět mužů? Když jste sledovali jejich stopu, musíte to vědět," řekl tvrdě Komanč.
"Zastihli jsme je, když dole hledali tvou stopu, kterou ztratili. Zprvu jsme s nimi mluvili přátelsky, abychom je zmátli. Zamlčeli jsme jim, že jsme našli kapky krve a udělali jsme falešnou stopu, podle které zamířili na západ. Řekli jsme jim, že jsou lupiči a vrazi á namířili na ně pušky, tak jako ty teď míříš na nás, a tak museli s hanbou odtáhnout." • "Proč jste je nezabili, když víte, že jsou lupiči a vrazi?"
"Protože-nám nic neudělali. Zabíjíme nepřítele, jen když není vyhnutí."
"Mluvíte slovy dobrých lidí," pravil Indián. "Srdce mi říká, abych vám důvěřoval, avšak jiný hlas mi přikazuje, abych byl opatrný."
"Věř nám, že přicházíme jako přátelé," řekl Davy. "Stopy nám prozradily, že tvůj druh byl raněn. Chceme ti nabídnout pomoc, ale jestli o ni nestojíš, odejdeme, protože nejsme zvyklí pomoc někomu vnucovat."
Chvíli bylo ticho, jako by Komanč uvažoval. Pak řekl:
"Nepotřebuji vaši pomoc. Můžete odejít."
"Dobrá, odejdeme a přejeme ti, abys toho nelitoval. Tady ti necháváme hlavičku dýmky, kterou jste ztratili a my ji našli."
Davy a Jemmy si opět vzali zbraně a začali sestupovat z haldy. Po několika krocích se Davy zastavil a tiše se zeptal:
"Neslyšel jsi nic, starý Jemmy? Jako by se tamhle napravo skutálel kamínek."
"Nic jsem neslyšel."
"Ale já to slyšel úplně zřetelně. Musíme být opatrní."
Když sestoupili až k úpatí haldy, vynořila se proti nim znenadání postava.
"Stůj!" zvolal Jemmy a namířil na postavu. "Ani hnout, nebo střelím!"
"Proč chce bledá tvář střílet, když přicházím s přátelskými úmysly?" ozvalo se z temnoty.
Jemmy poznal hlas mladého Komanče.
"To jsi ty? Proto Davy slyšel kutálející se kamínek. Sestupoval jsi dolů zároveň s námi. Co tu chceš?" zeptal se Jemmy.
"Chtěl jsem se přesvědčit, jestli bílí muži mluvili pravdu. Kdybyste neodešli, poznal bych, že nejste přátelé. Teď vím, že nejste moji pronásledovatelé a prosím vás, abyste se mnou znovu vystoupili nahoru k Tevua-šohovi, který je mým otcem."
"Tevua-šohe, Ohnivá hvězda, slavný náčelník Komančů je tady?" zvolal překvapeně Davy.
"Ano - ale je mrtvý. Jsem Šiba-bigk, Železné srdce, mladší syn, který najde vrahy a pomstí jeho smrt. Nechť mě bledé tváře následují."
Když za ním vystoupili nahoru, zavedl je k otvoru, jímž se vcházelo do starého opuštěného stříbrného dolu.
Ucítili kouř a když se asi po třiceti krocích chodba rozšířila, uviděli malý ohýnek, vedle kterého ležela hromádka dřeva.

Oheň planul jen proto, aby ozářil tvář mrtvého, který seděl opřený zády o skalní stěnu.
Železné srdce odložil pušku a posadil se naproti mrtvému. Přiložil do ohně větev a přitáhl si kolena k bradě. Pak seděl nehybně a hleděl na mrtvého.
Oba lovci stáli mlčky. Znali indiánské zvyky a věděli, že každé nahlas pronesené slovo by se truchlícího syna dotklo.
Tváře Indiánů nebyly pomalované, což bylo bezpečným znamením, že nevyjeli s nepřátelskými úmysly. Mrtvý Indián byl krásný muž. Komančové a Apači vůbec patří mezi fyzicky nejušlechtilejší a nejhezčí indiánské kmeny. Tvář se mu i po smrti bronzově leskla, oči měl zavřené, rty pevně stisknuté a ruce položené na stehnech zaťaté v pěst, protože smrt byla nepochybně bolestná. Indiánskou loveckou košili měl hluboko rozhalenou, takže bylo vidět místo, kde mu do těla vnikla nepřátelská kulka.
Davy a Jemmy se po chvíli rovněž posadili opodál, tiše a nenápadně, jako by se báli, aby mrtvého nevyrušili.
Šiba-bigk zvedl hlavu, pohlédl na ně a řekl:
"Slyšeli jste o Ohnivé hvězdě, náčelníkovi Komančů? Víte, že to byl statečný bojovník?"
"Ano," přisvědčil Jemmy. "Poznali jsme ho nahoře u Rio Boxo, kde nám pomohl, když nás přepadla tlupa Indiánů kmene Póní."
"Ohnivá hvězda bude ve věčných lovištích vládnout mnoha bojovníkům. Manitou ho však k sobě nepovolal v boji. Náčelník Komančů byl zavražděn."
"Jak se to stalo a jak jste se sem vůbec dostali?" zeptal se Jemmy.
"Byli jsme daleko v zemi bledých tváří. Bojovníci Komančů zakopali válečnou sekyru a v poslední době žili s bílými tvářemi v míru. Mohli jsme se bez obav vypravit do měst bílých mužů. Ohnivá hvězda lovil se svými muži u řeky, která se nazývá Rio Pecos, a tam potkali bílé muže, jedoucí do města jménem Memphis. Bílí muži se obávali cesty přes území jiných indiánských kmenů a požádali náčelníka, aby jim dal nějakého zkušeného průvodce, který by je převedl. Ohnivá hvězda se rozhodl, že je doprovodí sám a mě vzal s sebou, abych poznal města a domy bílých mužů. Šťastně jsme dorazili do Memphisu a pak jsme se opět vraceli zpátky. Dnes, na začátku poslední třetiny dne, jsme potkali vrahy, kteří chtěli naše koně. Když jsme jim je nedali, jeden z nich střelil náčelníka do břicha. Protože se jeho kůň splašil a utíkal pryč, musel jsem jet za ním, náčelník byl raněný, a tak jsem nemohl s bledými tvářemi bojovat. Jestli jste viděli stopu, jistě víte, co se stalo."
"Ano, jednoho z nich jsi zabil a vzal jsi mu skalp."
"Tak jest. Jeho skalp visí na mém opasku a budou tam viset skalpy i těch ostatních. Dnes v noci budu oplakávat otce a zpívat pohřební písně náčelníků. Ráno ho ukryji v těchto skaliskách a pak přivedu bojovníky Komančů, aby svému hrdinnému náčelníkovi připravili hrob, jaký si zasluhuje jeho statečnost a důstojnost. Až bude tělo ukryto před zraky slunce, vyhledám stopu jeho vrahů. Šiba-bigk ještě není slavný bojovník, ale je synem slavného náčelníka a běda bledým tvářím, po jejichž stopě se vydá!"
Vstal, přistoupil ke svému mrtvému otci, položil mu ruku na hlavu a pokračoval:
"Bledé tváře přísahají. Komanč nepřísahá, ale pamatujte si má slova: Až bude navršen kámen na hrob náčelníka Komančů Ohnivé hvězdy, bude na jeho vrcholu viset šest skalpů jeho vrahů. To pravil Šiba-bigk a tak se také stane!"

5/ ZVĚD

Příští den v poledne seděl Helmers s Kejklířem Fredem a Kulhavým Frankem opět u stolu před domem. Černoch Bob byl s farmářovým černým sluhou Herkulem ve stáji u koní.
Muži se bavili o včerejších událostech a jejich krvavém zakončení. Nakonec se jejich hovor stočil na smrt, posmrtný život, strašidla a samozřejmě taky na Ducha Liána Estacada.
Helmers a Fred energicky popírali existenci nadpřirozených bytostí, ale Frank svou víru horlivě obhajoval a rozčiloval se:
"Vám dvěma prostě není pomoci. Nevím, proč by nemohl existovat posmrtný život a kdybych byl nebožtíkem, tak bych vás dneska o půlnoci přišel přesvědčit, že duchové můžou být právě tak živí jako jste vy. Učitel z Moritzburku, jemuž vděčím za své vzdělání, říkal..."
Přítomní se však nedověděli, co říkal jeho učitel, protože se Frank uprostřed věty zarazil. K farmě totiž přijížděl muž v jezdecké uniformě důstojníka Spojených států.
"Good day, gentleman, dobrý den, pánové!" pozdravil, když dojel až k nim. "Jsem tu správně na Helmersově farmě?"
"Ano, sir," odpověděl Helmers. "Farma patří mně."
"Vy jste pan Helmers? Jsem rád, že jsem vás zastihl. Přináším vám zprávu."
"Jakou zprávu?" podivil se Helmers.
"To se nedá povědět tak rychle," odpověděl důstojník. "Dovolíte, abych se na chvilku posadil?"
Muž seskočil z koně a přisedl ke stolu. Byl statný a silný. Měl hustý černý vous, zakrývající rozštěp horního rtu, a ostrý, pichlavý pohled.
"Jsem kapitán Gordon Benyon a přijíždím, abych tak řekl, jako zvěd," představil se nedbale. "Naše eskadrony jsou ve Fort Sillu a mají táhnout do Liána Estacada."
"A proč?" zeptal se Helmers.
"Vláda má zprávy, že v poslední době došlo v Liánu Esta-
cadu k mnoha hanebným zločinům a chce je už konečně jednou potrestat. Zřejmě se jedná o dobře organizovanou bandu. Byly vyslané dva jízdní oddíly, které mají Liáno vyčistit od všech podezřelých živlů. Byl jsem pověřen, abych prozkoumal situaci a navázal styk s usedlíky. Jsme přesvědčeni, že nás všichni poctiví muži podpoří a pomohou nám."
"To je samozřejmé, kapitáne Benyone," odpověděl farmář. "Těší mě, že jste ke mně zavítal a věřte mi, že vám pomůžu,

jak jen budu moci. O Johnu Helmersovi je známo, že se na něj může každý pořádný chlap spolehnout."
"Slyšel jsem o tom a proto jsem k vám přijel."
Helmers pojal k důstojníkovi naprostou důvěru a rozhovořil se o tom, co slyšel od obchodníků, a nakonec se také zmínil o včerejším souboji a smrti neznámého muže.
Benyon mu pozorně naslouchal. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, ale v očích mu zablýskalo. Nakonec farmář vylíčil ještě všeobecné poměry ve zdejším kraji a nebezpečí, číhající v Liánu Estacadu. Projevil obavy, že bude velmi svízelné, aby Llanem prošly dva oddíly vojáků bez úhony. Budou trpět nedostatkem píce a hlavně vody. Kdyby si měly vzít všechny zásoby s sebou, potřebovaly by spoustu soumarů, kteří by je zdržovali.
"Snad máte pravdu," poznamenal důstojník, "ale do toho mi už nic není, to je věc velitele. Chtěl bych se vás ale ještě zeptat, jak je to s tím Duchem Liána Estacada. Slyšel jsem toho o něm už hodně, ale nikdy jsem se nedověděl nic určitého."
"Protože nikdo nic určitého neví. Co o něm vím já, vám můžu povědět několika slovy. Duch Liána Estacada je záhadný jezdec, kterého ještě nikdo neviděl zblízka. Přesněji řečeno: Ten, kdo ho uviděl, za to okamžitě zaplatil životem, protože dostal kulku přímo doprostřed čela. Zvláštní ovšem je, že tito mrtví byli zločinci, kteří předtím v Liánu řádili. Jako by si Duch vzal za úkol ztrestat všechny zločiny, k nimž v Liánu Estacadu dochází."
"Je to tedy nějaký člověk, ne?" pátral důstojník.
"Samozřejmě."
"Ale jak dokáže, že je skoro všude a přitom vždycky zůstane nepoznaný? Přece si musí opatřovat jídlo a pití a krmivo a vodu pro svého koně? Kde to bere?"
"To právě nikdo nechápe," řekl Helmers.
"A jak to dokáže, že ho nikdo nikdy nepotká?"
"To se mě moc ptáte, sir. Tu a tam ho někdo spatřil, ale jenom zdálky. Vždycky se přehnal jako větrná smršť. Jeden známý, který ho potkal v noci, tvrdí, že jezdcova hlava, ramena, lokty a hlaveň pušky, a uši a ocas jeho koně světélkovaly malými plamínky."
"Nesmysl!" zavrtěl odmítavě hlavou kapitán.
"Jak to můžete tvrdit?" ozval se pobouřeně Kulhavý Frank. "Nikdo nechce věřit, že nadpřirozenost je něco zcela přirozeného. Já tvrdím, že Duch Liána Estacada je nadpřirozená bytost. My smrtelníci vyfukujeme mračna tabákového kouře, tak proč by on nemohl chrlit oheň a jiskry?"
"Ale copak může nějaký duch střílet puškou?" zeptal se Benyon a vrhl na Franka pohrdavý pohled.
"Proč ne? Jednou jsem viděl na pouti slepici, která střílela z maličkého děla. Když něco takového dokáže slepice, tak pro takového ducha to musí být úplná hračka."
"Uvádíte skutečně svérázný příklad, sir, který ovšem neprozrazuje příliš velkou bystrost a inteligenci," řekl kapitán Benyon.
Těmi slovy se Franka pochopitelně dotkl.
"To je pravda," odpověděl Frank ostře. "Ale použil jsem takového příkladu záměrně, protože když se dívám na váš obličej, mám obavy, že byste mi vůbec nerozumněl, kdybych mluvil jen trochu duchaplně."
"Sir!" vybuchl kapitán. "Vy si dovolujete mluvit takhle s důstojníkem?"
"Nerozčilujte se," usadil ho Kulhavý Frank. "Jestli se vám nelíbí, jak s vámi mluvím, můžeme za sebe nechat promluvit naše ručnice."
Na důstojníkovi bylo vidět, že stěží ovládá zlost, ale nakonec se mu podařilo celkem klidně odpovědět:
"Bylo by mi líto, kdybych vás zastřelil. Dovedu zacházet s puškou, ale nejsem zabiják a biju se jenom s důstojníky. Nechci tu prolévat krev, protože by to bylo bezohledné vůči panu Helmersovi. Mám v úmyslu tady zůstat, dokud sem nedorazí můj oddíl a proto mi záleží na tom, abych v jeho domě zachoval klid a pokoj."
"Za to jsem vám vděčný, sir," vmísil se do rozhovoru Hel-
mers. "Jestli u mě chcete zůstat, dostanete jizbu a váš kůň místo ve stáji."
Helmers vstal, důstojník rovněž, a oba zamířili s koněm ke stáji. Po chvíli se farmář vrátil sám a oznámil Fredovi a Frankovi, že Benyon zůstal v pokoji, aby si odpočinul. Když Helmers projevil radost z přítomnosti nového hosta i příchodu jízdních oddílů, Frank zavrtěl hlavou a prohlásil:
"Mně se ten člověk vůbec nelíbí. Oči má jako dvě mastná oka na vodové polívce a dívá se tak poťovchle, že bych za jeho poctivost nedal ani zlámanou grešli. Ale na tohle vy, jak se zdá, nemáte instituci..."
"Chtěl jsi říct intuici, ne, ty vzdělance?" zasmál se Fred.
"Neopravuj mě. Navštěvoval jsem školy a nejsem žádný indorant!" naježil se Frank. Otázka vzdělání byla jeho nejcitlivějším místem.
"Indorant můžeš těžko být, protože to nic není, hlavně abys nebyl ignorant," odvětil přátelsky Kejklíř Fred.
"Nepoučuj mě," vybuchl Frank. "Varuju tě. A jestli ti nestačí moje slova, promluví moje puška. Dej si pozor, abys neskončil jako ten drvoštěp, který přišel večer domů mrtvý."
"Jaký drvoštěp?" podivil se Fred. "O tom nic nevím."
"To věřím, protože ty toho víš moc málo. Toho drvoštěpa
zabil dub, který chtěl porazit. Truhlář z vesnice mu udělal
pamětní desku, natřel ji hezky nazeleno, namaloval na ni dub '
a pod něj napsal: /
Ráno jsem si obul boty vydal jsem se do roboty kácet duby zvesela. Ale jeden z těchhle stromů padnul na mě. A tak domů vracím se jak mrtvola.
Frank by byl zřejmě ještě pokračoval ve své přednášce, kdyby Helmers neukázal k severu, odkud se blížil jezdec.

Kulhavý Frank vyskočil a zvolal:
"Old Shatterhand !"
Fred vstal a dychtivě se zadíval vstříc přijíždějícímu jezdci.
"Konečně se mi splní, po čem jsem tak dlouho toužil: seznámím se s Old Shatterhandem," řekl radostně.
Jezdec seskočil z nádherného vraníka, přistoupil k Helmer-sovi a podal mu ruku.
"Doufám, že jsem u vás ohlášený, pane Helmersi, a že nepřicházím nevhod," řekl.
Helmers mu potřásl rukou.
"Kulhavý Frank mě velice potěšil zprávou, že přijedete.
Buďte tu jako doma, udělejte si pohodlí a zůstaňte, jak dlouho budete chtít."
"Dlouho se tu nezdržím," řekl Old Shatterhand. "Musím se dostat přes Liáno Estacado na druhou stranu, kde se mám sejít s Vinnetouem."
"I to mi Frank řekl a byl bych rád, kdybych mohl jet s vámi. Ale odkud mě, sir, znáte? Nikdy jsme se nesetkali a přesto jste mě hned oslovil jménem?" zeptal se udiveně farmář.
"Nebylo tak těžké vás poznat. Jste oblečený jen tak po domácku a vypadáte přesně tak, jak mi vás vylíčili."
"Vy jste se na mě ptal?"
"Na Dalekém západě je dobře, když člověk ví, ke komu jede," odpověděl Old Shatterhand a pak se ještě zeptal: "Smím vědět, kdo je váš další společník?"
"Říkají mi Kejklíř Fred," představil se sám bývalý komediant. "Ale nemyslím, že byste někdy slyšel mé jméno."
"Jak by ne. Kdo se potuluje tak dlouho po Západě jako já, musel o Kejklíři Fredovi slyšet. Vím, že jste zdatný stopař a hlavně slušný a poctivý člověk. Tady je má ruka. Nabízím vám své přátelství."
Na šťastně se usmívající Fredově tváři bylo vidět, jak ho Old Shatterhandova nabídka těší. Srdečně stiskl podávanou ruku a odpověděl:
"Jestliže mluvíte o přátelství, je to pro mě veliká čest a rád bych s vámi byl co nejdéle, abych se od vás něčemu přiučil. Mám rovněž namířeno přes Liáno Estacado a moc by mě těšilo, kdybych se k vám mohl připojit."
"Budu velmi rád, sir," řekl Old Shatterhand. "Cesta přes Liáno Estacado je bezpečnější, když jede víc lidí pohromadě. Kdy chcete vyrazit?"
"Mám dělat průvodce skupině mužů, kteří jedou do Arizony nakupovat diamanty. Mají sem dorazit ještě dnes."
"Pojedeme tedy společně hezký kus cesty, protože místo, kde se mám setkat s Vinnetouem leží týmž směrem."
Zatím se černoch Bob postaral o Old Shatterhandova koně Hatátitlu, a Helmers zašel do domu, aby pro své hosty objednal pohoštění. Sám přinesl pití a potom se všichni posadili ke stolu a probírali události včerejšího dne.
Kapitán jízdního oddílu sice prohlásil, že si půjde lehnout, ale v podkrovním pokojíku na odpočinek ani nepomyslel. Zastrčil závoru a zamyšleně přecházel po místnosti. Přitom mu však neunikl Old Shatterhandův příjezd. Přistoupil k oknu a prohlížel si neznámého lovce.
Kdo to je a kam má namířeno? ptal se v duchu. S největší pravděpodobností má rovněž v úmyslu jet přes Liáno Esta-cado a to by mohlo být nepříjemné.
Benyon ještě chvíli počkal a pak sešel dolů.
Helmers se právě zmiňoval o tom, že přijel důstojník z Fort Sillu, a když se kapitán objevil, farmář zvolal: "Tady ho máme! Pojďte si přisednout, a ty, ženo, přines ještě jeden talíř pro kapitána!"
Kapitán Benyon se posadil ke stolu. Když uslyšel jméno nového hosta, strnul úlekem, ale snažil se nedat to na sobě znát. Pátravě si prohlížel lovce, jemuž kapitánův pohled neušel, ale tvářil se, že ho nepozoruje.
Helmers se znovu rozhovořil o kapitánově poslání a vyzval Benyona, aby jim o tom pověděl něco sám. Když kapitán skončil své vyprávění, Old Shatterhand se ho nevinně zeptal:
"A kde je váš oddíl, sire?"
"U Fort Sillu," odpověděl kapitán.
"Odtamtud jste vyjel na průzkumnou cestu?"
"Ano."
"Byl jsem ve Fort Sillu před léty a tenkrát tam velel plukovník Olmers. Kdo je velitelem teď?" vyptával se dál Old Shatterhand.
"Plukovník Blain," odvětil důstojník.
"Toho neznám. A vy říkáte, že váš jezdecký oddíl přijede v těchto dnech? Škoďa, že nepřijedou už dnes nebo zítra. Mohli bychom s ním jet přes Liáno Estacaďo a měli bychom o bezpečnou cestu postaráno."
"Tak na ně počkejte. Jeden den se přece můžete zdržet," řekl kapitán.
"Jeden den?" opakoval zamyšleně Old Shatterhand. "Vy si skutečně myslíte, že by šlo jen o jeden den? V tom případě se naše názory velmi rozcházejí."
"Jak to?" zeptal se důstojník udiveně.
"Protože jsem přesvědčený, že váš jezdecký oddíl nepřijede vůbec. Vím totiž přesně, že ve Fort Sillu není žádný oddíl, který by měl být vyslaný do Liána Estacada," odpověděl klidně Old Shatterhand.
"Oho! " vybuchl důstojník. "Chcete snad říct, že lžu?"
"Přesné tak," ořikývl se stejným klidem Old Shatterhand.
"U čerta! " vyskočil rozhořčeně Benyon. "Víte, že je to urážka, která se dá smýt jen krví?"
"Ovšem, vlastně bychom se měli bít," připustil lovec. "Ale to byste musel být skutečně důstojníkem armády Spojených států."
"Člověče!" vykřikl kapitán a vytrhl z pouzdra jednu ze svých pistolí. "Ještě slovo a zastřelím vás jako..."
Ještě svou výhrůžku nedořekl, když mu Old Shatterhand bleskurychle vytrhl pistoli z ruky a druhou z opasku a obě

pistole vystřílel do země.
"Nebuďte drzý, abyste toho nelitoval!" Hlas Old Shatter-handa zněl ledově. "Aby vám bylo jasno, přijíždím z Fort Sillu a znám tamnějšího velitele. Blain byl sice velitelem pevnosti, ale před třemi týdny byl odvolán a na jeho místo nastoupil major Owens. To, jak se zdá, nevíte, přestože jste z Fort Sillu odjel, jak tvrdíte, teprve před týdnem. Protože to nevíte, nebyl jste tam a vaše vyprávění o jezdeckém oddílu a jeho výpravě do Liána Estacada je pustý výmysl."
"Budiž," řekl kapitán, "přiznávám tedy, že můj oddíl není ve Fort Sillu. Ale to ještě není důvod, abyste pokládal všechno za výmysl. Musím být opatrný a nesmím prozradit, kde se právě moji lidé nacházejí."
"Nesnažte se mi nic namluvit," odbyl ho Old Shatterhand. "Vím, co jste zač. Nevidím vás dnes totiž poprvé. Nebyl jste vyšetřován v Las Animas kvůli přepadení vlaku? Díky svědectví několika vagabundů jste měl alibi a byl jste osvobozen, přestože jste byl vinen. A jenom proto, že jste rychle zmizel, unikl jste lynčování."
"To jsem nebyl já."
"Tenkrát jste se jmenoval Stewart nebo tak nějak. Jak se jmenujete teď a proč chodíte v tomhle převlečení nevím a nemám chuť po tom pátrat. Tady máte vaše pistole, koukejte rychle zmizet a buďte rád, že jste z toho pro tentokrát vyšel tak hladce. Ale chraňte se mi přijít ještě někdy do cesty! "
Hodil mu pistole k nohám. Stewart je zvedl, strčil si je za opasek a řekl:
"To, co o mně tvrdíte, je směšné. S někým si mě pletete. Nahoře v pokoji mám doklady. Zajdu pro ně a ukážu vám je."
Otočil se vešel do domu.
"To je neuvěřitelné!" řekl Helmers a obrátil se k Old Shat-terhandovi. "Jste si jistý tím, co říkáte?"
"Naprosto," odpověděl pevně lovec.
"Já si to hned myslel," ozval se Kulhavý Frank. "Mně se ten chlap nelíbil hned od začátku. A už jsem mu taky řekl, co si o něm myslím."
Ještě chvíli se o celé věci bavili a pak začali probírat cestu přes Liáno Estacado. Každý znal nějakou hrůzostrašnou historku, která se tam přihodila a tak by se byli bavili ještě dlouho, kdyby nepřišel Helmersův Herkules s černým Bobem. Herkules přistoupil ke svému pánovi a zeptal se:
"Herkules se ptát massa Helmers, kam dát tolik koní, které sem přijít?"
"Jaké koně?" zeptal se farmář.
"Koně vojáků, pro které teď odjet kapitán."
"On odjel?" zvolal překvapeně Helmers.
"Už být pryč," potvrdil černoch. "Ale říkat, že přivést na farmu spoustu jezdců."
"Ujel! To dokazuje, že neměl čisté svědomí. Kterým směrem odjel?"
"On dát sedlo na kůň, kůň vyvést ze stáje, objet stáj kolem dokola a pak jet tam." Při posledních slovech ukázal Herkules na sever.
"To je podezřelé. Měli bychom se za ním pustit. Mám velkou chuť se ho zeptat, proč odjel bez rozloučení," řekl Helmers.
"To byste ovšem nesměl jet na sever," podotkl Old Shatter-hand.
"Proč?" podivil se farmář.
"Protože nás chtěl zmást. Když viděl, že jsme ho prokoukli, usoudil, že udělá nejlíp, když zmizí. Ale rozhodně ne na sever. Všechno, co dělá a říká, je podvod."
"Už tomu věřím," řekl Helmers. "Ale řekněte mi, proč sem ke mně vůbec přijel?"
"Je to pouhá domněnka," odpověděl Old Shatterhand, "ale myslím si, že sem přijel proto, že váš dům je výchozím bodem k cestě do Liána Estacada a chtěl zjistit, jestli u vás nejsou nějací lidé, kteří se chystají jet přes Liáno."
"Vy si myslíte, že patří k Supům pouště?" zabručel Helmers.
"Ovšem," přikývl Old Shatterhand.
"To jsme ho ale neměli nechat utéct, měli jsme ho zneškodnit. Jenomže jsme proti němu neměli důkazy. Teď ví, že tu Kejklíř Fred čeká na lidi, kteří chtějí nakoupit v Arizoně diamanty a třeba už teď dělá přípravy k jejich přepadení."
"To je docela možné. Ten člověk není tady v kraji sám a určitě má kumpány, kteří někde čekají na jeho návrat. Ale teď bych se rád přesvědčil, jestli jsou moje domněnky správné a proto se podívám po jeho stopě," řekl Old Shatterhand.
"Jak dlouho je pryč?"
"Asi hodinu a půl," odpověděl Herkules.
"Pak si musíme pospíšit! Nemáte chuť jet se mnou, meš-šúrs?"
Helmers nemohl opustit farmu, ale Kulhavý Frank a Kejklíř Fred se k Old Shatterhandovi s radostí připojili. Za chvíli všichni tři nasedli na koně a vydali se po stopě.
Vedla kousek na sever a pak odbočila na východ, dál na jih a nakonec mířila na jihozápad. Stewart vlastně objel kolem farmy tři čtvrti kruhu, který měl nápadně malý průměr.
Old Shatterhand jel první, hluboce se nakláněl kupředu a nespouštěl stopu z očí. Když se ujistil, že vede pořád přímo dopředu, přitáhl koni uzdu, zastavil se a zeptal se:
"Mister Frede, co soudíte o této stopě? Vydáme se po ní?"
"Jistě, sir," odpověděl tázaný. "Teď ten chlap přiznal barvu. Jede přímo k Liánu Estacadu a..."
Kejklíř Fred se odmlčel a na chvíli se zamyslel.
"Zdá se, že má naspěch, protože se ani nesnažil objet Hel-mersovu farmu větším obloukem, aby neztrácel čas. Zřejmě ho něco žene."
"A co to asi může být?"
"Jo, to kdybych věděl, sir. Ale neuhodnete to vy?"
"S hádáním bych to radši nezkoušel. Nejlepší bude, když to zjistíme. Pojedeme po stopě ještě kus dál."

Rozjeli se tryskem, protože stopa byla tak zřetelná, že ji mohli bezpečně sledovat.
Zanedlouho poznali, že Helmersova farma je skutečně na samém konci obydleného území. Ráz krajiny se rychle změnil. Severně od usedlosti byl ještě les, ale na jih už byly jen jednotlivé stromy. Pak zmizely i ty, křoviny byly stále řidší a dál už se táhla jen štěpní tráva v písčité půdě, jejíž ostrůvky byly stále větší, a mírně zvlněný terén prérie přecházel v jednotvárnou písečnou rovinu se šedavými skvrnami květů Černobýlu. Později se začaly objevovat ostnaté kaktusy. Mohutné sloupy druhu cereus dosahovaly až několikametrové výše. Stewart se zřejmě všem těmto místům vyhýbal, protože ostny těchto
rostlin byly pro koně velmi nebezpečné. Tady popřál zvířeti trochu odpočinku a zmírnil jeho běh.
Uběhly už víc než dvě hodiny od chvíle, kdy lovci opustili Helmersovu farmu. Ujeli dobrých patnáct mil a stále se jim nepodařilo uprchlíka dohonit.
Pak se nalevo od nich vynořil temný pruh, zařezávající se ostře do písečné roviny. Byla to výšina s úrodnější půdou, porostlá nenáročnými křovinami. Stopa mířila k tomuto nedalekému výběžku, vybíhajícímu jako jazyk do písčiny.
"Pozor!" zvolal varovně Old Shatterhand a zastavil koně. "Zdá se, že za těmi křovisky jsou lidé. Nevšimli jste si ničeho?"
Frank ani Fred nic nezpozorovali.
"Někdo nebo něco se tam pohybuje. Taky můj kůň to větří. Budeme se držet vlevo, abychom pronikli mezi křoviny, kde budeme kryti," vyzval lovce Old Shatterhand.
Odbočili a obloukem se rozjeli k houštinám. Hnali koně, aby za sebou co nejrychleji zanechali otevřenou rovinu. Na kraji houštin seskočil Old Shatterhand z koně.
"Zůstaňte tady a podržte mi koně," vyzval Franka s Fredem. "Trochu se tu porozhlédnu. Připravte si zbraně a kdybych musel střílet, přijďte ihned za mnou."
Přikrčil se a zmizel v houštině. Za chvíli se vrátil a kolem rtů mu pohrával spokojený úsměv.
"Ten domnělý důstojník a jeho kumpáni to nejsou," oznámil. "Zato se sejdeme s příjemnými lidmi. Dávejte pozor."
Old Shatterhand vložil do úst dva prsty a dlouze a pronikavě zahvízdal. Když nedostal odpověď, řekl:
"Jsou příliš překvapení, zkusíme to tedy znova."
Ještě jednou zapískal a vzápětí se ozval pokřik:
"Haló, co se děje? Tohle hvízdám v pustém Liánu Estacadu! Je to možné? Old Shatterhand! Old Shatterhand! "
"Je to on!" ozval se další radostný hlas. "Je to on a je s ním Kulhavý Frank. A toho třetího bychom měli taky znát! "
V křoví zapraskalo a pak se objevil Dlouhý Davy a za ním Tlustý Jemmy. Vrhli se k Old Shatterhandovi a začali ho objímat.
"Počkejte, přátelé, neumačkejte mě!" bránil se lovec se smíchem. "Když už, tak jeden po druhém, dva takoví medvědi najednou, to je na mě moc."
"Žádné strachy!" uklidňoval ho Jemmy. "Máme tady ještě
Kulhavého Franka a Kejklíře Freda. Jak to, že jste zapískal? Věděl jste, že jsme tady?"
"Ovšem. A vím i to, že je tu s vámi ještě někdo," řekl Old Shatterhand a zadíval se ke křoví, které se v té chvíli rozhrnulo a objevil se mladý Komanč Železné srdce. Když stanul před Old Shatterhandem, sklopil oči a s hlubokou úctou slavnostně řekl:
"Nina-nonton, Drtící ruka! Šiba-bigk, syn kmene Komančů je příliš mlád, aby mohl pohledět do tváře tak slavného bojovníka."
Old Shatterhand k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.
"Slyšel jsem o tobě," řekl vlídně. "Jsi synem Tevua-šoha, náčelníka Komančů, mého přítele, s nímž jsem vykouřil dýmku míru. Je to statečný bojovník a přítel bílých mužů. Kde rozbil svůj stan?"
"Jeho duch je na cestě do věčných lovišť, kam bude moci vstoupit teprve až Železné srdce vezme skalpy jeho vrahům," odpověděl mladý Indián.
"Ohnivá hvězda je mrtev?" zvolal překvapeně Old Shatterhand. "Byl zavražděn? Kým, mluv! "
"Šiba-bigk o tom nebude mluvit. Zeptej se mých dvou bílých přátel, kteří viděli jeho mrtvolu a dnes ráno ho se mnou pohřbili."
Old Shatterhand se obrátil na Davyho a Jemmyho.
"Pojďme si sednout do stínu, kde jste seděli předtím a tam nám povíte, co se stalo."
Usadili se mezi houštinami a Jemmy vylíčil včerejší události. "Dnes ráno jsme udělali náčelníkovi prozatímní hrob, kde bude ležet, dokud nepřijdou jeho bojovníci, aby mu vybudovali důstojný poslední odpočinek. A pak jsme se vydali pronásledovat vrahy," ukončil tlouštík vyprávění.
"Myslel jsem, že máte namířeno na Helmersovu farmu," poznamenal Old Shatterhand.
"Ano, ale chtěli jsme vám přinést několik důležitých zpráv o našem pátrání. Zdá se, že se v Liánu Estacadu něco chystá a proto jsme nejdřív jeli se Železným srdcem za vrahy."
"A podařilo se vám sledovat jejich stopu?"
"Ovšem. Bylo to však obtížné. Ti chlapi jeli na jih a pak utvořili řetěz hlídek. Zřejmě proto, aby střežili nějaký tábor."
"A kdo tam tábořil?"
"To právě dobře nevíme," zamručel Jemmy. "Nejspíš to byli vystěhovalci. Viděli jsme stopy vozů, tažených voly, a otisky koňských kopyt. Podle všeho tam strávilo noc asi padesát lidí. Potom odjeli na jihozápad."
"Tedy do Liána Estacada. S vozy s volskými potahy," uvažoval nahlas Old Shatterhand. "Buď mají dobrého průvodce, nebo je chtějí vlákat do pasti. Co myslíte vy, Jemmy?"
"To druhé."

"Proč?"
"Protože v tom má prsty těch pět vrahů Tevua-šoha. K vy-stěhovalcům se připojili taky hledači diamantů a podle stop vyrazila celá karavana krátce po půlnoci. A to je nápadné. Zřejmě chtěli dostat ty lidi co nejrychleji z blízkosti Helmer-sovy farmy."
"Sledovali jste karavanu dál?" vyptával se Old Shatterhand.
"Ne, sir. Nám šlo o vrahy náčelníka a ti nejeli s karavanou, ale zamířili přímo na západ. Když jsme sledovali jejich stopu, našli jsme ještě další stopu jezdce, vedoucí směrem od Hel-mersovy farmy, a ten zřejmě dorazil na tábořiště už k večeru."
"To nemohl být nikdo jiný než ctihodný mormonský misionář Tobiáš Preisegott Burton. Všechno to začíná být průhlednější. A co bylo dál, povídejte, mister Jemmy," pobídl tlouštíka Old. Shatterhand.
"Chlapi jeli hrozně rychle a tak byla stopa dobře čitelná. Jenže pak nás překvapilo, že se od těch pěti jeden oddělil a jel sám na sever."
"To byl určitě ten důstojník," poznamenal Old Shatterhand.
"Důstojník?" opakoval nechápavě Jemmy. "Žádný důstojník mezi nimi nebyl."
"Zřejmě se jím stal cestou," řekl s úsměvem Old Shatterhand. "To ještě zjistíme. Ale vy jste s těmi pěti chlapy mluvili. Nebyl jeden z nich silný a velký a neměl černý vous, který mu zakrýval rty?"
"To byl jejich vůdce Stewart," potvrdil lovcovu domněnku Jemmy.
"Pak je to on. Přijel na Helmersovu farmu, aby zjistil, jestli odtud nehrozí nebezpečí. A co bylo dál?"
"O tom, co bylo dál, bych radši pomlčel. Přiznat se k vlastní pitomosti není nic příjemného. Pověz to radši ty, starý Davy."
"To ti děkuju," zavrčel dlouhán. "Kdo sebere smetanu, má vypít i podmáslí. Proč mám začít vyprávět, až když se má mluvit o tom, co jsme zbabrali?"
"Protože ty umíš i o chybách mluvit tak, jako by to byla přednost."
"Já musím vždycky všecko vylízat," řekl odevzdaně Davy. "Ale protože jsem s tebou vykouřil dýmku míru, tak se obětu-ju. Víte, meššúrs, ono to je totiž tak: Ztratili jsme stopu a ať jsme ji hledali, jak hledali, už jsme ji nenašli."
"Jak se to mohlo stát?" zvolal Old Shatterhand. "Davy a Jemmy že by ztratili stopu? To není možné! "
"Děkuji vám, že o nás máte tak dobré mínění, sir," odpověděl Jemmy. "Ale je to tak, jak řekl Davy. Tamhle vpředu za těmi houštinami začíná skalnatá půda a táhne se několik mil na východ a na jih. Kdybyste ten terén viděl, pochopil byste, že se tam stopa může opravdu ztratit."
"Znám to tam," řekl Old Shatterhand. "Mexičané, k jejichž území tyto končiny kdysi patřily, říkají tomuto úseku El piano dél diablo, Ďáblova planina."
"Správně," potvrdil horlivě Jemmy. "Takže vy to tam znáte. To mě uklidňuje, protože pak nás nebudete považovat za zele-náče, když se vám poctivě přiznám, že nám stopa zmizela, jako když ji sfoukne vítr."
"Ale čtyři jezdce přece vítr nesfoukl," namítl Old Shatterhand.
"To jistě ne. Ale když na hladkém tvrdém kameni nezanechají koně stopu, tak se tam přirozeně žádná nenajde. Náš Komanč je přes své mládí vynikající stopař a i on byl se svou moudrostí v koncích. Samozřejmě jsme udělali všechno, co by v takovém případě udělal každý pořádný lovec: jeli jsme těsně podle skalnatého pruhu, abychom zjistili, kde ti chlapi vjeli opět na písčitou půdu. Ale šlo nám to hrozně pomalu a tak s tím ještě nejsme hotoví, i když jsme se už dostali severně od místa, kde se od nich odpojil jezdec, který jel, jak říkáte, na Helmersovu farmu. Ostatně, když jsme sem přijížděli, spatřili jsme v dálce na jihu tryskem ujíždějícího jezdce a pak jsme tady v houštinách objevili stopy, podle nichž tu nepochybně zastavil."
Old Shatterhand zamyšleně naslouchal, pak vstal a vydal se prozkoumat otisky kopyt na okraji křovin a v okolí.
"Mister Davy," zavolal na dloubána, "nebyl jste vy nebo Jemmy tady na tomto místě, co teď stojím?"
"Ne, sir," odpověděl s určitostí Dlouhý Davy.
"Pojďte sem," zavolal Old Shatterhand na ostatní. Když přišli, ukázal na křoví a řekl: "Tady jasně vidíte, že tu někdo byl. Větvičky jsou čerstvě ulámané, ještě neuschly. Pojďme se podívat dál."
Zkoumal každou větvičku a každou píď země, až nakonec pronikl spolu s ostatními na malé a holé prostranství s písčitou půdou. Old Shatterhand poklekl a ostatním připadalo, jako by zkoumal každé zrníčko písku. Když vstal, spokojené se usmíval. "Někdo tu byl už před námi. Venku před houštinami na skalnaté půdě sestoupil z koně. A teď mi ještě povězte dvě věci, mister Davy. Bylo to odtud směrem na jih, kde se ten jezdec oddělil od ostatních?"
"Na jihovýchod, sir," odpověděl Davy.
"A neměl na sobě uniformu?"
"Ne, neměl," zavrtěl hlavou dlouhán.
"Podle mě je to jasné. Vůdce těch pěti si sem přijel pro uniformu důstojníka jízdního oddílu, odjel v ní na Helmersovu farmu a při návratu se tady zase převlékl do starých šatů."
"Co to povídáte, sir," podivil se Kulhavý Frank. "Vy si myslíte, že tohle místo je něco na způsob šatny?"
"Přinejmenším je to úkryt, něco jako podzemní skrýš, jaké užívají lovci bobrů k uložení kožešin. Na písku je vidět, že byl teprve nedávno pečlivě uhlazen."
Kulhavý Frank se vrhl na zem a začal odhrabovat písek holýma rukama tak horlivě, jako by čekal, že najde zlatý poklad. Jeho horlivost strhla i ostatní a písek odlétal na všechny strany.
"Mám to, mister Shatterhande! " zvolal Frank, když pronikl do hloubky asi čtvrt metru. "Narazil jsme na něco tvrdého."
"Jen dál!" pobízel ho Jemmy. "Taky to může být jen kámen."
"Vždyť hrabu jako krtek. A kámen to není, je to dřevo, nějaké tenké tyčky."
"To budou kaktusové stvoly," prohlásil Old Shatterhand, "svázané tak, že tvoří příklop skrýše."

Old Shatterhand měl pravdu. Čtvercová deska ze svázaných stvolů zakrývala asi dva lokty hlubokou a širokou jámu, naplněnou až po okraj různými předměty.
První, co padlo mužům do očí, byla šavle a důstojnická uniforma, na níž ležel zmačkaný kus papíru.
"Uniforma kapitána Benyona," zvolal užasle Frank, vytáhl šavli z pochvy a zamával jí nad hlavou. "Kdybych tu měl toho darebáka, tak bych ho..."
Old Shatterhand se shýbl pro kousek pomačkaného, několikrát přeloženého papíru, rozložil jej a četl:
"Venid pronto á nuestro escondite! Precaucion! Old Shatterhand está en casa de Helmers."
"Co to znamená?" zeptal se Fred. "Franku, ty jsi tak učený, tak nám to pověz."
"Samozřejmě," odpověděl Kulhavý Frank. "Píše se tam o Old Shatterhandovi a Helmersovi. Ale tahle hebrejština je zaneřáděná indiánskými slovíčky a prošpikovaná indoger-mánskými trichiny, že se mi z toho dělá nanic. S tím nechci nic mít a radši se podívám na tu uniformu."
Začal se s přehnanou horlivostí zabývat uniformou, zatímco Old Shatterhand překládal španělsky napsaný vzkaz:
"Přijeďte rychle do našeho úkrytu! Pozor! Old Shatterhand je v Helmersově domě."
Zatím však všichni věnovali pozornost věcem ve skrýši. Byly to nejrůznější součásti nejrozmanitějších oděvů, pušky, pistole, nože, olovo, plechové krabičky a roznětky a dokonce i soudek, do poloviny plný střelného prachu.
"Šatstvo spálíme," rozhodl Old Shatterhand. "Jinak ať si každý vezme, co chce, ostatní odvezeme na Helmersovu farmu. Jsem přesvědčený, že Supové pouště mají ještě víc takových skrýší, kde mají ukryto, co naloupili. Pro mě má cenu jenom ten lístek. Co soudíte o jeho obsahu, mister Frede?"
"Dvě věci," odpověděl Kejklíř Fred. "Zaprvé, že z vás má ten chlap strach. Rozhodně by zůstal na Helmersově farmě déle, kdybyste tam nepřišel vy. A zadruhé za ním jedou další kumpáni, které v tom listu varuje a přikazuje jim, aby jeli do úkrytu. Myslím, že to je místo, kde se mají všichni setkat."
"Vyslovil jste přesně to, co si myslím i já," řekl Old Shatterhand. "Domnívám se, že podle toho, co teď víme, není třeba, abychom hledali ztracené stopy, protože Stewart se docela
určitě připojí ke svým čtyřem kumpánům. Takže stačí sledovat jeho stopu, která je dost zřetelná. Určitě vede k úkrytu, o němž je na lístku zmínka. Koneckonců není tak těžké uhádnout, proč tam svolává své lidi."
"To se ví! Chtějí přepadnout vystěhovalce."
"A že má tak naspěch potvrzuje, že to hodlají udělat co nejdřív. Obává se, že odhalíme jeho spády a proto bude chtít svůj plán uskutečnit v co nejkratší době, abychom mu to nepřeka-zili."
"Pak si musíme pospíšit i my, sir," řekl Kulhavý Frank. "Nebylo by nejlepší pustit se rovnou za tím chlapem a chytit ho? Když nebudou mít vůdce, nic nepodniknou."
"To není tak jisté," zavrtěl hlavou Old Shatterhand. "Sice měl hlavní slovo, ale jestli je hlavou celé té bandy, to nevíme. A taky myslím, že bychom ho nedohonili. Naši koně jsou unavení a blíží se večer. Pro dnešek ho necháme jet. Ráno najdeme jeho stopu a vydáme se po ní. Utábořite se tu přes noc a budete čekat, jestli přijedou ti, jimž je tento lístek určený a zajmete je. Vrátím se na Helmersovu farmu sám, nechám tam, co jsme tu našli, a vrátím se s Bobem. Potřebuji, aby mi dva z vás půjčili své koně a za svítání jsem zase zpátky. Pak ihned vyrazíme. Bude nás sedm a myslím, že se budeme moci klidně pustit do boje s lupičskou bandou."
Všichni souhlasili s Old Shatterhandovým návrhem. Nanosili suché větve, rozdělali oheň a šatstvo spálili, zatímco zbytek věcí, které našli ve skrýši, naložili na koně Franka a Freda. Old Shatterhand slíbil, že přiveze potraviny a zásobu vody, vyhoupl se na svého vraníka a když odjížděl, ještě poznamenal:
"Zdá se, že se od západu blíží bouře."
Na západním obzoru se kolem zapadajícího slunce kupila rudošedá mračna, v jejichž středu zlatě zářil sluneční kotouč. Nevypadalo to nijak nebezpečně a žádný z mužů nepřikládal Old Shatterhandovým slovům důležitost. Jen Komanč se zadíval k sluncem ozářeným mračnům na obzoru a zamumlal:
"Ekapuštke-tupa, ústa blesku!"

6/ HODINA DUCHŮ

Po Old Shatterhandově odjezdu se lovci usadili na zemi a znovu probírali poslední události, zvláště to, co se přihodilo na Helmersově farmě. Byli tak zabraní do hovoru, že nevěnovali pozornost tomu, co se děje kolem a nevšimli si, že kruh mračen kolem slunce se rozevřel do tvaru podkovy, jejíž konce se stále protahovaly a vytvářely dva úzké pruhy, mezi nimiž zářila čistá modř jasné oblohy. Pak se jižní obzor zbarvil prašně rudou oranží, jako by tam bouře hnala písek až nahoru k nebi.
Na východě se setmělo, třebaže nebyly vidět žádné mraky. Jako by se snesla těžká kouřová stěna. Mladý Komanč, který až dosud seděl stranou, náhle vyskočil, zapomněl na nejvyšší indiánskou ctnost, totiž sebeovládání, ukázal na černou hradbu na východě a vykřikl:
"Duch Liána Estacada!"
Ostatní vyděšeně vyskočili a teprve teď si uvědomili změnu na obloze. Pak strnuli ohromením a zděšením.
Asi v trojnásobné velikosti mužské postavy nad čárou obzoru uháněl jezdec, obklopený jasně ozářeným kruhem, který se pohyboval zároveň s jezdcem, takže muž a kůň se jevili jako obrovský temný stín na světlém pozadí. Postava jezdce byla jasně vidět do všech podrobností. V pravé ruce držel uzdu, kolem hlavy mu vlály dlouhé vlasy s indiánskou ozdobou a puška na zádech mu poskakovala sem a tam. Strašlivé zvíře pádilo jako štvané a hříva a ohon mu divoce vlály. Celé to zjevení bylo tak děsivě neskutečné; že muži stáli a beze slova zírali.
Na jihu černá stěna náhle končila, jako by ji někdo uřízl. Jezdec se rychle přibližoval k jejímu konci. Ještě deset kroků, ještě pět, ještě tři, ještě jeden skok a kůň i s jezdcem zmizeli, jako by s jasnou svatozáří splynuli na světlém pozadí.

Muži stáli mlčky a nehnutě a zírali do míst, odkud se záhadná postava vynořila. Jemmy se otřásl, jako by ho zamrazilo.
"U sta hromů, meššúrs," vydechl užasle, "jestli tohle nebyl
Duch Liána Estacada, tak už snad nikdy neuvěřím vlastním očím. Vždycky jsem si myslel, že to jsou jenom pohádky. Ale teď bych musel být blázen, kdybych o tom chtěl ještě pochybovat. Jsem z toho celý pryč. A jak je tobě u srdce, starý Davy?"
"Je mi, jako bych měl v hlavě vymeteno. Vůbec nejsem scho-
peň si o tom něco myslet. Ale podívejte se na oblohu! Něco takového jsem ještě v životě neviděl!"
Horní okraj černé stěny se krvavě zbarvil.
Za černou stěnou vybuchovaly ohnivé gejzíry a zbarvovaly její horní okraj krvavou červení. Pruh mračen, tvořících protáhlé rameno podkovy, klesal stále níž a čím víc se blížil k zemi, tím byl temnější a děsivější. Na jihu se zvedl obrovský vír prachu a kouře a valil se jako vlny rozbouřeného moře. Slunce zahalil temný závoj a každou vteřinou se rozrůstal na všechny strany. Temný pruh mračen jako by teď padl přímo na zem. Zděšení muži pocítili nezvyklý závan chladu. Z dálky se ozvalo pronikavé skučení a kvílení.
"Rychle, ke koním! " vykřikl Fred. "Pospěšme si, nebo je to smete. Strhněte je k zemi, aby leželi, a sami si taky lehněte a pevně je držte!"
Muži přiskočili ke koním, kteří vylekaně frkali a vůbec se nebránili, když je muži strhávali na zem. Leželi těsně u křoví, s hlavami schovanými pod větvemi. A pak se rozpoutalo peklo. Vítr hvízdal, skučel, vyl, svištěl, hučel, hřměl a burácel. Muži měli pocit, jako by na ně někdo hodil deku, vážící nejméně cent. Drtivá síla je tiskla k zemi a těla jim roztřásal ledový chlad. Oči, nosy, ústa a uši měli rázem ucpané, dusili se a zoufale lapali po dechu. Pak se přes ně přehnal žhavý poryv větru a děsivé hlasy Liána Estacada pomalu doznívaly v dálce.
Koně vyskočili a hlasitě zafrkali. Hlubokou a ledovou tmu, která se tak náhle snesla, vystřídal jasný, příjemný vlahý podvečer, prozářený sluncem. Muži se mohli konečně opět nadechnout a vytřít si z očí písek. Byli zasypaní vysokou vrstvou písku. To byla ta těžká deka, kterou na ně vrhlo tornádo. Pomalu vstali a setřásali ze sebe písek. Houštiny naštěstí zachytily příval ženoucího se písku, takže se navršil v asi dva lokty vysokou dunu.
"Měli jsme štěstí, že to takhle dopadlo," řekl Jemmy. "Běda těm, které tornádo zastihlo v otevřeném Liánu Estacadu. Ti jsou ztraceni."
"Ale tam tornádo třeba ani nezasáhlo," odpověděl Fred. "Naštěstí se tyhle příšerné vichřice většinou ženou jenom v poměrně úzkém pruhu, asi jedné míle. Ale zato tím prudčeji. Nás zasáhl jenom jeho okraj. Kdybychom byli v jeho středu, kdoví, kam by nás to i s koňmi odneslo a roztříštilo."
"Máte pravdu," přikývl Dlouhý Davy. "Já to znám. Dole na Rio Conchos jsem viděl, jakou spoušť takové tornádo dokáže nadělat. Přehnalo se pralesem a vykácelo v něm silnici rovnou jako šňůra. Obrovité stromy, které měly v průměru až dva metry, ležely přeražené jako sirky. Yankeeové říkají takové vichřici hurikán a podle něj nazývají tyhle lesní průseky, které takový hurikán dokáže prokácet."
"Bylo to hrozné," prohlásil Kulhavý Frank. "Nemohl jsem už ani dýchat. Řeknu vám, že ten můj klarinet pískal už na poslední dírku. U nás doma, tam za velkou louží, taky bývaly bouřky, ale proti takovému tornádu to jsou jarní vánky. A ještě ke všemu mě ten Davyho vůl div neukopal."
"Chtěl jsi říct mezek, ne?" opravil ho Jemmy.
"Vím, že je to mezek, ale pro mě je to vůl. Ke konci už nechtěl ležet a dupal po mé vzácné tělesné schránce jako po zemi. Vlastně bych měl od Davyho požadovat odškodné, ale protože nevím, jak by mě mohl odškodnit, tak mu to raději odpustím."
Slunce, které předtím zmizelo za černou hradbou, opět vysvitlo a jeho paprsky měly zvláštní šafránově žlutou barvu. Celý obzor byl zaplavený touto žlutí a země jako by se kolem dokola zvedala. Zdálo se, jako by pět mužů stálo na nejnižším místě obrovské duté polokoule.
Koně byli stále ještě neklidní, frkali, podupávali a měli chuť utéct. Museli je pevně přivázat. Ve vzduchu bylo cosi, co ztěžovalo dýchání. A nebyly to mikroskopické částečky písku, ale něco, co se nedalo popsat.
Komanč si rozprostřel na písku pokrývku a posadil se na ni. Vzrušení, které nedokázal potlačit, když uviděl záhadného Ducha Liána Estacada, už přemohl a opět zachovával mlčen-livý klid, pro Indiány tak příznačný. Čtyři bílí lovci se usadili vedle něj a Jemmy se k němu obrátil s otázkou:
"Už můj mladý rudý bratr někdy zažil takovou bouři?"
"Nejednou," odpověděl mladý Indián. "Neait habechkaro, Vraždící vichr, uchvátil jednou Železné srdce, odnesl ho daleko a pak ho pohřbil v písku. Bojovníci Komančů ho však našli a vyhrabali. Železné srdce taky viděl vyrvané stromy, jejichž kmeny byly tak silné, že je stěží objalo šest mužů."
"Ale Ducha Liána Estacada jsi ještě neviděl?"
"Železné srdce ho už potkal. Jel se svým otcem přes Liáno Estacado, když uslyšeli výstřel. Přiblížili se k místu, odkud se výstřel ozval a spatřili Ducha, jak se tryskem vzdaluje na černém koni. Na zemi pak spatřili ležet bledou tvář s ránou uprostřed čela. Náčelník Komančů zastřeleného muže znal, byl to obávaný lupič a vrah."
"A jak vypadal ten Duch, kterého jste viděli?" vyzvídal Jemmy.
"Měl hlavu a tělo bílého bizona a kolem krku se mu ježila huňatá hříva. Vypadal hrozně," vyprávěl zamyšleně Indián. "Ale přesto je to dobrý duch, jinak by na sebe nebral podobu tohoto posvátného zvířete. Komančové dobře vědí, že zabíjí jenom zlé muže a dobré ochraňuje. Železné srdce zná dva komančské bojovníky, kteří zabloudili v Liánu a zemřeli by žízní, kdyby k nim v noci nepřišel Duch a nedal jim vodu a maso a neukázal jim správnou cestu."
"A promluvil s nimi?" zeptal se Frank.
"Mluvil s nimi jejich řečí. Dobrý Duch mluví všemi jazyky, protože Velký duch ho to naučil. Howgh!"
Železné srdce se odvrátil. Svým "howgh" dal najevo, že už toho řekl dost a víc už nechce mluvit.

Místo něj se ujal slova Kulhavý Frank.
"A co tomu všemu říkáš ty?" obrátil se na Freda. "Vidět za bílého dne živé strašidlo, to člověku nejde na rozum. Až mi z toho naskočila husí kůže."
"Takové zjevy se dají vysvětlit docela přirozeně," poznamenal Kejklíř Fred. "Vzpomeň si třeba na fátu morgánu."
"Tu samozřejmě znám," odpověděl sebevědomě Frank, "je to optický klam, způsobený lomem a odrazem světelných paprsků, jenže tady v Liánu Estacadu máme co dělat se skutečným duchem. Viděli jsme ho, jak pádí na koni po obloze. A nebyl to žádný zlomený nebo odražený paprsek, ale zřetelně viditelná nadpřirozená bytost. Tak jakýpak optický klam!"
"Já sám jsem dřív jako kejklíř často předváděl umělá strašidla," řekl Fred.
"O tom snad ani radši nemluv," mávl rukou Frank. "Předvádět umělá strašida není nic než klam a podfuk. A jak jsi to dělal?"
"Buď pomocí šikmo položené skleněné desky nebo obskurní kamerou."
"Ano, ovšem," pokyvoval horlivě hlavou Frank, který jako vždy všechno znal. "Takovou obskurní kameru jsem si taky vyrobil. Ale měl jsem potíže s čočkou. Nikde jsem tak velkou čočku nesehnal a nevím, jestli se vůbec dá tak veliká čočka vypěstovat. Myslím, že tak veliký druh ani neexistuje."
Fred, Jemmy a Davy vyprskli smíchy.
"Nechápu, co je tu k smíchu," obořil se na ně hněvivě Frank. "Moje obskurní kamera byla dokonale konsternovaná, ale jako úředník lesní správy jsem neměl kdy, abych si čočku sám pěstoval. Ale už nemám chuť se s vámi bavit, odcházím. Ho-ho-ho, howgh!"
Poslední slovo doprovodil Frank rozhořčeným mávnutím ruky a zmizel za křovím. Zřejmě se domníval, že svým odchodem ostatní náležité potrestá.
Lovce tento trest nijak zvlášť nevzrušil, protože podivínského Franka dobře znali a věděli, jak ho rozčilí, když někdo zapochybuje o jeho vzdělanosti. Jejich rozhovor se opět stočil na tornádo a Ducha Liána Estacada. Fred, Jemmy a Davy nebyli nevzdělaní, zvláště Fred znal víc, než bylo obvyklé. Byli přesvědčení, že to, co viděli, nebyl žádný nadpřirozený zjev, jenže si to nedovedli vědecky vysvětlit.
Mezitím se snesla noc. Tma zhoustla, že nebylo vidět na pět kroků. Frank se vrátil k ostatním, protože v takové tmě nechtěl být sám. Jeho rozhořčení však dosud nevyprchalo a proto si lehl dál od ostatních, mlčel, avšak pozorně naslouchal, co si povídají.
Vzduch se už vyčistil, od jihozápadu se zvedl slabý osvěžující větřík a na nebi zářilo několik hvězd. Lovci se pokoušeli usnout. Bylo nepravděpodobné, že by je v noci někdo přepadl, a Old Shatterhanda čekali až k ránu. Jenom Komanč bděl. Jeho myšlenky se obíraly smrtí otce a jeho mladá duše dychtila po pomstě.
Tak ubíhal čas. Náhle probudil spáče Indiánův výkřik:
"Mabuni namachco - podívejte se tamhle," vyzval muže a ukázal k jihu.
Zadívali se směrem, kam ukazovala Indiánova napřažená paže. Na obzoru bylo vidět světlou skvrnu v podobě dlouhého úzkého klínu. Vypadala docela nenápadně, ale přesto vzbudila pozornost mužů.
"Kdyby to bylo na východě," zamručel Jemmy, "myslel
bych si, že jsme spali tak dlouho, že už tam začíná svítat."
"Ba ne," zavrtěl hlavou Dlouhý Davy. "Svítání vypadá docela jinak. Ta jasná skvrna je příliš ostře ohraničená."
"To proto, že je černá noc."
"A protože je černá noc, nemůže ještě svítat. Noc a svítání splývají dohromady."
"Že by to byl oheň?" uvažoval dál Jemmy.
"Oheň v Liánu Estacadu, kde není ani kousek dřeva?" namítl Davy. "Co by tu mohlo hořet? Podívejte, ta skvrna se stále zvětšuje. A taky se mění vítr. Foukal z jihozápadu a teď vane přímo od západu a je silnější a chladnější. Co to má znamenat?"
"Severní záře to určitě nebude," prohlásil rozhodně Fred. "A jižní záři tu ještě asi nikdy nikdo neviděl."
Kulhavý Frank dosud mlčel, ale teď už to nemohl vydržet, aby neprojevil svůj názor.
"Tahle světelná skvrna určitě souvisí s Duchem Liána Esta-cada," prohlásil. "Předtím jel na jih. Třeba tam má svůj vig-vam a teď sedí u ohně."
Ostatní měli sto chutí se dát do smíchu, ale ovládli se.
"Myslíš, že si duch rozdělává oheň?" zeptal se Fred.
"Proč ne, když fouká tak studený vítr jako teď?"
Skutečně se citelně ochladilo a vítr se stáčel stále víc k severu. Na jihu stoupala světelná záře stále výš, jako by tam vycházela velká hvězda. Vyhoupla se polovina světelného kotouče s krvavě rudým jádrem, které směrem k okraji mělo stále světlejší zabarvení, ostře kontrastující s temnou hradbou mračen, na jejichž okraji jako by se mihotaly sršící ohnivé koule.
Pět mužů se neodvažovalo ani promluvit a jen mlčky zírali na děsivě krásný úkaz.
Vítr teď foukal přímo od severu. Během čtvrt hodiny se stočil o devadesát stupňů. Ale už nefičel ani nehvízdal, jen se s jakousi potměšilou tichostí hnal k velkolepě ozářenému úkazu na obloze a byl ledově studený.
"To by měl vidět Old Shatterhand," přerušil mlčení Kejklíř Fred. "Ale ještě tu nemůže být, je teprve půlnoc."
"Půlnoc?" vyhrkl Kulhavý Frank. "To je přece hoďina duchů! Tam, kde hoří, se určitě děje něco strašného."
"Co by tam mohlo být strašného kromě toho ohně?" odpověděl uvážlivě Fred.
"Neptej se tak hloupě! Každý přece ví, že se o půlnoci otvírají hroby, mrtví z nich vystupují a vrací se až s prvním kohoutím zakokrháním. Proto si musíme dát pozor a - jen se podívejte, že jsem měl pravdu! Tamhle jede!"
Poslední slova Frank zděšeně vykřikl. Opět se objevil Duch Liána Estacada.

Na jižní obloze se na levém okraji podivného světelného kotouče znenadání vynořila obrovská postava jezdce. Kůň byl černý, jezdec bílý a měl podobu bizona. Jasně byla vidět hlava se dvěma rohy, šíje s huňatou vlající hřívou a trup, přecházející dole v tělo koně. Z obrysů koně i jezdce jako by sršely jiskry.
Kůň s jezdcem se však nepohyboval rovně po poloměru světelného kotouče, ale pádil vzhůru po jeho obvodu až k nejvyššímu bodu a pak po pravé straně zase dolů k obzoru, kde zmizel právě tak náhle, jak se objevil.
Lovci stáli jako přimrazení a přestože se ochladilo, vyrazil jim na těle pot. Dokonce ani mladý Komanč se neovládl a přerušil hrobové ticho užaslým "Uff!"
Stáli a čekali, jestli se zjevení neobjeví znovu - ale marně. Světelný kotouč ještě chvíli jasně zářil, pak se jeho obrysy začaly zvolna rozplývat, jasná záře pohasínala, až potemněla úplně.
Za lovci, probírajícími se z úžasu, zazněl lehký dusot kopyt. Když se otočili, uviděli Old Shatterhanda a Boba, kteří přiváděli koně Franka a Freda a další dva soumary, naložené měchy s vodou.
"Zaplať pánbůh, že jste živí," zvolal Old Shatterhand. "Už jsme měli o vás strach a obávali jsme se, abychom vás nemuseli vyhrabávat z písku."
"Tak zlé to zas nebylo," poznamenal Fred. "Tornádo nás zachytilo jen svým okrajem. Ale pospíšili jste si. Tak brzy jsme vás nečekali."
"Měli jsme o vás starost. Tornádo se přehnalo těsně kolem Helmersovy farmy a viděli jsme, že se žene směrem, jímž jste jeli. Naštěstí se vám nic nestalo."
"Copak tornádo," mávl rukou Fred. "Zažili jsme něco horšího." A krátce vylíčil, jak se jim dvakrát zjevil Duch Liána Estacada, a nakonec řekl: "To, co říkám, vidělo deset očí, sir. Ale pochopit a vysvětlit to neumím. A asi nikdo na světě by
nebyl schopný spolehlivě dokázat, jestli to byl pouhý klam nebo skutečná postava."
"Jak můžete tvrdit," přerušil ho Kulhavý Frank, "že by nikdo nebyl schopen dokázat jestli to byl klam, když jsem tady já? Duch je nadpřirozená bytost a protože ještě neskončila hodina duchů, je tím naprosto jasně vysvětlený zjev, jehož jsme byli svědky, což taky bezpečně dokazuje, že máme co dělat s bytostí z onoho světa. Pochybuji, že byste mi mohli v tomhle odporovat..."
Frank nedomluvil a zadíval se vytřeštěně směrem k jihu.
"Hrome! Zdá se, že to zase začíná," zvolal.
Záře, která stále víc bledla a vznášela se na nebi jako lehounký svit, znenadání opět zesílila a jako jiskrami sršící zapálený doutnák se teď valila na západ. Tam se zastavila a děsivou rychlostí se rozlila v plamenné moře, ozařující polovinu oblohy.
"Takovouhle hodinu duchů jsem ještě nezažil," zvolal Frank. "Ten oheň, to je nadpřirozený úkaz, protože..."
"Nesmysl," přerušil ho Old Shatterhand. "Je to docela normální oheň."
"A co by tam hořelo?" zabručel Frank.
"Uschlé kaktusy," odpověděl Old Shatterhand. "Každý ví, že v Liánu Estacadu jsou dlouhé úseky, porostlé kaktusy tak hustě, že se jimi vůbec nedá projet. Když kaktusy uschnou, stačí jediná jiskřička a za okamžik se rozleje moře plamenů."
"To je pravda," souhlasil Kejklíř Fred, "vím, že na jih a na západ odtud jsou rozlehlá kaktusová pole."
"To bychom tedy měli vysvětlení pro tu ohnivou záři, a ta dvě domnělá strašidla taky brzy polapíme."
"Jakápak domnělá strašidla," vybuchl Kulhavý Frank. "Byla opravdická. A jak jste přišel na to, že byla dvě?"
"Domnívám se, že ta první postava, kterou jste viděli ve dne, byl asi ten takzvaný kapitán jízdního oddílu, jenže v jiném přestrojení. Kdo byl druhý jezdec, zatím nemohu říct, neznám nikoho, kdo by nosil kůži bílého bizona."
"Ale nikdo přece nemůže jezdit po nebi," nedal se přesvědčit Frank, "a my jsme na vlastní oči toho jezdce viděli!"
"Ano, ale viděli jste tam jen obraz jezdce, skutečný jezdec jel po zemi."
"Obraz jezdce?" zvolal rozčileně Frank. "To už přestává všechno! Ještě nikdy v životě jsem neslyšel, že by obraz jezdil na koni a ještě k tomu ve vzduchu. Kde by se tam vzal?"
"Lomem a odrazem světelných paprsků ve vzduchových vrstvách, které mají vlivem teploty různou hustotu."
"Světelné paprsky a vzduchové vrstvy," procedil nespokojeně Frank. "Vždycky jsem si myslel, že když má vzniknout obraz, je k tomu zapotřebí tužky, štětce nebo fotoaparátu."
"A co zrcadlení?" zeptal se Old Shatterhand. "Za určitých podmínek působí vzduch jako zrcadlo."
"Samozřejmě. To je mi jasné. V zrcadlení vzduchu se vyznám, to jsem kdysi studoval."
"Pak jistě uznáte, že vaše strašidla nebyla ničím jiným než zrcadlením vzduchu tak jako teď..."
Old Shatterhand ukázal na temně rudou záři na obloze, nad níž se válely chuchvalce mračen. A nad mračny se právě objevil obrácený obraz ploché krajiny, zespoda ozářený krvavě rudým jasem. Úplně vlevo, tam kde obraz začínal, se vynořil ze tmy jezdec v bizoní kůži, týž, jakého lovci viděli předtím, ale rovněž obrácený hlavou dolů.
"...tamhle," dokončil větu Old Shatterhand.
"Vždyť to je ten, kterého jsme viděli dneska odpoledne při tornádu," zvolal Kulhavý Frank.
"Takže se můžete sám přesvědčit, že se jedná o dva úplně jiné úkazy," řekl Old Shatterhand. "A za ním jsou další."
Za postavou v bizoní kůži se skutečně hnalo ještě pět nebo šest jezdců a taky obráceně, hlavami dolů.
"Tohle už je na mě trošku moc," zabručel Kulhavý Frank. "Za takovouhle hodinu duchů pěkně děkuju. Už jsem slyšel o bezhlavých jezdcích, co si nosí hlavu pod paží, ale aby rajtovali po hlavě - to jsem teda ještě neslyšel."
"Není to nic strašidelného. Obrazy, které jste viděli předtím, byly způsobeny několikanásobným zrcadlením, zatímco teď se světelné paprsky odrazily jenom jednou. Proto je obraz obrácený. A my se, meššúrs, s těmito duchy seznámíme. Rychle na koně! Ten první jezdec je bezpochyby takzvaný Duch Liána Estacada a ti za ním ho zřejmě pronásledují. Myslím, že si zaslouží, abychom mu pomohli."

"Vy jste se zbláznil!" zvolal Frank. "S nadpřirozenými silami si nemá člověk nikdy nic začínat."
Ostatní však nevěnovali Frankovým slovům pozornost a vyšvihli se na koně.
"Vezmeme s sebou taky soumary?" zeptal se Davy.
"Ano," odpověděl Old Shatterhand, "protože se sem už asi nevrátíme."
Nakonec, i když nerad, nasedl i Kulhavý Frank a po chvíli už celá skupinka ujížděla plným tryskem. Obraz jezdců na obloze jim zmizel, bylo vidět jen plápolající oheň.
Old Shatterhand, jedoucí v čele, nezamířil přímo k ohnivé záři, ale víc na západ. Zrcadlení nebylo bezpečným orientačním bodem a bylo obtížné najít přesný směr, zvláště když jezdci, za nimiž se hnali, jeli velkou rychlostí.
V deseti minutách urazili lovci dobré tři míle, ale oheň, jehož záře jako by ještě zesílila, byl stále velice vzdálený.
Po dalších deseti minutách Old Shatterhand vykřikl a ukázal doprava. Byly tam vidět dva body, ten vpředu světlejší a za ním tmavší a pak dál, v ještě větší vzdálenosti za nimi, další rychle se pohybující ternné body. Šikmo zezadu je ozařovalo světlo ohně a brzy rozeznali obrysy jezdců. Old Shatterhand zarazil koně a seskočil na zem.
"Sesedněte!" zavolal na ostatní. "Protože jedeme ze tmy, nemohli nás spatřit, zatímco my je máme proti světlu jako na dlani. Přinuťte koně, aby si lehli, ale jakmile vstanu, hleďte okamžitě vyrazit za mnou."
Přikrčili se vedle ležících koní v mírné prohlubni. Ten, kdo přijížděl z ohnivé záře, je nemohl vidět dřív, než dorazil přímo k nim, zatímco oni mohli dobře pozorovat rovinu před sebou. První jezdec byl vzdálený ještě asi pět set kroků a za ním ve vzdálenosti asi dvě stě padesáti kroků se hnalo dalších šest.
"Co uděláme, sir? Budeme střílet?" zeptal se Davy.
"Ne. Nic nám neudělali a pokud nemusím, tak lidskou krev neprolévám."
Old Shatterhand si přichystal laso, které měl uvázané kolem boků. Jeden konec upevnil k sedlu klidně ležícího koně a na druhém udělal takovou smyčku, aby se ovinula kolem lidského těla. Asi dvacet metrů dlouhý zbytek lasa, spleteného z pěti řemenů, si obtočil kolem lokte. Stočené laso uchopil do levé ruky a do pravé uvázanou smyčku, kterou přidržoval ukazováčkem a palcem.
Provedl to tak rychle, že s tím byl hotový dřív než zaslechli
dusot kopyt prvního koně. Byl to ušlechtilý, pěkně stavěný vraník. Jezdec měl na hlavě lebku bílého bizona, která mu zakrývala obličej, a huňatá bizoní kůže mu splývala přes ramena až na hřbet koně.
Když byl asi deset metrů před proláklinou, Old Shatterhand se vztyčil a třebaže ho jezdec okamžitě spatřil, nestačil už pádícího koně zastavit dřív než těsně před lovcem.
"Stůj! Kdo jsi?!" zvolal Old Shatterhand.
"Duch Liána Estacada," ozval se temný hlas zpod bizoní lebky. "A kdo jsi ty?"
"Old Shatterhand. Klidně sestup z koně, my tě ochráníme," odpověděl lovec.
"Duch Liána Estacada nepotřebuje ochranu. Díky!"
Jezdec pobídl koně a vyrazil kupředu. Rozhovor trval jen několik vteřin. Pak se objevil druhý jezdec. Old Shatterhand se postavil rozkročmo nad ležícím koněm, s lasem připraveným v rukou. Pak tiše mlaskl jazykem. Hatátitla rázem vyskočil a kůň a lovec stanuli před přijíždějícím jezdcem jako by vyrostli ze země. Druhý jezdec neovládal svého koně tak dokonale a proto zarazil až u Old Shatterhanda.
"Zastav, rudá tváři!" rozkázal lovec. "Kdo jsi?"
"Hrome!" zaklel muž. "Old Shatterhand! K čertu s tebou!" nasadil koni ostruhy a chystal se vyrazit.
"Řekl jsem stát!" přikázal ostře Old Shatterhand. "Rád bych se na tuhle indiánskou tvář podíval trochu blíž."
"Až jindy, až se mi to bude víc hodit," odpověděl posměšně jezdec a vyrazil kupředu. Old Shatterhand mu byl okamžitě v patách.
"Uff! " zvolal mladý Komanč, který při posledních posměšných slovech neznámého muže vyskočil ze země. "To byl hlas bledé tváře. Železné srdce zná toho muže a taky si s ním chce promluvit."
Pozvedl pušku, namířil, ale pak ji opět sklonil se slovy:
"Old Shatterhand ho už má."
Prchající jezdec neujel ani deset kroků. Old Shatterhand zatočil několikrát lasem nad hlavou a vrhl smyčku za uprchlíkem. Laso proletělo vzduchem a smyčka dopadla muži přesně kolem prsou. Old Shatterhand zastavil prudkým trhnutím svého koně, laso se napnulo a strhlo jezdce z koně. Old Shatterhand seskočil a vrhl se k muži, ležícímu na zemi.
Zatím se přihnalo zbývajících šest jezdců, kteří měli na sobě rovněž indiánské oděvy. Druhové Old Shatterhanda udělali totéž, co předtím on: zničehonic se vynořili na koních před ženoucími se jezdci. Ti strhávali koně stranou, aby je objeli, ale když viděli, že jejich vůdce leží na zemi, rozprchli se na všechny strany. Lovci je nepronásledovali a zamířili k neznámému muži, ležícímu na zemi, kterého mezitím Old Shatter-hand odzbrojil.
"Kdo jste a proč jste se takhle přestrojil?" zeptal se ho Old Shatterhand. "Přece si nemyslíte, že bych vás považoval za indiánského náčelníka? Komu jste sebral ta krásná orlí pera?"
Muž zarytě mlčel.
Old Shatterhand se k němu sklonil, sevřel ho, jediným trhnutím ho postavil na nohy a otočil tváří proti ohnivé záři. Pak mu strhl z hlavy indiánské ozdoby i s falešnými vlasy.
"Hrome!" zvolal Kejklíř Fred. "Vždyť je to ten důstojník jízdního oddílu! A co dělá v indiánském převleku? Těší mě, že jsme se zase tak brzy setkali. Tu vaši šatnu v houštinách jsme vám vyčistili, sir. A našli jsme tam taky vaši uniformu. Co byste nám k tomu tak řekl? A co s vámi teď uděláme?"
"Nesmíte mi nic udělat!" vyrazil ze sebe vztekle muž. "Nikdo z vás mi nemůže dokázat, že jsem mu někdy něčím uškodil!
"
"Nám ne," řekl Old Shatterhand. "Ale to, jak jste chtěl uškodit jiným stačí, abychom vás soudili podle zákona prérie.

Nejsme však kati a pustíme vás."
"Musíte mě pustit, protože mi nemůžete nic dokázat."
"Dokázat bychom vám mohli ledacos. Ale není to potřeba. Jak jsem řekl, pustíme vás. Ale je tu ještě mladý Indián, který si s vámi má vyrovnat nějaké účty. Podívejte se na něj!"
Komanč přistoupil blíž. Muž si ho změřil pohledem a prohlásil: "Toho chlapa neznám."
"Nelži, darebáku!" vykřikl Davy. "Mě a Tlustého Jemmyho taky neznáš? Nepřepadli jste bezdůvodně dva Komanče? Chceš popřít, že jste jednoho zabili a druhého pronásledovali a že jsme vás pak poslali po falešné stopě? Nic nezapírej a radši se přiznej!"
"Nemám, k čemu bych se měl přiznat!" procedil mezi zuby muž.
"Tak mě dobře poslouchejte," řekl Old Shatterhand a tvrdě
mu sevřel rameno. "Doufám, že víte, že se mnou nejsou žádné žerty. Řekněte mi: Co máte za lubem s vystěhovale!, které má převést přes Liáno Estacado ten váš údajný mormon Tobiáš Preisegott Burton? Kde jsou ti lidé teď a proč jste zapálili kaktusové pole?"
"Nevím, co ode mne chcete. Tohohle Indiána neznám, ty dva chlapíky tady taky ne a vůbec nevím, kdo je nějaký Tobiáš Preisegott Burton. A o žádných vystěhovalcích jsem taky neslyšel."
"Proč jste pronásledovali Ducha Liána Estacada?"
"Ducha?" zasmál se posměšně muž. "Je to ničema, který předtím zastřelil jednoho z našich mužů přímo doprostřed čela."
"To je všechno, co nám povíte?" zeptal se Old Shatterhand.
"Všechno."
"Tím jsme spolu domluvili. Vaše špinavé plány překazíme a vystěhovalce vezmeme pod svou ochranu," řekl Old Shatterhand a pak se obrátil k mladému Indiánovi: "Teď nechť řekne můj rudý bratr, z čeho tohoto muže obviňuje."
"Tato bledá tvář vystřelila na náčelníka Komančů, mého otce. Střela vnikla Ohnivé hvězdě do těla a náčelník zemřel."
"Věřím ti," pravil Old Shatterhand. "Proto od této chvíle patří vrah tobě. Učiň s ním, co budeš chtít."
"Zatraceně!" zvolal zajatec. "To od vás není moc velké hrdinství. Když mě tomu mizerovi předáte spoutaného lasem, bude pro něj hračkou, aby mě sprovodil ze světa."
Komanč mávl pohrdavě rukou.
"Železné srdce nezískává skalpy darem. Potrestá vraha, ale zachová se při tom tak, jak se sluší na statečného bojovníka. Nechť tady na mě moji bratři čekají."
Odešel do tmy a po chvíli se vrátil se Stewartovým koněm, který se zastavil opodál.
Komanč odložil všechny své zbraně a ponechal si jen nůž. Pak naseďl na svého koně, obrátil se k Old Shatterhandovi a jeho druhům a vyzval je:
"Nechť moji bratři zbaví muže pout a dají mu nůž. On nechť nasedne na koně a jede, kam se mu zlíbí. Železné srdce pojede za ním a bude s ním zápasit. Zbraně jsou stejné, nůž proti noži. Jestli se Železné srďce za hoďinu nevrátí, leží mrtvý v písku Liána Estacaďa."
Podle nepsaného zákona prérie mu museli vyhovět. Stewart dostal nůž a vyhoupl se do sedla.
"Jen počkejte! Teď moje plány už nic nepřekáží. Ještě se sejdeme a pak vám buď pánbůh milostiv!" zvolal pomsty chtivě a zmizel ve tmě.
Železné srdce vyrazil pronikavý pokřik a jako šíp letěl za prchajícím Stewartem.
Ostatní se mlčky usadili na zem. Skličovala je starost o mladého Indiána. Zář ohně zesílila. Asi za půl hodiny uslyšeli dusot dvou koní. Objevil se Komanč, vedoucí za uzdu koně svého nepřítele. Za pasem se mu houpal čerstvý skalp.
"Jednoho z vrahů poslal Železné srdce do věčných lovišť za svým otcem," řekl nevzrušeným hlasem, když přistoupil k lovcům. "Ostatní ho budou brzy následovat. Howgh!"
To byl krvavý závěr této hodiny duchů.

7/ PODEZŘENÍ

V místech, kde se jihovýchodní cíp Nového Mexika zařezává do území Texasu, je jeden z nejnebezpečnějších koutů Dalekého Západu. Stýká se tu území Komančů a Apačů a protože mezi těmito kmeny panuje od nepaměti nepřátelství, nebyl tady nikdy trvalý klid a mír. Vzájemná nenávist je zakořeněná tak hluboko, že i v dobách, kdy je válečná sekyra zakopaná, oheň nevraživosti doutná dál pod popelem a stačí nepatrná příčina, aby znova vzplanul krvavě rudým plamenem.
K nepřátelským střetnutím dochází pochopitelně nejčastěji tam, kde se obě území stýkají nebo spíš prolínají. Hranice tu netvoří přímou linii a vlastně nebyla nikdy přesně stanovena. Proto tu taky dochází k neustálému vzájemnému obviňování z porušování hranic, jež obvykle končí šarvátkami i vážnými střetnutími obou kmenů.
Lovci říkají těmto nebezpečným končinám The shears -Nůžky. Je to velmi výstižné označení, neboť hraniční pásma tu jsou pobyblivá a zavírají se a otvírají jako nůžky. Ten, kdo se mezi ně dostane, může mluvit o štěstí, když odtud vyvázne se zdravou kůží. Běloch, který zavítá na toto území, je buď velmi odvážný nebo velmi neopatrný člověk. Ale v obou případech se nad jeho hlavou vznáší přízrak smrti.
Severně od místa, kde se Toyah Creek, pramenící v Apač-ských horách, vlévá do Rio Pecos, tvořila v té době řeka Pecos hranici mezi územím Komančů a Apačů. Odtud směrem na západ terén stoupá k pohoří Salt Plaina, Sierra Gadelupe a Sierra Blanca, zatímco na východě se rozkládá poušť, obávané Liáno Estacado.
Liáno však nezačíná hned od pobřeží Rio Pecos. Je od něj odděleno řetězem hor, které se jako horské pásmo, často několikanásobné, táhnou na jihovýchod. Mezi těmito pásmy jsou dlouhá, bezútěšná údolí, s úzkými roklemi,

otvírajícími se směrem k Liánu.
Blízkost řeky umožňuje v místech, kde to půdní poměry dovolují, vyrůst bujné vegetaci. Pro Liáno Estacado, stejně jako v případě Gobi nebo Sahary, nelze použít název poušť tak zcela bez výhrad. Na západním okraji Liána Estacada stékají ze zmíněných pohoří četné potoky a bystřiny, které se sice později ztrácejí v písku, ale na své cestě stačí dodat půdě přece jen tolik vláhy, že alespoň na jejich březích se daří nejen různým křovinám, ale i stromům. Tato zelená místa vybíhají jako poloostrovy nebo dlouhé jazyky do písečného moře Liána a tvoří mezi sebou širší nebo užší zálivy s trochou trávy a skromného rostlinstva.
Dokonce kolovaly pověsti, že uprostřed Liána je silný pramen znamenité pitné vody, vyvěrající hluboko ze země a tvořící jezírko, obklopené stinnými stromy a keři. Vyprávěli o tom staří lovci, i když sami pramen a jezírko neviděli. Učení lidé, kteří o tom slyšeli, soudili, že v Liánu rozhodně žádná voda být nemůže.
Na břehu řeky Toyahu teď seděli čtyři muži, jejichž vzezření nebudilo přílišnou důvěru. Byli zarostlí a šaty měli roztrhané. Jejich snědé ruce a obličeje, opálené a ošlehané větrem, zřejmě dlouho nepřišly do styku s vodou. Ale zato byli víc než dobře ozbrojeni. Každý měl vedle sebe položenou pušku a za opaskem nůž a dva revolvery.
Tři z nich byli nepochybně Yankeeové. Byli to hubení dlou-háni s ostře řezanými tvářemi. Čtvrtý byl podsaditý, se širokými rameny a nezvykle dlouhýma rukama. Spodní část obličeje měl namodralou až černou, připomínající tvář černocha, ale jenom do výše očí. Klobouk nosil neustále stažený hluboko do čela, ale když si ho posunul do týla, bylo vidět, že od kořene nosu je jeho pleť bílá. Spodní část obličeje měl nejspíš sežehnutou střelným prachem, ale přesto jeho znetvořená tvář nevzbuzovala odpor, a kdo si ho prohlédl důkladněji, viděl před sebou dobráckého chlapíka. Stejně tak tomu bylo i se třemi ostatními. Kdo by je potkal v civilizovaném kraji, určitě by se jim zdaleka vyhnul. Ale kdyby je poznal blíže, určitě by svůj názor změnil.
Zchátralí koně se starými odřenými sedly a postroji se pásli opodál na bujné trávě mezi zelenými křovisky, zatímco jejich majitelé seděli u dohořívajícího ohně. Podle kostí, povalujících se kolem, si zřejmě upekli racoona, mývala. Teď se bavili a chvílemi se pozorně rozhlíželi po krajině. Byli v "Nůžkách", kde bylo zapotřebí mít se neustále na pozoru.
"Je na čase, abychom se rozhodli," řekl ten, který vypadal nejstarší. "Jestliže pojedeme přes Liáno, budeme u cíle dřív, ale je to nebezpečnější a poslední maso jsme dojedli. Když se dáme kolem Rio Pecos, nemusíme se bát hladu ani žízně, ale pojedeme o týden déle. Co tomu říkáš ty, Blounte?"
Muž sedící vedle něj, si zamyšleně hladil vousy a po chvíli odpověděl:
"Když to všechno uvážím, tak si myslím, že bychom měli jet přes Liáno. Týden je dlouhá doba a nerad bych marnil čas. U Rio Pecos se musíme mít na pozoru před Apači a Komanči, v Liánu před Supy pouště, takže to vyjde nastejno. A budeme--li se držet víc na východ k Rio Conchos, dostaneme se na cestu karavan, která vede z Fort Leatonu do Fort Masonu a nemusíme se bát hladu ani žízně, ani nepříjemných setkání. To je můj názor. A co říkáš ty, Falsere?"
"Souhlasím s tebou," přikývl třetí dlouhán. "Vůbec si myslím, že Liáno není ani zpoloviny tak nebezpečné, jak se povídá. Kdo jím jednou projel, vykládá, jaké to bylo peklo jen proto, aby se chlubil, jak je odvážný a statečný. Já osobně se těším, až Liáno poznám."
"Právě proto, že ho neznáš," odpověděl Porter.
"A ty ho znáš?"
"Neznám. Ale to, co jsem slyšel od lidí, jimž se dá opravdu věřit, je hrůzostrašné. Teprve teď, když jsme u jeho hranic, si uvědomuji, do čeho se pouštíme. Nikdo z nás Liáno nezná a kdyby nám došla voda a kdyby..."
"Kdyby, kdyby!" přerušil ho Blount. "S tolika kdyby je lepší se vůbec do ničeho nepouštět. Jsi přece odvážný chlap, snad se teď nebojíš?"
"Samozřejmě, že se nebojím," odpověděl Porter. "Ale je rozdíl mezi strachem a opatrností. Než se člověk k něčemu rozhodne, má všechno dobře uvážit. Nakonec uděláme to, pro co se rozhoďne většina. Dva z nás se už rozhodli pro Liáno, ať ještě řekne New Moon, Nový měsíc, jestli se taky připojuje."
Muž s tváří spálenou střelným prachem přiložil ruku k o-kraji klobouku, jako by salutoval, a odpověděl:
"Podle rozkazu, mister Portere. Pojedu s vámi kamkoli, i kdyby to bylo do horoucích pekel."
"To není žádná odpověď. Chci slyšet, jestli máme jet dolů po Rio Pecos nebo přes Liáno."
"Tak tedy přes Liáno, smím-li prosit. Docela rád bych se podíval do té pískovny."
"Ty tomu říkáš pískovna?" zvolal pobouřeně Porter. "Jen se nepleť a nemysli si, že tam vjedeš a hned zase vyjedeš. Cesta přes Liáno trvá čtyři pět dní a když to vezmeme přes jeho jižní část, může se klidně stát, že natrefíme na Indiány."
"Jen ať si klidně přijdou," pokrčil nevzrušeně rameny New Moon. "Nikdy jsem žádnému Indiánovi nezkřivil ani vlas, takže se jich nemusím bát. A kdyby chtěli udělat oni něco nám, máme přece dobré zbraně. Už jsme se načichali střelného prachu tolik, že nás nerozhází ani tucet Indiánů."
"To je pravda," řekl Blount. "Ale pokud jde o ten střelný prach, tak máš před námi náskok. Tobě musel vyletět před nosem nejmíň sud střelného prachu! "
"Máš skoro pravdu," připustil New Moon. "Nerad o tom mluvím, ale tenkrát mi šlo opravdu o život. A kdyby tam nebyl můj starý přítel Kejklíř Fred, byl bych teď přinejmenším šle-
pý."
"Cože? Ty znáš Freda?" zvolal překvapeně Porter. "Moc jsem toho o tom chlapíkovi slyšel."
"Jsme dobří přátelé a rád bych se s ním zase sešel. Jemu vděčím za to, že tenkrát zmařil plán Stealing Foxe."
"Stealing Foxe? Zlodějské lišky?" řekl užasle Porter. "Ty ses setkal i s tímhle neslavně proslulým chlapem?"
"Bohužel. Dokonce jsem ho poznal víc, než mi bylo milé. Tenkrát říkal, že se jmenuje Henry Fox, ale nevím, jestli to bylo jeho pravé jméno, spíš bych věřil, že ne. Kdekoli se objevil, nikdo si nebyl jistý svým koněm, pastmi nalíčenými na bobry a dokonce ani tím, co měl u sebe. Jenže byl tak mazaný, že ho nikdy nikdo nechytil a vždycky zmizel tak rychle, jak rychle se objevil. Kdybych se s ním ještě někdy setkal, tak bych - slyšíte?"

New Moon přerušil svou řeč, napřímil se a zaposlouchal se. I pasoucí se koně zneklidněli a nastražili uši. Ozval se dusot koňských kopyt.
Čtyři muži vyskočili a chopili se pušek.
"Že by to byli Indiáni?" zašeptal Blount.
"Ne, jsou to dva běloši," odpověděl New Moon, který se skryl za křovím, odkud sledoval přijíždějící. "Jsou oblečení jako Mexičani a zřejmě sledovali naše stopy až sem."
Porter se přikrčil a přeběhl za křovisko k New Moonovi. Oba teď pozorovali jezdce, hluboko předkloněné v sedle a sledující stopy v trávě. Na sobě měli široké kalhoty, pestré vesty a krátké, stříbrnými šňůrami zdobené kabátce, kolem krku rudé šátky a kolem boků šerpy téže barvy, za nimiž měli zastrčené nože a pistole. Na hlavách měli široká sombrera a na botách obrovské ostruhy. Jejich koně byli vyhřebelcovaní
a v dokonalém pořádku, což bylo v těchto končinách dost zarážející.
"Těch se bát nemusíme," poznamenal tiše Porter. "Mexičtí caballeros, které můžeme klidně přivítat."
Vystoupil z křovin a zavolal:
"Tady jsou ti, které hledáte, meššúrs. Doufáme, že jste po našich stopách jeli s dobrými úmysly!"
Mexičani se zřejmě polekali, když tak nečekaně uslyšeli hlas, pak spatřili Yankeeovu dlouhou postavu a okamžitě strhli pušky ze sedel.
"Nechtě pušky na pokoji!" křikl na ně Porter. "Jsme poctiví lidé a nemusíte se nás bát."
"Kolik vás je?" zeptal se jeden z Mexičanů.
"Čtyři. Ale vaše pušky by vám nebyly nic platné, kdybychom vás chtěli přivítat nepřátelsky. Jen klidně pojďte blíž! "
Oba muži spolu tiše prohodili několik slov, pak pobídli koně, zvolna přijeli blíž a sestoupili z koní.
"Vy jste ale zatraceně nedůvěřiví, meššúrs," poznamenal Porter. "Vypadáme snad jako lupiči?"
"Zrovna nejlíp oblečení nejste," zasmál se jeden z mužů. "A vaše koně taky nevypadají jako na předvádění v cirkuse. Caramba, vypadáte pořádně zpustle, seňores!"
"A co byste chtěl v téhle pustině, kde k nejbližší usedlosti musíte jet týden? Když je člověk na cestě tak dlouho jako my, pak pochopitelně není vyšňořený tak, aby mohl jít na návštěvu k paní prezidentové do Bílého domu. Ale jestli nám přesto chcete stisknout pravici, tady je naše ruka!"
"Setkání s poctivými lidmi je vždycky příjemné, zvláště v těchhle nebezpečných končinách. Jsme bratři Pellejové. Já se jmenuju Carlo a můj bratr Emilio."
Yankeeové se také představili a Porter dodal:
"Přicházíme ze staré Kalifornie a chceme se dostat do Dallasu. Smíme vědět, co přivádí do blízkosti Liána vás, seňores?"
"Nejenom do blízkosti," odpověděl Mexičan. "Pojedeme přes Liáno do Greenvillu. Pracujeme na jedné estancii u Saň Diega jako vrchní pastevci a estanciero nás posílá pro peníze do Greenvillu. Je to nebezpečné a proto jedeme dva."
"Nebezpečné to bude teprve až se budete vracet s penězi,"
pravil Porter. "Vézt přes Liáno cizí peníze je považlivá a nepříjemná věc. To, co jsme si našetřili v Kalifornii a máme teď u sebe, je náš majetek, takže jsme na tom lip než vy, protože nemáme tu odpovědnost. Ale i tak jsme už uvažovali, jestli by nebylo lepší jet oklikou. A vy se chcete pustit přes Liáno sami dva, to je odvážné."
"Tak moc ne," namítl Carlos. "Znáte Liáno, seňore?"
"Z nás tam dosud nikdo nebyl."
"Pak chápu vaše obavy," řekl druhý z Mexičanů, Emilio Pellejo. "Kdo Liáno nezná, pro toho může být opravdu nebezpečné. Ale my dva jsme ho projeli už nejmíň dvacetkrát a známe ho jako svoje boty, takže se o nějakém nebezpečí nedá ani mluvit."
"To je pak ovšem něco jiného," pokýval hlavou Porter. "A vy jedete do Greenvillu? To je stejným směrem jako my. Co byste říkali tomu, kdybychom se k vám připojili?"
Když se předtím Porter neopatrně zmínil o penězích, které u sebe mají, oba Mexičani na sebe významně pohlédli. Proto teď taky byla Carlosova odpověď až příliš rychlá.
"Vůbec nic proti tomu nemáme. Naopak, jste nám velice vítáni, protože čím víc nás bude, tím lip můžeme čelit nebezpečí."
"Dobrá, seňore, pojedeme s vámi. Uvidíte, že toho nebudete litovat. Kam chcete dnes dojet?"
"Až dolů k Rio Pecos," odpověděl Carlos Pellejo. "Ale ještě raději až na začátek Yuaf-kai."
"Co to je?" zeptal se Porter.
"V řeči Jutu to znamená Zpívající údolí. Prý tam jsou v noci slyšet tajemné nadpozemské hlasy. Ale i když jsme tamtudy jeli už mnohokrát, nikdy jsme nic neslyšeli," vysvětloval Carlos a pak se obrátil na Portera s otázkou: "Vy už jste se tu utábořili na večer?"
"Ne, to by byla zbytečná ztráta času. Chtěli jsme se rovněž vydat k Rio Pecos, pokračovat podle jeho toku a Liánu se vyhnout. Ale když nás teď vezmete s sebou, pojedeme přes Liáno s vámi. Myslíte, že narazíme na Indiány?"
"V Liánu určitě ne a tady sotva. Teď se tu neobjevují, protože před nedávném zakopali válečnou sekyru."
"To rádi slyšíme," řekl Porter za všechny. "A co Supové pouště, prý jsou ještě nebezpečnější než Indiáni."
"Nevěřte všemu, co se povídá," uklidnil ho Carlos Pellejo. "Už jsme vám řekli, kolikrát jsme byli v Liánu, ale ani jednou se nám nepoštěstilo spatřit některého z těch Supů živého. Spíš budou jen výplodem fantazie hloupých a ustrašených lidí."
"A co takzvaný Duch Liána Estacada?"
"I to je pustý výmysl, pohádka pro děti. Liáno je poušť jako každá jiná. Samý písek a žádná voda. Tam by se neužil ani duch. Ale nedostatku vody se bát nemusíte, protože tam roste spousta kaktusovitých rostlin, jejichž šťáva vodu

dokonale nahradí. Takže opravdu není důvod mít z Liána strach," řekl přesvědčivě Carlos.
"Vždycky jsem slyšel opak," poznamenal Porter, ale pak uklidněné dodal: "Ale věřím vám, když to tam tak dobře znáte. Počkejte chvíli, hned se přichystáme na cestu."
"Doufejme, že to vaši koně vydrží," řekl Emilio.
"Jsou mnohem lepší, než jak vypadají. Kvůli nim si starost dělat nemusíte," ujistil ho Porter.
Mexičani vypadali přátelsky a důvěryhodně, ale přesto bylo velice neopatrné, že se čtyři Yankeeové tak rychle a bez rozvažování rozhodli, že s Mexičany pojedou. Jen jediný z nich cítil, že sympatičtí Mexičani nejsou tak důvěryhodní a že by si před nimi měli dávat větší pozor. Byl to New Moon, který dostal toto jméno pro svou kulatou tvář, připomínající měsíc v úplňku. Patrně byl zkušenější a bystřejší než jeho druhové. Když se vydali podle řeky, jel jako poslední a nespouštěl z obou Mexičanů oči. Přestože neměl žádný důvod, aby jim nedůvěřoval, neurčitý pocit mu říkal, aby se vůči nim měl na pozoru.
Jeli po pravém břehu řeky Toyahu. Zatím nic nepřipomínalo blízkost Liána Estacada. Všude kolem rostla tráva, keře a stromy. K večeru dokonce dojeli do míst, kde stromy zhoustly tak, že tvořily lesík. Vody Toyah Creeku přinášely naplave-niny země a písku, jež se ukládaly na dně Rio Pecos a vytvářely spoustu mělčin,,mezi nimiž byly jen úzké pruhy hlubších vod, které bylo nutno přeplavat.
Rozhodli se, že řeku přebrodí a na noc se utáboří na druhé straně v Yuaf-kai. Koně přebrodili nepříliš širokou vodu výborně a tak se muži v pořádku, jen s promáčenými nohavicemi, dostali na druhý břeh. Vydali se na sever, minuli místo, kde dnes vede přes řeku Pecos texaská pacifická železnice, a pokračovali k pásmu kopců, jejichž úpatí bylo porostlé zele-
nými křovinami, zatímco vrcholky byly holé. Tam se rozevírala úzká rokle, kterou protékala mělká říčka. Do této rokle zamířili oba Mexičani.
Stěny rokliny byly vysoké, ale dno, zarostlé trávou, bylo téměř rovné, takže voda tekla dost líně. Na skaliskách po obou stranách rostl Černobýl, neklamné znamení blízkosti suché a neúrodné oblasti. Později se stěny rozevřely do prostorného údolí, půda byla pokrytá navršenou sutí a sporá tráva byla už jen v bezprostřední blízkosti vody.
"Nebylo by lepší, kdybychom přenocovali dole v údolí Rio Pecos?" zeptal se Blount. "Je tam pastva pro koně a suché dříví na oheň. Tady je, jak se zdá, obojího čím dál míň."
"Jen počkejte, seňore," uklidňoval ho Carlos Pellejo. "Za čtvrt hodinky dorazíme na místo, které je k táboření jako stvořené."
Zanedlouho se údolí skutečně rozšířilo v téměř okrouhlou kotlinu o průměru asi tři sta metrů, sevřenou kolem dokola příkrými skalními stěnami. Jenom na jednom místě, přímo proti přijíždějící skupině, byla úzká soutěska, kudy se dalo proniknout dál.
V této kotlině pramenil potok. Protože jeho pramen byl hlouběji než okolí, vytvořil se tu malý rybníček, lemovaný hustými křovinami. Za rybníčkem rostlo u skalnatého srázu zvláštní rostlinstvo a tyčily se tam dva až pět metrů vysoké útvary, podobné obrovským svícnům. Byla to zvláštní odrůda sloupovitých kaktusů, jejichž plody byly jedlé. Emilio Pellejo na ně ukázal a řekl:
"Tamhle si natrháme zákusek k večeři. A u rybníčku je dost trávy a zeleně pro naše koně."
Popohnal koně a cválal k vodě. Ostatní jeli za ním. Když byli vzdáleni asi šest koňských délek od křovisek na břehu, ozval se hlasitý povel:
"Stůjte!"
Okamžitě zarazili koně.
"Kdo je tam?" vykřikl Porter a snažil se proniknout pohledem do křovin, odkud se zvolání ozvalo.
"Bílí lovci," zněla odpověď. "A kdo jste vy?"
"Cestující."
"Odkud jedete?"
"Z Kalifornie."
"A kam máte namířeno?"
"Na druhou stranu do Texasu, do Dallasu."
"Přes Liáno?"
"Ano."
"Tak to s vámi zkusíme, meššúrs."
Křoví se rozhrnulo a objevily se dvě hlavně pušek. Pak se vynořili dva muži, jimž pušky náležely. Jeden byl vousatý a širokoramenný a druhý světlovlasý bezvousý mladík, ještě ani ne dvacetiletý. Byli si tak podobní, že na první pohled bylo zřejmé, že je to otec a syn. Oba měli kožené obleky a na hlavách klobouky z bobří kožešiny se širokými okraji.
"U všech ďasů! " divil se Porter. "Kolik vás tam ještě je, za těmi houštinami?"
"Jenom my dva, sir."
"A to si troufáte vystoupit proti šesti dobře ozbrojeným mužům?"
"Máme dvouhlavňovky," odpověděl klidně ten starší, "a u-míme s nimi zacházet. A taky máme ještě revolvery. Ale jsme mírumilovní lidé a doufáme, že takoví jste i vy. Pojďte s námi k vodě."
Na obou mužích bylo vidět, že nejsou na Západě nováčky. Otec vypadal jako zkušený a odvážný lovec a tvář jeho syna prozrazovala, že navzdory svému mládí má už za sebou dobrou školu.
Jezdci šli za nimi na břeh rybníčku. Na svěží zelené trávě se pásli koně obou neznámých mužů, kteří se posadili k vyhaslému ohništi. Yankeeové i oba Mexičani si je zpola zvědavě, zpola nedůvěřivě prohlíželi a nakonec si k nim přisedli. Z brašen vytáhli sušené maso a pustili se do jídla.
"Jak dlouho už tu jste, sir?" zeptal se Porter ve snaze zapříst s nimi rozhovor.

"Od včerejšího večera," odvětil starší lovec.
"Už od včera?" podivil se Porter. "To vypadá, jako byste tu chtěli nějaký čas pobýt?"
"To taky chceme," přisvědčil lovec.
"Ale tyhle končiny jsou nebezpečné, sir, a k táboření nejsou právě nejvhodnější."
"Nám se tu líbí. Máme se nahoře v horách sejít s našimi přáteli, kteří sem přijedou přes Liáno. Vydali jsme se však na cestu příliš brzy a tak jsme jeli našim přátelům naproti až sem."
"A kdy sem mají dorazit?" zeptal se Porter.
"Asi za tři dny," odpověděl starší muž.
"Jestli tady budete čekat tak dlouho, můžete se snadno dočkat i Apačů a Komančů."
"Nevadí," zavrtěl hlavou muž. "Žijeme s nimi v míru a kromě toho máme s sebou ještě někoho, kdo vyváží celý houf Indiánů."
"Takže nejste jenom dva, ale tři? Kdo je ten třetí?"
"Odjel se porozhlédnout po okolí, ale brzy se vrátí. Pak se vám sám představí. Já se jmenuji Baumann a tohle," muž ukázal na plavovlasého chlapce, "je můj syn Martin."
"Těší nás, sir," odpověděl Porter. "Protože jste nám řekl své jméno, představíme se vám také. Já se jmenuji Porter, tito dva jsou Blount a Falser a tomuhle, co má obličej jako měsíc v úplňku, říkáme New Moon. S těmito dvěma Mexičany jsme se setkali dnes v poledne. Přicházejí z jedné estancie u Saň Diega a jedou přes Liáno do Greenvillu pro peníze svému pánovi, u něhož pracují jako vrchní vaqueros. Jmenují se Car-los a Emilio Pellejovi."
Když Porter představoval jednotlivé muže, Baumann si každého pečlivě prohlédl. Nejdéle jeho pohled spočinul na obou Mexičanech. Pak se obrátil na Carlose s otázkou:
"Vaše estancie je u Saň Diega? Mohu vědět, jak se jmenuje?"
"Estancia dél Cuchillo."
"Kdo je jejím majitelem?"
"Seňor... seňor Montano."
Mexičan na okamžik zaváhal, než vyslovil jméno majitele, jako by si musel vzpomenout. Baumann nedal najevo sebemenší nedůvěru a vyptával se dál:
"A vy pracujete u seňora Montana jako vrchní vaqueros nebo jako peoni?"
"Jako vrchní vaqueros."
"Má víc zaměstnanců nebo jenom vás dva?"
"Jenom nás."
Baumann vytáhl revolver, jako by si s ním jen pohrával, podíval se na oba Mexičany a klidně řekl:
"Myslím, že lžete."
Oba bratři vyskočili a v jejich rukou se objevily nože.
"To okamžitě odvoláte, seňore! " zvolal Carlos výhružně.
"Nepřibližujte se ke mně ani o krok, seňore Pellejo," řekl*
Baumann a namířil na Mexičana revolver. "Jeden podezřelý pohyb a máte kulku v těle, a vašeho bratra vyřídí můj syn. Jmenuji se Baumann, ale tohle jméno vám zřejmě nic neříká. Siouxové mě nazývají Matopoka, Komančové Vila yalo, Apa-čové Šošinsisk, lovci mluvící španělsky el cazador dél oso a anglicky mluvící lovci bear hunter, což všechno znamená jedno a totéž, totiž: lovec medvědů. Teď si třeba vzpomenete, že jste o mně už slyšeli."
"Cože?" zvolal New Moon. "Vy jste ten lovec medvědů, který sídlí nahoře nedaleko Černých hor, má tam krám a zabije každého grizzlyho, který se objeví?"
"Ano, to jsem já, sir."
"Pak jsem o vás samozřejmě slyšel. Nedávno vás přece zajali Siouxové a odvlekli vás ke gejzírům u Yellowstonu."
"Zásluhou Old Shatterhanda, Vinnetoua i mého syna všechno nakonec dobře dopadlo," řekl s úsměvem lovec medvědů.
"Slyšel jsem o tom. Těší mě, že jsem se s vámi setkal a doufám, že se to malé nedorozumění mezi vámi a těmito seňory vysvětlí. Máte nějaké důkazy pro své obvinění?"
"Ovšem, hned vám je povím," odvětil Baumann. "Žádný estanciero nikdy nepošle své dva jediné vrchní vaquerose současně pryč, to mi věřte. Jednoho potřebuje neustále na estan-cii. Kdyby skutečně potřeboval přivézt peníze, poslal by jenom jednoho a s ním několik obyčejných vaqueros. Kromě toho jsme se právě teď zdržovali několik týdnů v kraji mezi El Pasem a Albuquerque a zastavili jsme se v každé estancii a haciendě. A u Saň Diega žádná estancie dél Cuchillo neexistuje, stejně jako estanciero, který by se jmenoval Montano."
"Prostě jste na naši usedlost nenarazili," prohlásil podrážděně Emilio.
"Možná," připustil lovec medvědů. "Ale v každém případě bych byl o vašem pánovi aspoň něco slyšel. Schovejte ty nože a klidně se posaďte. Přijeli jste s muži, které považuji za poctivé lidi a proto vás nevyženu od svého tábořiště. Jak se budete chovat, tak s vámi budeme jednat. Na okraji Liána nemůže být člověk nikdy dost opatrný a každý ví, že tady jsou běloši nebezpečnější než Indiáni."
"Myslíte si snad, že jsme Supové pouště?"
"Na tuhle otázku vám odpovím, až se rozejdeme. Jestli jste
poctiví lidé, jak bych si upřímně přál, jistě se rozloučíme jako přátelé."
Mexičani se na sebe podívali a pak Carlos smířlivě odpověděl:
"Vaše poslední slova všechno napravila. Brzy uvidíte, že jsme poctiví lidé a že jste nám křivdil."
Carlos a Emilio se opět posadili. Baumann poslal Martina, aby natrhal z kaktusů plody. Zatímco si pochutnávali na sladkých plodech, snesla se tma a muži rozdělali ohýnek.

Kotlina byla obklopená ze tří stran vysokými skalními stěnami, a vzdušné proudy, které se mohly na planině rozletět plnou silou, mohly do kotliny vniknout jenom roklinou, kterou Yankeeové a Mexičani přijeli, a to ještě jen když vítr foukal z této strany.
S příchodem tmy začal právě z této strany proudit do kotliny čerstvý vzduch. Ne v poryvech, ale pravidelně, a i když oheň hořel stále stejným plamenem, bylo cítit jeho vanutí a plicím se dýchalo úplně jinak než předtím.
Martin se vypravil pro další kaktusové plody a když zmizel za křovinami, ostatní uslyšeli, jak rozčileně volá:
"Pojďte sem, meššúrs! Něco takového jsem ještě neviděl!"
Všichni se rozběhli za Martinem a když se prodrali křovinami, naskytl se jim úžasný pohled. Celá kotlina byla ponořená v hluboké tmě, protože zář ohně nepronikala křovinami, a v místech, kde byla skupina vysokých kaktusů, bylo vidět bezpočet malých plamínků, zářících zvláštním bledým světlem. Svícnům podobné kaktusy jako by na konci každého ramene měly mihotavý plamínek. Bylo to úchvatné a strašidelné zároveň.
"Co to může být?" zeptal se Porter.
"Taky jsem nikdy nic takového neviděl," ozval se Falser. "Skoro bych se toho bál."
Vtom za sebou uslyšeli jasný hluboký hlas, který pravil:
"Jsou to kisniri-bizarce-ko, plamínky Velkého ducha, které zapaluje, když chce varovat své děti."
"Cáspitá! Kdo je to za námi?" zvolal polekaně Emilio Pelle-jo. "Nejsme v pasti?"
"Ne," uklidnil ho lovec medvědů. "Je to můj přítel, na kterého čekáme. Přišel nepozorovaně, tak jak to má ve zvyku."
Ohlédli se. Mezi křovisky, přímo u ohně, stál jezdec na koni.
Nechápali, jak se tam mohl octnout, aniž něco zaslechli. Na nádherném vraníku seděl Indián s dlouhými černými vlasy, které mu spadaly na ramena, a v ruce držel dvouhlavňovou pušku, jejíž pažba byla pobitá stříbrnými hřeby.
"Kdo to je?" zeptal se zděšeně Porter. "Jsou tu ještě další Indiáni?"
"Ne, je sám," odpověděl Baumann. "Je to Vinnetou, náčelník Apačů."
"Vinnetou! " vydechli všichni muži téměř současně.
Apač nevěnoval pozornost jejich údivu, sestoupil z koně, vyšel z kro vin, ukázal na plamínky zářící ve tmě a řekl:
"Bledé tváře se utábořily v tomto uzavřeném údolí a proto nevědí, co se stalo venku. Velký Manitou jim poslal toto ohnivé znamení, aby je na to upozornil. Vinnetou neví, jestli dovedou toto znamení přečíst."
"Co se stalo?" zeptal se s obavami Blount.
"Nakate n'yul ilčí, pustošivý vichr se přehnal přes Liáno. Vinnetou jej viděl na severu. Běda těm, které postihl. Uchvátila je smrt."
"Tornádo? Hurikán?" řekl tázavě lovec medvědů. "Kterým směrem se přehnal?"
"Přímo na východ odtud se zvedl do vzduchu písek, takže se tam setmělo, jako by se snesla noc. Pak slunce objalo temnotu paprsky rudými jako krev. Noc rychle postoupila k severovýchodu a Vinnetou viděl, jak tam zmizela."
"Dobré nebe, snad to nepostihlo naše přátele," projevil obavy lovec medvědů.
"Vinnetouova tušení jsou černá jako tvář noci," odpověděl zasmušile náčelník Apačů. "Naši přátelé jsou chytří a zkušení, a Old Shatterhand rozumí hlasu každého vánku. Ale nakate n'yul ilčí přichází nenadále a nevysílá posly, kteří by ho ohlásili předem. Žádný kůň není tak rychlý, aby před ním unikl. Old Shatterhand pravděpodobně dorazil dnes do Liána a kopyta jeho koně se dotkla písku pouště v místech, nad nimiž roztáhla svá křídla ničivá bouře. Vinnetouův bílý bratr možná leží se svými přáteli pohřbený pod závějemi písku."
"To by bylo strašné," řekl tiše Baumann, ale vzápětí energicky dodal: "Musíme se tam okamžitě vydat! Rychle na koně!"
Vinnetou učinil odmítavý posunek rukou.
"Nechť se můj bratr neukvapuje," řekl. "Jestliže se Old Shatterhand dostal do cesty vichřici, naše pomoc by už stejně přišla pozdě. Jestliže však byl u kraje cesty, jíž se bouře hnala, zůstal nezraněn a jediné nebezpečí, které mu hrozí je, že zabloudí, protože bouře změnila tvář Liána. Pojedeme mu naproti, ale ne teď v noci, protože i nám se Liáno ukáže v jiné podobě. Naším vůdcem může být jenom denní světlo. Kdo chce najít zbloudilého, musí dát pozor, aby sám nezabloudil. Nechť se proto moji bratři opět posadí k ohni. První světlo dne nás zastihne už na cestě."
Posadil se u ohně a ostatní udělali totéž. Posadili se však kousek od něj, na důkaz úcty k slavnému indiánskému náčelníkovi. Po chvíli však v New Moonovi zvítězila zvědavost a chtěl se dovědět něco bližšího o Vinnetouových přátelích.
"Slyšel jsem, sir," obrátil se na Baumanna, "že muž, s nímž se máte setkat, je Old Shatterhand. A kdo s ním má ještě přijet?"
"Tlustý Jemmy a Dlouhý Davy a pak ještě Kulhavý Frank a černoch Bob. Když jsme se před časem rozloučili s Vinne-touem u Yellowstonu, pozval nás, abychom později společně navštívili loviště Apačů. Byli jsme se synem na druhé straně u Sierry Madre a proto jsme tu dřív než Old Shatterhand s ostatními."
"Věčná škoda, že musíme zítra ráno vyrazit za svým cílem. Hrozně rád bych poznal vaše přátele," řekl New Moon a jeho hlas prozrazoval, že je mu to upřímně líto.
"My taky vyrážíme zítra ráno, jak jste slyšel." Baumann se na chvíli odmlčel a pak se zeptal: "Poslyšte, sir, jak jste vůbec přišel ke svému jménu? Nemá to nějakou spojitost s vaší sežehnutou tváří?"
"Za obojí vděčím tomu největšímu darebákovi, jaký kdy na celém Divokém západě žil a snad ještě žije: Stealing Foxovi."
"Stealing Foxovi? Zlodějské lišce? Už dlouho jsem o tom ničemovi neslyšel," řekl Baumann. "Moc rád bych se s ním setkal. Kdysi mi ukradl pokladnu a připravil mě o všechny úspory. Říkal si tenkrát Weller, ale podle toho, co jsem se později dověděl, to byl nechvalné známý Stealing Fox. Dlouho jsem mu nemohl přijít na stopu, až před nedávném jsem se v Novém Mexiku dověděl, že prý ještě žije. Teď si říká Tobiáš Preisegott Burton, vydává se za mormonského misionáře a prý chtěl vylákat nějakou velkou skupinu lidí do Liána. Když ho jeden z nich poznal, Stealing Fox vzal do

zaječích a zmizel."
"Škoda, že jsem u toho nebyl," zvolal rozhořčeně New Moon. "Moc rád bych si s ním vyřídil účty."
"Vám taky něco provedl?"
"Chtěl mě připravit nejen o majetek, ale i o život," řekl New Moon. "Bylo to nahoře v Coloradu u Timpas Creeku. Vracel jsem se z Arizony, kde jsem měl u Navajo Springs jako zlato-
kop dost štěstí; zlatý prach a nuggety jsem prodal, takže jsem měl u sebe pěkný balík peněz. Cestou jsem se setkal s chlapíkem, který lovil zvěř do pastí a měl jako já namířeno do Fort Aubrey nedaleko Arcansasu. Jeho vzhled i chování budily důvěru, a tak mi byla jeho společnost docela vítaná."
"Zmínil jste se mu o tom, že u sebe máte peníze?" zeptal se Baumann.
"To mě ani nenapadlo," ubezpečil ho New Moon. "Ale zřejmě to vyčenichal, protože jsem ho jednou v noci přistihl, jak mi opatrně prohledává kapsy. Vymlouval se a říkal, že prý jsem ze spaní tak strašně vzdychal, že mi chtěl rozepnout knoflíky, aby se mi lip dýchalo. Samozřejmě jsem mu to nevěřil a měl jsem se od té chvíle na pozoru. Můžete si domyslet jaké to bylo."
"Jistě," přikývl Baumann. "Když je člověk v pustině s takovým darebákem dočista sám, tak aby byl neustále ve střehu a bál se i usnout. Stačí jediná kulka, jediné bodnutí nožem, a přijdete o život i o majetek."
"V podstatě byl ten chlap zbabělec. Dovedl krást a podvádět, ale k přelévání krve odvahu neměl. Odpočívali jsme tenkrát u Timpas Creeku. Bylo vedro, ale protože foukal vítr, šlo to vydržet. Byl jsem vášnivý kuřák a měl jsem takovou krátkou dýmku s velkou hlavičkou, do níž se vešlo čtvrt pytlíku tabáku, takže jsem ji nemusel tak často nacpávat. Zrovna jsem si chtěl zapálit, když mi ten chlap řekl, že prý v houští slyšel krocana. Okamžitě jsem dýmku odložil, popadl jsem pušku a plížil se do houštin. Ale po žádném krocanovi nebylo ani stopy, objevil jsem jenom vačici, kterou jsem hned zastřelil. Když jsem se asi po půl hodině vrátil, chlap mi nabídl, že vačici stáhne a vykuchá. Dal jsem mu ji a chystal jsem se dýmku si znova zapálit. Ale protože foukal vítr, nepodařilo se mi to a tak jsem sklonil hlavu až k zemi a stáhl jsem si klobouk hluboko do čela. Když se mi podařilo hubku zažehnout, přiložil jsem ji na tabák, několikrát zadýmal a vtom se ozvalo zasyčení a rána a do tváře mi vyšlehl oheň. V tu chvíli byl chlapík za mnou, jednou rukou mi ohnul hlavu dopředu a druhou mi vytáhl tašku s penězi, kterou jsem měl na prsou. Přestože jsem byl překvapený a oslepený, stačil jsem ho ještě chytit za ruku. Byl jsem silnější než on a snažil jsem se mu tašku vyrvat. Ale držel ji pevně a tak jsme se o ni tahali, až se nakonec přetrhla.
On měl jednu půlku a já druhou. Vyskočil jsem a vytáhl nůž. Naštěstí jsem měl v okamžiku, kdy mi oheň vletěl do tváře, oči zavřené, jinak bych přišel o zrak. Víčka mi to sežehlo a stěží jsem je mohl otevřít. Ale na chlapa jsem viděl a vrhnul jsem se na něj s nožem. Když to uviděl, popadl ze země pušku a namířil na mě. V tom okamžiku jsem pocítil v očích strašlivou bolest a věděl jsem, že jsem ztracený. Třeskla rána, ale k mému překvapení jsem nebyl zraněný. Silou vůle jsem pootevřel oči, ale chlapa jsem neviděl. Z druhého břehu jsem však slyšel, jak někdo volá: "Stůj, vrahu!" a pak jsem zaslechl vzdalující se dusot koňských kopyt. Ten darebák naskočil na koně s polovičkou mé tašky, v níž jsem měl skoro polovinu všech svých peněz, a uprchl."
"Někdo ho vyrušil?" zeptal se lovec medvědů.
"Ano," přikývl New Moon. "Nablízku byl totiž můj známý, Kejklíř Fred. Slyšel výstřel, když jsem zastřelil vačici, a vydal se po protější straně potoka směrem, odkud se výstřel ozval. A tak nás zastihl právě v okamžiku, kdy se mě ten mizera chystal zastřelit. Fred na něj vypálil a trefil ho do ruky. Chlap se vrhl ke koni, vyskočil na něj a uprchnul. Kejklíř Fred mi svým příchodem zachránil život. Na pronásledování toho ničemy nebylo ani pomyšlení, protože já jsem nebyl schopný jet a Fred mě nechtěl nechat samotného, protože mi musel ve dne v noci dávat na obličej studené obklady. Zdrželi jsme se tenkrát u Timpas Creeku celý týden. Měl jsem ošklivé bolesti, přišel jsem o spoustu peněz, ale byl jsem rád, že jsem nepřišel o zrak."
"Jak vám ten chlap řekl, že se jmenuje?" zeptal se Baumann.
"Henry Fox. Později jsem se ve Fort Aubrey dověděl, že mu všichni říkají Stealing Fox, Zlodějská liška."
"Za vaší nepřítomnosti vám zřejmě nacpal dýmku střelným prachem," vrátil se Baumann k New Moonovu zranění.
"Řekl mi, že slyšel v houští krocana, protože dobře věděl, že jsem vášnivý lovec a nenechám si ho ujít, a on bude mít čas dát mi do dýmky pod tabák střelný prach. Do smrti si budu pamatovat, jak vypadal, a kdybych ho jednou potkal, určitě bych ho hned poznal."
Oba Mexičani sledovali New Moonovo vyprávění s napjatou pozorností. Několikrát se na sebe významně podívali a domnívali se, že to nikdo nepostřehl. Vinnetouovi to však
neušlo. Seděl s pohledem upřeným na lesklou hladinu rybníčku, chvílemi však vrhl zpod dlouhých, hustých řas pohled na oba bratry, jimž nedůvěřoval.
Protože Martina Baumanna předtím upoutala podivuhodná světýlka ve větvích kaktusů natolik, že zapomněl přinést plody, pro které se vypravil, Mexičani toho teď využili a Emilio Pellejo se nabídl: "Přinesu každému několik těch kaktusových plodů. Půjdeš se mnou, Carlosi?"
"Samozřejmě," odpověděl Carlos a rychle vstal, aby využili příležitosti promluvit si spolu beze svědků.
Lovec medvědů pochopil, co mají v úmyslu, a chtěl jim
v tom zabránit, ale než stačil promluvit, všiml si, že Vinnetou mu dává znamení, aby mlčel.
Sotva se za bratry zavřela křoviska, Vinnetou tiše řekl:
"V očích těchto bílých mužů je proradnost a jejich myšlenky touží po zlu. Vinnetou zjistí, co chtějí učinit!"
Neslyšně se vnořil do houštin na opačné straně, než odešli Emilio a Carlos Pellejovi.
"Vy jim taky nedůvěřujete?" zeptal se Porter ostatních. "Vsadil bych se, že to jsou poctiví lidé."
"Nejspíš bys tu sázku prohrál," odpověděl New Moon. "Mně se nelíbili od první chvíle."
"Na to já nedám. Člověk má někomu nedůvěřovat, až když má důkazy, že si jeho důvěru nezaslouží," hájil se Porter.

"Tihle dva Mexičani si ji nezaslouží," prohlásil lovec medvědů. "Žádný estanciero nepošle pryč dva vrchní vaquery najednou, a jen se podívejte na jejich koně, sir! Vypadají, jako by měli za sebou cestu ze Saň Diega sem? To je podle mého odhadu dobrých tři sta mil. Koně, kteří urazili takovou vzdálenost vypadají jinak. Řekl bych, že jejich koně mají stáj nedaleko odtud a nic bych nedal za to, že ti dva jsou náhončí Supů Liána Estacada."
"Zatraceně!" zaklel Porter. "To bychom byli v pěkné společnosti! Vždyť ti dva nás mají převést přes Liáno. Třeba si opravdu naši důvěru nezaslouží."
"Opravdu si ji nezaslouží, mister Portere," ozval se Martin Baumann, který se vzhledem ke svému mládí rozhovoru nezúčastnil. "Jsem ochotný říct jim to přímo do očí."
"Tak?" podivil se Porter. "A jaký důvod máte k tomu, že o nich smýšlíte tak špatně, mladý muži?"
"Nevšiml jste si, jak se na sebe pokradmu dívali, když se mluvilo o Zlodějské lišce? Určitě Zlodějskou lišku dobře znají."
"To je na pováženou," řekl zneklidněně Porter. "Že by Stea-ling Fox byl někde tady a lákal lidi do Liána? A ti dva že by ho znali? Když si to dá člověk dohromady, tak z toho nekouká opravdu nic dobrého. A navíc ještě ty strašidelné plamínky na kaktusech! Nejsem pověrčivý, ale takové úkazy nejsou jen tak. Vždycky něco znamenají."
"Ovšem," přisvědčil lovec medvědů, "že je totiž v atmosféře elektrické napětí."
"Napětí? Elektrické? Tomu já nerozumím, to je na mě moc učené. Vím, že se dá elektřina vyrábět, ale oheň, plamínky a ještě k tomu na kaktusech?! Chcete to svádět na elektřinu?"
"Jistě, mister Portere. Není snad blesk taky ohnivý jev?"
"To je, a jaký!" přitakal horlivé Porter.
"A příčinou blesku je elektrický výboj," pokračoval ve výkladu Baumann. "Pokud jde o plamínky, které jsme předtím viděli na kaktusech, bývají častým jevem na stožárech a rahnoví lodí, a námořníci jim říkají mořské bludičky. Někdy jsou taky vidět na kostelních věžích, v korunách stromů a na hrotech hromosvodů. Je to takzvaný Eliášův oheň a k tomuto sršení elektřiny dochází při silném elektrickém poli, například před bouří. Slyšel jste někdy o Duchu Liána Estacada?"
"Víc, než je mi milé," odpověděl Porter.
"A slyšel jste taky, že se v noci tato tajuplná postava zjevuje osvětlená ohnivými plamínky?"
"Ano, ale nevěřím tomu."
"Klidně tomu věřte," řekl lovec medvědů. "Jednou jsem byl nahoře v Montaně a v noci jsem se ocitl na velké náhorní planině. Kolem dokola se blýskalo na časy a najednou vidím, že můj kůň má na špičkách uší maličké plamínky. Napřáhl jsem ruku a na konečcích prstů se mi objevily tytéž plamínky. A právě tak je tomu s takzvaným Avenging ghostem. Když jede Llanem, je jeho tělo nejvyšším bodem v okolí. A jestliže je tma a ve vzduchu velké elektrické napětí, objeví se Eliášův oheň na jeho těle."
"Vy tedy věříte, že Duch Liána Estacada existuje?"
"Ano."
"A myslíte si, že je to člověk?"
"Kdo jiný?"
"Hm," zamyslel se Porter. "Slyšel jsem o něm hodně, ale nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale když teď máme jet přes Liáno, rád bych věděl, co si o tom Duchu mám myslet. Je dokonce možné, že ho potkáme. Co pak?"
"Kdybych ho potkal já, podal bych mu ruku a pozdravil bych ho jako slušného člověka, protože..."
Baumann nedomluvil, neboť se objevil Vinnetou. Vyklouzl ze tmy rychle a tiše jako had a posadil se na své místo. Věděl, co potřeboval. Oba Mexičani netušili, že se připlížil ke kaktusům dřív, než tam dorazili tmou oni, a že se skryl mezi vysokými sloupy kaktusů, kolem nichž už zmizela světýlka, takže byla naprostá tma a kaktusové plody museli trhat po hmatu. Při tom Vinnetou slyšel, jak pokračují v cestou načatém rozhovoru.
"Ten lovec medvědů mi za tu urážku ještě zaplatí," řekl výhružně Carlos. "Jenže to nebude tak lehké, jak jsme si mysleli, když se tu teď objevil ten Apač."
"Bohužel. Ten se nedá svést z cesty falešně zapíchanými tyčemi."
"Uděláme nejlíp, když počkáme, až všichni usnou a pak je vyřídíme," řekl tvrdě Carlos.
"Myslíš, že by to šlo?" zeptal se pochybovačně Emilio. "Mají podezření a tak se budou mít na pozoru. Pochybuju, že by jednomu z nás svěřili noční hlídku."
"V tom máš pravdu," připustil Carlos. "Ale nepředbíhejme, uvidíme, co se dá dělat. Jen si představ: sedm koní, přitom to nádherné zvíře Apače, všechny zbraně a všechny peníze, a dělili bychom se jen my dva! Jestli nám to nevyjde, budeme muset přivolat na pomoc kamarády. Pod nějakou záminkou se od těch lidí oddělíme, pojedeme až k místu, kde najdeme naši hlídku a ta pak dojede pro ostatní. Vinnetou pojede s oběma Baumanny naproti Old Shatterhandovi a Yankeeové se k nim připojí, protože nebudou mít vůdce. Pak je všechny dostaneme, i Old Shatterhanda a ostatní."
"Ale teď už abychom šli, abychom nevzbudili ještě větší podezření. Plodů mám už plný klobouk."
"Já taky," řekl Carlos. "Pojďme."
Vrátili se k ohni, kde už seděl Vinnetou, jako by odtud vůbec neodešel, a začali nabízet kaktusové plody. Všichni si vzali, Vinnetou však odmítl se slovy:
"Náčelník Apačů nejí nic, v čem je jed z rostliny sumách."
"Sumách?" podivil se Emilio Pellejo. "Vždyť to jsou kaktusové plody!"
"Ale jsou jedovaté, protože se jich dotýkaly ruce, které přinášejí neštěstí a smrt." Vinnetou vyslovil tato slova tak prostě, jako by nebyla těžkou urážkou.
"To si máme nechat líbit?" vykřikl Emilio. "Žádám, aby byla tato slova odvolána! "
Apač jen mávl rukou. V jeho gestu však bylo tolik sebevědomí a neústupnosti, že se oba bratři raději stáhli zpátky.

I kdyby byli s náčelníkem sami, neodvážili by se pustit s ním do otevřeného boje, a tady bylo navíc ještě několik mužů, kteří by se určitě postavili na jeho stranu. Proto se Carlos obrátil ke svému bratrovi a domlouvá ve mu řekl:
"Nech ho být! K čemu hádky! Slova Indiána se nesmí vážit na lékárnických vážkách."
"Máš pravdu," zatvářil se Emilio smířlivě. "Berme je, jako by vůbec nebyla vyslovena, aby byl pokoj a klid."
Vinnetou na to neodpověděl. Natáhl se do trávy, zavřel oči a tvářil se, jako by se chystal spát.
Ostatní seděli kolem ohně zneklidnění tím, co slyšeli. Jestliže Vinnetou vyslovil tak odmítavá slova, určitě vyslechl něco zlověstného. Co mohli mít ti dva Mexičani za lubem? Vinnetou se o tom nezmínil, takže se dalo usuzovat, že bezprostřední nebezpečí nehrozí. Předchozí nedůvěra však ještě vzrostla a nikdo neměl chuť navázat rozhovor. Rozhostilo se mlčení, které bylo právě tak výmluvné, jako by své podezření řekli otevřeně.
Lovec medvědů a jeho syn se uložili ke spánku a ostatní je následovali. Zanedlouho se zdálo, že všichni spí. Ale bylo to jen zdání. Oba Mexičani nespali kvůli svému vražednému plánu a ostatní udržovala bdělé nedůvěra a podezření.

8/ ZPÍVAJÍCÍ ÚDOLÍ

Uplynulo asi půl hodiny.
Napětí ve vzduchu citelně zesílilo a v křovinách se ozýval tichounký, sotva slyšitelný praskot. Zvedl se mírný větřík, který ponenáhlu sílil a pohyboval větvemi, takže se vzájemně dotýkaly a přitom mezi nimi přeskakovaly maličké, sotva viditelné jiskřičky.
Náhle se všichni muži napřímili. Ozval se zvláštní zvuk, jako by někde vysoko nad nimi zazněl zvon. Nesl se vzduchem nad kro vinami, zvolna slábl, až dozněl kdesi nad vodní hladinou.
"Co to bylo?" zeptal se New Moon. "Tady nablízku přece není žádný kostel, odkud by vyzváněl zvon? Kdybych nevěděl..."
Nedořekl, neboť zvuk se ozval znovu, tentokrát vyšší než poprvé. Jako by vycházel z obrovského pozounu, zvolna sílil a pak zase pozvolna slábl a nakonec zanikl v tichém postupném zeslabování, jaké by nesvedl ani virtuos.
"Je to Yuaf-kaj-umpare, Hlas Zpívajícího údolí," řekl náčelník Apačů.
"Ano, ano," pokýval hlavou lovec medvědů. "Poslouchejte!"
Jako tichý vzdech se nesl vzduchem neobyčejně čistý tón, nabývající zbarvení velebného zvuku varhan. Po chvíli se k němu přidružil další, ještě něžnější tón, který setrvával, když ten první už dozněl. Bylo to děsivé a nádherné zároveň, jako by někdo neviditelný zkoušel hrát na jakýsi záhadný nástroj.
Muži naslouchali tiše a nepohnutě a zázrak se opakoval. Lehký větřík proletěl křovisky a v rychlém sledu se ozvala řada tónů, stejně čistých jako předtím. Hlubší tóny zněly déle a vytvářely s vyššími a rychleji doznívajícími různé akordy.
Ozvala se majestátní melodie varhan, nad níž se vznášely něžné tóny harfy a do nichse vplétaly hlasy kornetu, pozounu, lesního rohu a akordeonu. Tato hudba sfér pod nekonečnou
klenbou noční oblohy, kterou jako by podpíraly strmě čnějící skály, zapůsobila i na oba Mexičany. Stáli tiše a v pokorném úžasu naslouchali nevysvětlitelným zvukům.
Náhle se zdálo, jako by se obloha vzdalovala, několik hvězd, které na ní svítily, se zmenšovalo a na jihu se vynořil jasně žlutý zářící kotouč, veliký jako měsíc. Jeho zprvu ostře ohraničené obrysy se rozplývaly a kotouč jako by se stále větší rychlostí řítil přímo do údolí.
Přitom ustavičné vzrůstal a stále jasněji bylo vidět, že to není plochý terč, ale koule, z níž vystřelovaly blyštivé paprsky, vytvářející ohon, zářící oslnivěji než ohon komety.
Koule začala ztrácet svou žlutou barvu. Teď jako by se skládala z tekuté výhně, jejíž ohnivé jazyky se otáčely kolem vlastní osy a jiskřily a sršely všemi možnými barvami. Koule se blížila děsivou rychlostí. Náhle se přímo nad rybníčkem zastavila v letu. Ozvala se rána, jako když vypálí několik děl najednou. Koule se rozprskla v bezpočet jiskřiček, snášejících se k zemi a rychle ztrácejících svou zář. Pouze ohnivý ohon svítil ještě několik okamžiků. Od rybníčku zaznělo mohutné žbluňknutí, voda vystříkla, jako by do ní z velké výšky spadlo něco těžkého, a muži cítili, jak se na ně snesla sprška drobných kapek.
Obloha opět potemněla, hvězdy se na ní mihotaly jako vzdálené tečky a nad hlavami vyděšených mužů se nesl doznívající zvuk varhan.
"Ku-assinih, Ohnivá koule," řekl Vinnetou, jehož jediného nechalo toto fascinující divadlo klidným. "Velký Manitou ji vrhl na zem a rozbil."
"Ohnivá koule?" zeptal se nechápavě Blount. "Ano, vypadalo to jako koule. Ale viděli jste ten ocas? Byl to ďábel, byl to zlý duch, který se zjevuje o půlnoci..."
"Ši-išklo, směji se tomu," odpověděl Apač a v jeho hlase bylo slyšet pohrdání nad bělochovou pověrčivostí.
"Ano, byl to on," připojil se Porter ke svému kamarádovi. "Sice jsem ho nikdy neviděl, ale moje babička ho viděla, jak vletěl do komínu souseda, který pro peníze upsal svou duši ďáblu."
"Nebuďte směšný," vmísil se do rozhovoru lovec medvědů. "Nežijeme ve středověku, kdy se věřilo na draky a strašidla, nebo lépe řečeno, chytráci jimi strašili hlupáky, protože z toho
měli prospěch. Dřív se každý jev, který si lidé neuměli vysvětlit, považoval za dílo ďábla. Ale teď už věda pokročila natolik, že se obejde bez ďábla i duchů."
"A co to tedy bylo?"
"Meteorit, maličká částička nebeského tělesa, která se přiblížila k Zemi tak blízko, že na ni začala působit zemská přitažlivost, takže dopadla na zemský povrch."
"Nebeské těleso? Tedy nějaká hvězda? A dopadla na zemský povrch?" vrtěl hlavou Porter.

"Neslyšel jste, jak něco spadlo do vody?"
"Nejenom slyšel, ale taky viděl a cítil. Vždyť jsme všichni zmáčení!"
"Takže podle vašeho názoru tam spadl čert a protože jsme ho neběželi vytáhnout, tak se utopil," řekl s úsměvem Bau-mann.
"Čert se přece neutopí," nasupil se Porter. "Zajel rovnou do pekla."
"Takže se tam může hned usušit u ohně, aby nenastydl a nedostal rýmu, když se tak namočil," zasmál se lovec medvé-.dů, ale pak vážně dodal: "Ne, sir. Kdybychom z rybníčku vypustili vodu, uviděli bychom na dně díru a v ní meteorit, kus železa, které bylo tou ohnivou koulí."
"Kus železa? Vždyť nás to mohlo zabít!" ozval se vyděšeně Blount.
"Jistě. Měli jsme štěstí, že spadl do vody."
Porter se zamyslel, jako by o všem uvažoval a pak se opět zeptal:
"A co ty zvuky, které jsme slyšeli?"
"Když jsem byl ve známém průsmyku Sackbut nahoře v Rattlesnakských horách, zažil jsem něco podobného. Když se vítr stočí tak, že fouká úzkou, hluboko do skal zaříznutou soutěskou, jsou slyšet tóny, jako by někdo hrál na pozoun. Hudebníkem je vítr a rokle nástrojem."
"Lovec medvědů má pravdu," potvrdil Baumannova slova Vinnetou. "Je mnoho údolí, v nichž jsou slyšet takové tóny a náčelník Apačů už taky spatřil kusy železa, které Velký duch shodil z nebe na zeni. Dobrý Manitou určil každé hvězdě její dráhu a když ji opustí, spadne na zem a roztříští se. Půjdu k vodě a najdu tam stopu spadlého železa."
Poslední slova řekl obzvlášť hlasitě. Pak vstal a zmizel.
Ostatní se opět posadili a čekali na jeho návrat. Nikdo nepromluvil. Jenom Martin Baumann se naklonil k otci a zašeptal:
"Všiml sis toho, jak mluvil Vinnetou hlasitě? Jako by měl jeho slova uslyšet ještě někdo kromě nás. A jisté nešel hledat to spadlé železo!"
"To jistě ne," přisvědčil lovec medvědů. "Jak znám náčelníka Apačů, určitě postřehl něco podezřelého a šel vypátrat, co to je. Uvidíme, s čím se vrátí."
x Nečekali dlouho. Za jejich zády se ozval zvuk lámaných větviček, jako by se křovisky prodíralo nějaké zvíře, pak následoval krátký, vyděšený výkřik a vzápětí vytáhl Vinnetou z křoví Indiána.
Muži vyskočili a zvědavě je obklopili. Vinnetou držel v ruce nůž, jímž byl zajatec ozbrojený. Bylo to malý, vyzáblý muž. Rysy tváře se nedaly ve tmě rozeznat. Apačovy oči však byly zvyklé na tmu a poznal, koho má před sebou.
"Proč k nám můj mladý rudý bratr nepřišel rovnou?" zeptal se. "Byli bychom ho přijali přátelsky."
Zajatec neodpověděl a tak Apač pokračoval:
"Můj bratr je sám vinen tím, že je naším zajatcem. Nic se mu však nestane. Tady mu vracím jeho nůž. Nechť se vrátí ke svým bratrům a poví jim, že nám budou vítáni a mohou si u nás odpočinout."
"Uff!" zvolal udiveně zajatec a vzal si nůž. "Jak víš, že jsou naši bojovníci nablízku?"
"Vinnetou by musel být nezkušeným chlapcem, aby to nepoznal."
"Vinnetou, náčelník Apačů?" zvolal Indián udiveně. "A ty mi vracíš můj nůž? Považuješ mě za Apače?"
"Nikoli. Můj bratr na sobě nemá barvy války. Domnívám se, že je synem Komančů. Vykopali snad vaši bojovníci válečnou sekyru proti Apačům?"
"Ne. Špice válečných oštěpů jsou zaražené do země," odpověděl mladý Komanč a pak váhavě dodal: "Ale přesto nepoutá Komanče a Apače přátelství."
"Ano, Vinnetou to ví, ale přesto je ochoten zapálit oheň a vykouřit s vámi dýmku míru. Neptá se, proč tvoji bratři přišli do Zpívajícího údolí. Vědí, že se každý, kdo sem přijde, utáboří u vody. Proto vyčkávají nedaleko odtud a tebe poslali, abys zjistil, jestli tady někdo je. Je tomu tak?"
"Ano," přisvědčil Komanč.
"Až budeš příště zase ležet pod křovisky a naslouchat, co mluví cizí bojovníci, přivři víčka. Tvoje oči mi tě prozradily. Jak velký je počet bojovníků, kteří s tebou přišli?"
"Dvakrát deset."
"Jdi a vyřiď jim, že Vinnetou a osm bledých tváří je očekávají a přijmou je jako přátele. O tom, že tě zajal náčelník Apa-čů, můžeš pomlčet, on o tom taky nebude mluvit."
"Mé srdce se raduje nad ušlechtilostí velkého náčelníka," řekl vážně Komanč. "Nic nezamlčím a řeknu pravdu, abych přesvědčil své bratry, že je přijmete přátelsky. Být vypátrán okem Vinnetoua není pro bojovníka hanbou. Příště se však budu řídit radou, kterou mi dal."
Kruh mužů, obklopujících Komanče se rozevřel a mladý Indián zmizel ve tmě.
Běloši, především oba Mexičani, byli toho názoru, že je velmi riskantní dovolit houfu dvaceti Komančů, aby k nim jen tak beze všeho přišli.
"Vinnetou ví, co dělá," prohlásil Apač rozhodně. "Jestliže jedou bojovníci Komančů do Zpívajícího údolí, nechtějí vyhledávat boj s Apači. Jedou navštívit hrob jednoho ze svých největších náčelníků, který je na druhé straně údolí a budou u něj jako každoročně zpívat zpěvy za mrtvé. Ale abychom viděli jejich tváře, rozděláme oheň a pro jistotu je nepřivítáme zde, ale před houštinami."
Zatímco muži rozdělávali oheň, Vinnetou poodešel s lovcem medvědů a jeho synem stranou za křoviska a tiše jim řekl:
"Ty dvě bledé tváře nejsou tím, zač se vydávají. Patří k Supům Liána Estacada a mají spadeno na naše životy. Vinnetou se domnívá, že Komančové mají namířeno do Liána. Ti dva se to nesmí dovědět a proto Vinnetou řekl, že Komančové jedou ke hrobu velkého náčelníka na druhé straně. Není to však pravda."
Ostatní rozdělali tak velký oheň, že jeho záře pronikala houštinami a dodaleka osvětlovala krajinu. Pak se chopili pušek

a šli za Vinnetouem, Baumannem a Martinem, aby s nimi čekali na příjezd Komančů.
Zanedlouho zazněl dusot kopyt. Komančové zastavili v nevelké vzdálenosti, jejich vůdce seskočil z koně a pomalu se ubíral ke skupině lovců. Vinnetou mu vyšel vstříc a podal mu ruku.
"Bojovníci Komančů jsou nám vítáni," pozdravil ho. "Vinnetou se neptá, co zde hledají. Ví, že pojedou navštívit hrob svého náčelníka a pak se v klidu a míru vrátí do svých domovů." Pak ztišil hlas a rychle dodal: "Nechť můj bratr potvrdí moje slova. Vinnetou mu pak vše vysvětlí."
Komanč pokývl hlavou a odpověděl:
"Má ruka s radostí tiskne ruku Vinnetoua, největšího bojovníka Apačů. Jsme připraveni vykouřit s ním dýmku míru, neboť nejsme na válečné stezce a chceme jenom uctít medicíny mrtvého náčelníka."
"Vinnetou věří slovům svého bratra. Zve ho i s jeho bojovníky k ohni, abychom společně vykouřili dýmku míru."
Oba náčelníci si stiskli pravice. To zatím stačilo jako důkaz, že Komančové nemají zlé úmysly. Pak se Vinnetou s Koman-čem posadili k ohni, zatímco komančtí bojovníci přivazovali na břehu rybníčku koně ke kolíkům, aby se napásli a napili. Potom i oni jeden za druhým přisedali kolem ohně do kruhu, v jehož středu seděl Vinnetou a náčelník Komančů.
Jeden z Komančů se zdržel u koní déle než ostatní. Když přišel k ohni, rozhlédl se, kam by se posadil a jeho pohled padl na bratry Pellejovy. Ve tváři mu zacukalo.
"Uff! Husihakard tsari ordiétze ihkard - co to tu sedí za psy?" zasyčel.
Náčelník Komančů zaslechl jeho slova, rychle vstal, přistoupil k němu a šeptem ze zeptal:
"Unoso mabuni husihakard - koho vidíš?"
"Ojet pijenovit, wuapo-u-sap - jsou to Supi Liána Estaca-da!"
"Ordiétza hák - kde sedí?"
"Ojet yutaivo - jsou támhle!" Při těch slovech ukázal Komanč na oba Mexičany.
Protože rozhovor byl vedený hlasitě a rozčileně, vzbudil pozornost ostatních. Při slovech ‚pijenovit wuapo-u-sap' -Supové Liána Estacada, Komančové vyskočili a chopili se nožů.
Běloši nerozuměli jazyku Komančů, ale když viděli výhružné tváře rudochů, sáhli rovněž po zbraních.
Jen Vinnetou zůstal klidně sedět a přikázal:
"Nechť se moji bratři uklidní. Rudí muži mezi námi uviděli dva své nepřátele. My však s těmito muži nemáme nic společného. Kvůli nim nesmí být mezi námi prolita ani kapka krve. Co má bojovník Komančů proti těm dvěma mužům?"
Vinnetou mluvil směsí španělštiny, angličtiny a indiánských slov, jež se v tomto kraji používala, takže mu všichni rozuměli. Komanč mu odpověděl stejným způsobem.
"Lovil jsem nahoře v Apačských horách a přitom jsem zpozoroval stopu dvou jezdců. Vydal jsem se po ní a později jsem je uviděl, jak sedí pod stromem. Připlížil jsem se k nim a slyšel jsem, jak mluví o Liánu Estacadu, přes které pojede za několik dní velká skupina bílých mužů. Supové Liána se měli sejít, aby tyto bílé tváře přepadli. Ze slov těch dvou mužů jsem vyrozumněl, že patří k Supům a ptal jsem se svého srdce, mám-li je zabít. Chytrost mi přikázala, abych je nechal naživu, protože tak bude možné..."
"Vinnetou ví, co chce jeho bratr říci," přerušil ho spěšně náčelník Apačů, který zřejmě nechtěl, aby Komanč vyslovil před Mexičany svůj úmysl. "Poznal jsi ty muže bezpečně? Nemýlíš se?"
"Jsou to oni!"
"Co odpoví bledé tváře na toto obvinění?" obrátil se Vinnetou na oba Mexičany.
"Že je to drzá lež!" odpověděl pobouřeně Carlos Pellejo. "Nikdy jsme v Apačských horách nebyli."
"Jsou to oni!" trval na svém náčelník Komančů, "protože jsme ..."
"Nechť můj bratr nechá mluvit mě," přerušil ho znovu Vinnetou.
Komanč však nepochopil, proč ho Vinnetou přerušil, cítil to jako prohřešek proti indiánské zdvořilosti a zlostně zvolal:
"Proč nemám mluvit dál? Kdo u sebe strpí vrahy, je sám podezřelý. Nebo nás sem vylákal náčelník Apačů proto, aby nás zradil?"
Vinnetou mlčky povstal, odložil všechny svoje zbraně a řekl:
"Slyšel už někdy můj rudý bratr, že Vinnetou je zrádce? Slovo Apače je jako bezpečná a neotřesitelná skála. Nechť si můj bratr ponechá své zbraně a následuje mě. Howgh!"
Prošel křovinami a zamířil na volné prostranství, kde se zastavil. Komanč na okamžik zaváhal, ale pak šel za ním.
Vinnetou ho vzal za paži, odvedl ho ještě kousek dál a řekl:
"Můj bratr mi neporozuměl. Když sem přišly bledé tváře, Vinnetou zde už tábořil. Pozoroval je a zjistil, že ti dva patří k Supům pouště. Jsem stejného mínění jako bojovníci Koman-čů. Ale proč by se ti dva jedovatí hadi měli dovědět, že jsme je odhalili? Nechť věří tomu, že Komančové jedou k hrobu svého náčelníka. Ale mně neghť teď můj bratr poví, proč je sledoval?"
Vinnetouova slova Komanče poněkud zahanbila. Chvíli mlčel a přemýšlel.
"Ohnivá hvězda, náčelník Komančů," začal pak vyprávět, "jel se Železným srdcem, svým synem, na východ do města bílých tváří. Vracejí se nazpět přes Liáno a teď budou asi tak uprostřed pouště. Protože Supové chtějí přepadnout skupinu bělochů, která tudy potáhne, vypravili jsme se našim rudým bratrům naproti, abychom je ochránili. U Toyah Creeku se jejich stopa spojila se stopami čtyř bílých mužů. Teď se setkáváme s Vinnetouem. Co zamýšlí učinit náčelník Apačů?"
"Pojedu s vámi," odvětil Vinnetou, "protože také očekávám přátele, kteří mají jet přes Liáno a nevědí nic o tom, co mají Supové v úmyslu. Protože nevím, kde se mají lupiči setkat, chci nechat oba Mexičany uprchnout, aby mě z-avedli k onomu místu, aniž by to tušili."
"Kdo jsou tví přátelé, s nimiž se máš setkat?"

"Old Shatterhand a ještě několik bílých lovců."
"Uff!" vyrazil překvapeně Komanč. "Pak dovol, abychom jeli s tebou."
"Vinnetou tě o to dokonce žádá. Zdá se, že Supové, jindy roztroušení ve skupinách, se tentokrát shromažďují k velkému přepadení. Musíme toho využít a všechny je najednou zničit. Myslím, že..."
Nedomluvil, neboť z houštin se ozval křik a volání. Paďlo několik výstřelů a pak bylo slyšet rychlý dusot kopyt za tábořištěm....
Vinnetou s Komančem se rozběhli nazpátek. Zastihli komančské bojovníky, jak utíkají ke koním a nasedají na ně. New Moon, Porter, Blount a Falser stáli a jen se bezradně rozhlíželi, jako by nevěděli, co dělat. Po obou Mexičanech nebylo ani stopy. Jenom lovec medvědů a Martin klidně seděli u ohně.
"Uprchli," řekl Baumann, když uviděl Vinnetoua.
"Jak je to možné?" zeptal se udiveně Apač.
"Zničehonic naskočili na koně, které měli v křovinách a než jsme se vzpamatovali, byli pryč."
"Jedou do záhuby a s nimi všichni jejich kumpáni," prohlásil vážně Vinnetou. "Nechť bojovníci Komančů sestoupí z koní a zůstanou s námi. Při prvním rozbřesku dne opustíme Zpívající údolí a vydáme se za těmi šelmami Liána Estacada."

9/ ODHALENÉ TAJEMSTVÍ

Synáčku můj drahý, ztracený tak brzy, jsi radost má a život, ale též bolest má a slzy.
Vlahým ranním vzduchem se nesla melodie staré ufeolébavky z Tennesee a větve nedalekých mandloní a vavřínů jako by se kývaly v jejím rytmu. Zpívala ji stará černoška, sedící osaměle na břehu malého jezírka a kolem ní se jako barevné jiskry mihotaly stovky kolibříků.
Slunce se právě vyhouplo nad obzor a jeho paprsky pozlatily klidnou hladinu. Vysoko na nebi kroužil sup a dole na břehu se páslo několik koní na nejšťavnatější trávě. Na vrcholku cypřiše seděl drozd, s nakloněnou hlavičkou pozorně naslouchal, a když černoška dozpívala, hlasitě napodoboval poslední slabiky.
Nad střapatými korunami nízkých palem, zrcadlících se ve vodě, čněly vysoké stromy, kolem nichž se mihotaly velké, pestře se lesknoucí vážky a spousta drobného hmyzu. Hejno trpasličích papoušků se pralo o zlatá zrna kukuřice za domkem, stojícím opodál jezírka.
Domek i se střechou byl obrostlý popínavou mučenkou. V husté záplavě laločnatých listů a bílých a červených květů svítily žluté, sladké plody, podobné slepičímu vejci. Všechna ta bujná vegetace působila dojmem tropů. Připomínala jižní Mexiko nebo východ Bolívie, a přece se toto jezírko s domkem, porostlým mučenkou a obklopeným bujným jižním rostlinstvem nenalézalo nikde jinde než uprostřed Liána Estacada. Bylo to ono tajemné jezero, o němž se toho tolik navyprávělo, ale které nikdy nikdo nespatřil.
Zpívající černoška však nevěnovala okolí pozornost. Tiše si pobroukávala ukolébavku a upírala pohled na starou fotografii, kterou držela v rukou a občas si ji přitiskla k uvadlým rtům.
Mnoho polibků a potoky slz poškodily fotografii natolik, že
už se jen stěží dalo rozeznat, že je na ní černoška s maličkým černouškem v náručí.
"Ty být můj maličký Bob," mazlila se s obrázkem. "Ty být můj milovaný synáček a já tvoje maminka Sanna. Missus být hodná, že nechat udělat tento obrázek. Ale když missus zemřít, massa Bob prodat. Massa nebýt hodný massa, Sanna moc plakat, když jí massa říct, že chtít prodat její milovaný synáček, ale massa říct: ‚K čemu potřebovat hloupá černoška malý Bob?' Massa odjet na koni a vzít s sebou můj synáček. Sanně zbýt jenom jeho obrázek. A ten mít Sanna pořád u sebe, i když ji hodný massa Bloody Fox přivést sem, a mít ho pořád, dokud neumřít, protože ona nikdy neuvidět Bob, který se zatím stát velký a silný, ale taky jistě nezapomenout na svoji maminka Sanna. Ty můj synáček..."
Zarazila se, pozvedla hlavu se sněhobílými vlasy, ostře kontrastujícími s tmavou pletí, a naslouchala. Bylo slyšet dusot koňských kopyt. Vyskočila, schovala si fotografii do kapsy sukně a rozběhla se k domku.
"Fox se konečně vracet," volala radostně. "Hodný Bloody Fox být zase tady. Jak se na něj Sanna těšit! Hned mu dát maso a upéct kukuřičné placky."
Než stačila doběhnout k domku, Bloody Fox se už objevil pod stromy. Vypadal bledý a unavený. Jeho kůň byl pokrytý potem a nohy pod ním podklesávaly.
"Vítej, massa!" pozdravila ho černoška. "Sanna hned přinést jídlo. Sanna rychle všechno udělat."
"Nedělej nic, Sanno," zarazil ji Bloody Fox a seskočil z koně. "Jenom naplň všechny měchy vodou. To je teď nedůležitější."
"Proč mít Sanna naplnit měchy? A proč Fox nic nejíst? On přece muset mít veliký hlad?"
"To mám, ale najdu si něco k jídlu sám. Ty se postarej o měchy, protože musím zase hned odjet."
"Už zase jet pryč?" zvolala černoška vyčítavě. "Proč muset být stará Sanna pořád sama uprostřed velikého pustého Liána?"
"Protože jinak by umřel žízní celý houf cizích vystěhovalců, které Supové pouště zavedli v Liánu z cesty."
"A proč je tedy massa Fox nezavést správně?"
"Nešlo se k nim ani přiblížit, tolik bylo kolem nich Supů."
"Supové ty chudáky zabít! " zděsila se Sanna.
"Nezabijí je," uklidnil ji Bloody Fox. "Spoléhám na pomoc statečných lovců, kteří přijedou od severu. Jejich pomoc by však nebyla nic platná, kdybychom pro ty lidi neměli vodu. Naložím na všechny koně měchy s vodou. Ale svého vraníka tu budu muset nechat, protože je příliš unavený."
Fox zamířil k domku a vstoupil do dveří, lemovaných mučenkou. Vnitřek stavení tvořila jedna jediná místnost, jejíž

stěny byly z rákosí a ztvrdlého bahna z nedalekého jezírka. Nad ohništěm v hliněném krbu visel železný kotlík. Malé okénko v jedné ze stěn bylo rovněž obrostlé mučenkou. Pod střechou visely kusy uzeného masa a na stěnách byly rozvěšené rozmanité zbraně. Podlaha byla pokrytá kůžemi a na dvou lůžkách, visících na řemenech u stropu, byly přehozené medvědí kožešiny. Nejkrásnějším kusem v místnosti byla obrovská huňatá kůže bílého bizona s vypreparovanou lebkou, připevněná na stěně proti dveřím. Kolem kůže bylo zabodnuto asi dvacet nožů a na jejich rukovětích ze dřeva nebo rohoviny byly vyřezány různé znaky. Stůl, dvě židle a žebřík, dosahující až ke stropu, tvořily veškeré zařízení mučenkou obrostlého domku.
Bloody Fox přistoupil ke kůži bílého bizona, pohladil ji rukou a zamumlal: "Maska Ducha Liána Estacada. A vedle ní nože těch, kteří padli kulkou z jeho pušky, je jich už dvacet šest. Ale pořád schází ten, který by si zasloužil smrt víc, než všichni ti vrazi dohromady."
Od stropu si stáhl kus uzeného masa a rychle se najedl. Pak se natáhl na lůžko, ne však aby spal, ale aby si odpočinul. Asi po půl hodině vešla černoška Sanna a oznámila, že měchy jsou plné. Bloody Fox vyskočil, odhrnul jednu z kožešin na podlaze, ze skrýše vyndal plechem pobitou truhličku a doplnil si z ní střelivo v pytlíku za opaskem. Potom vylezl po žebříku ke stropu, aby se zásobil masem a vyšel před stavení. Na břehu jezírka už bylo připraveno osm velkých kožených měchů s vodou a vždycky dva a dva byly spojené dohromady širokým řemenem. Obsahem těchto měchů zachránil Bloody Fox už nejednoho zbloudilce před smrtí žízní v Liánu. Přivedl pět koní, kteří se pásli opodál a na jednoho hodil sedlo z koně, na němž předtím přijel. Na ostatní přehodil řemenem svázané měchy tak, že jim po každé straně
visel jeden. Potom koně spřáhl jednoho za druhým a vyhoupl se do sedla koně v čele.
Černoška mu hbitě pomáhala, nedělala to dnes poprvé, a při tom si stěžovala:
"Sotva massa Fox přijet, už se zase hnát do nebezpečí. Co si chudák stará Sanna počít, jestli on se nevrátit?"
"Však já se vrátím, Sanno," konejšil ji Bloody Fox, "neměj o mě strach."
"Sanna být pořád tak sama," bědovala dál černoška. "Nemít nikoho, s kým moct mluvit. Mít jenom koně, papoušky a obrázek maličkého Boba."
"Tentokrát ti možná přivedu společnost," řekl Bloody Fox. "Sejdu se s muži, jimž bych docela rád ukázal svůj domov, třer baže jsem ho až dosud tak přísně utajoval. A bude mezi nimi někdo, s kým si budeš moct pěkně popovídat. Černoch, který se jmenuje Bob jako tvůj miláček."
"Černoch Bob? A nemít on matka, která se jmenovat Su-sanna a které říkat Sanna? A nebýt on prodán z Tennesee do Kentucky?"
"To opravdu nevím," odpověděl Bloody Fox.
"Nebýt to nakonec můj maličký Bob?"
"Ale Sanno, jak tě může napadnout, že by zrovna on byl tvůj Bob? Ale jak už jsem řekl, možná že ho přivedu a pak si s ním promluvíš sama. Sbohem, Sanno, a starej se o vraníka."
Bloody Fox jí vlídně pokývl, pobídl koně a zmizel mezi stromy.
Cypřiše u jezírka byly staré. Ale mandloně a vavříny vypěstoval Bloody Fox, stejně jako háj pomerančovníků, mandloní a kaštanů, jímž teď projížděl. Za hájem byl pruh hustých, rychle rostoucích křovin, které chránily malou oázu před větrem a pískem. Bloody Fox vykopal úzké příkopy, jimiž byly tyto keře zavlažovány vodou z jezírka. Dál už byla suchá, vyprahlá půda, v níž se dařilo jen plazivým kaktusovým porostům, a pak už se prostírala holá, bezútěšná písečná pláň Liána Estacada. Bloody Fox popohnal koně a zanedlouho zmizel jako temný bod v dálce.
Půl dne jízdy na severozápad od mučenkou obrostlého domku sem směřovala téhož dne kolem poledne početná skupina jezdců. Mířili Llanem Estacadem na severovýchod. V čele skupiny jel Vinnetou s náčelníkem Komančů, za ním lovec
medvědů se synem Martinem, potom vedle sebe New Moon, Porter, Blount a Falser a za nimi bojovníci Komančů.
Jeli mlčky, pozorně se rozhlíželi vpravo a vlevo nebo se pátravě dívali po písečné pláni, rozkládající se před nimi. Vin-netou seděl v sedle nakloněný hluboko ke straně a pozoroval stopu, kterou sledovali. Byla to stopa bratrů Pellejových a měla je dovést k místu, kde se Mexičani měli sejít se svými kumpány.
Náhle Vinnetou prudce zarazil svého licího a seskočil ze sedla. V jemné písčité půdě se pojednou objevilo mnohem víc stop. Jako by tu několik jezdců jezdilo pořád dokola. Vedle otisků kopyt byly zřetelné i stopy lidských nohou. Jezdci, kt,eří tu byli, zřejmě sestoupili z koní, aby si důkladně prohlédli nějaké stopy.
Zatímco Vinnetou pečlivě ohledával každou píd' země, ostatní se zastavili a čekali. Apač se pomalu a v hlubokém předklonu vydal kus cesty doprava. Když se vrátil, řekl náčelníku Komančů tak hlasitě, že to mohli slyšet i všichni ostatní:
"Bledé tváře tady narazily na stopu a sestoupily z koní, aby ji přečetly. Je to stopa pěti koní, kteří jeli uvázaní jeden za druhým. Kdyby na koních sedělo víc jezdců, nebyli by uvázáni za sebou, takže to byla stopa pěti zvířat s jedním jezdcem, který jel na prvním koni a projel tudy asi před třemi hodinami. Mexičani narazili na jeho stopu před dvěma hodinami a vydali se po ní. Moji bratři mohou vidět, že část stop má ostré obrysy a část už má obrysy nezřetelné."
Náčelník Komančů a lovec medvědů sestoupili rovněž z koní a prohlíželi si stopy. Baumann zašel ještě o kus dál než Vinnetou, sedl si na bobek, bedlivě si něco prohlížel a pak přivolal Vinnetoua.
"Tady ten jezdec sestoupil," řekl a ukázal do písku. "Proč to udělal?"
Vinnetou si prohlédl stopu.
"Byla to bledá tvář," řekl po chvíli uvažování, "jak vidím podle stop. A zřejmě to byl ještě docela mladý muž. Ztrácel vodu a tady sestoupil z koně, aby sud nebo měch, který tekl, uzavřel."
"Můj rudý bratr se domnívá, že vezl jenom jeden sud nebo měch?"
"Jenom jeden tekl," odpověděl Vinnetou, "ale vezl jich osm,

na čtyřech koních byly vždy dva měchy. Na předním koni jel sám."
"Ale k čemu tolik vody? Pro sebe a svého koně by tolik nepotřeboval."
"To jistě ne," zavrtěl hlavou Vinnetou. "Ale zřejmě jel někam, kde na vodu čeká mnoho jiných. Buď je to jeden ze Supů, který veze vodu ostatním lupičům a jejich koním, nebo je to poctivý člověk a chce pomoci poctivým lidem."
"Snad ne té výpravě bílých tváří, které mají být přepadeny?" zeptal se vzrušeně náčelník Komančů.
"Můj bratr uhodl správně. Rychle na koně, budeme sledovat obe stopy."
Rychlým cvalem jeli po stopách, které byly v písčité půdě velice zřetelné. Nesměřovaly však už k severovýchodu, ale přímo na sever.
Kolem dokola se rozkládala nekonečná písečná poušť, z níž jen tu a tam vystupovalo osamělé skalisko. Většinou vypadalo Liáno Estacado jako dno vyschlého jezera. Chvílemi se v dáli napravo i nalevo objevily šedohnědé pruhy kaktusových polí, jimiž se však nedalo projet.
Čím déle jeli, tím byly stopy čerstvější. Neklamné znamení, že se k pronásledovaným stále více přibližují.
Uběhlo téměř celé odpoledne, než dospěli k místu, kde se stopy opět množily. Vinnetou prozkoumal okolí, vydal se daleko na sever a na východ a když se vrátil, oznámil ostatním:
"Muž s vodou jel na severovýchod. Oba Mexičani se tady rozmýšleli, jestli ho mají pronásledovat, ale pak se vydali směrem, kde vychází slunce. Koho budeme sledovat my?"
"Ať navrhne náčelník Apačů, co považuje za nejlepší," rozhodl náčelník Komančů.
"Vinnetou uvažuje takto," řekl Apač. "Lidé, k nimž jede bledá tvář, jsou na severovýchodě. Jsem přesvědčený, že je to dobrý člověk a chce jim pomoci. Mohli bychom jet za ním, abychom ho varovali. Ale protože se od něj oba Mexičani oddělili, určitě je tady nedaleko místo, kde se mají sejít se Supy, jimž oznámí, že viděli stopu muže s vodou a budou chtít jeho plán zmařit. Protože i my chceme vypátrat Supy, navrhuji, ^bychom jeli po stopě obou Mexičanů."
Vinnetouův návrh byl přijatý bez námitek a celá skupina
zamířila na východ. Kdyby popohnali koně, jistě by se jim brzy podařilo Mexičany dohnat. Ale pak by se asi stěží dověděli, kde je místo srazu Supů. Proto udržovali za pronásledovanými stále stejný odstup.
Víc než celý den jízdy na severovýchod od domku, porostlého mučenkou, táhla hlubokým pískem Liána dlouhá karavana vystěhovalců. Dvanáct těžce naložených vozů, každý tažený šesti nebo osmi voly, se pomalu pohybovalo vpřed za doprovodu ozbrojených jezdců. Zvířata byla unavená a vyčerpaná. Taky na koních bylo vidět, že sotva nesou jezdce. Jazyky jim visely z tlam, slabiny se jim chvěly a nohy třásly. Vozkovďse potáceli vedle klopýtajících zvířat a zdálo se, že už nemají sílu, aby práskali obrovskými biči a popohnali tažná zvířata.
Dokonce i řečný advokát Leader, který se se svými druhy připojil ke skupině vystěhovalců, ztichl.
Jenom kůň, jedoucí v čele, nejevil známky vyčerpání. Jel na něm muž v černém koženém obleku a klobouku se širokým okrajem, jež se jaksi nehodily k jeho přísné tváři a brýlím. Nebyl to nikdo jiný než Tobiáš Preisegott Burton, údajný mor-monský misionář. Nabídl se karavaně, že ji povede - a teď ji vedl do jisté záhuby.
Jeden z předních jezdců pobídl koně, který s posledním zoufalým vypětím sil dostihl Burtona a připojil se k němu.
"Takhle už to dál nejde," řekl muž. "Od včerejška jsme neměli ani kapku vody, protože jsme ji museli nechat zvířatům. A od dnešního rána nemáme ani tu, protože poslední dva sudy zcela nepochopitelně vytekly."
"To je tím horkem," prohlásil Burton. "Sudy se horkem rozeschly."
"Ne, tím to není," zavrtěl hlavou muž. "Pokud je v sudech voda, nemůžou se rozeschnout. Ty sudy prostě někdo navrtal a přes noc z nich voda vykapala. Mezi námi je někdo, kdo nás chce zničit."
"To není možné," odporoval energicky Burton. "Vždyť by pak zůstal bez vody i on."
"To jsem si říkal taky," pokývl muž, "ale přesto je to tak. S nikým jsem o tom zatím nemluvil, abych nezvyšoval Všeobecné trápení; potajmu jsem každého sledoval, ale nezptřžo-roval jsem nic. Zvířata padají žízní, ženy pláčou a děti křičí,
že chtějí pít, a my nemáme ani kapku vody. - Podívejte se nahoru na oblohu. Supové tam krouží, jako by věděli, že se brzy staneme jejich kořistí. Jste si jist, že jedeme správnou cestou?"
"Samozřejmě," odpověděl Burton a ukázal na tyče, zabodnuté do písku. "Na tyhle ukazatele se můžeme bezpečně spolehnout."
Přitom to byl Burton, kdo v noci navrtal sudy. Sám se vydatně napil, napojil koně a naplnil si velkou plechovou nádobu na vodu. Zabalil ji do kožešiny a přivázal vzadu za seéilem, aby měl zásobu na cestu.
"Myslíte, že jsou opravdu tak spolehlivé?" zeptal se muž-pochybovačně. "Všichni jsme slyšeli, že Supové ty tyče často) vytahují a zarážejí je nesprávným směrem, takže na chudáky,, kteří se podle nich vydají, čeká smrt žízní.'1
"Ano, dřív se to tak stávalo," připustil Burton, "ale teď už těm ničemům jejich řádění zarazili. Ostatně cestu znám přesně a vím, že jedeme správně."
"Ráno jste říkal, že jsme asi uprostřed nejpustšího úseku cesty přes Liáno. Nechápu, proč je cesta vyznačená tyčemi právě tady, když jinak bychom určitě jeli kolem některého z těch rozsáhlých kaktusových polí, jejichž plody jsou tak šťavnaté, že bychom se jimi osvěžili nejenom my, ale i zvířata?"
"Byla by to obrovská zajížďka. Můžu vás uklidnit. Když si trochu pospíšíme, budeme večer právě u takového kaktusového pole. A zítra dorazíme k pramenu a všechno naše trápení skončí."
"Když si pospíšíme," řekl muž trpce. "Copak nevidíte, že zvířata melou z posledního?"
"Tak zastavíme, aby si odpočinula," navrhl Burton.
"Když zastavíme, tak už je nikdy nepřimějeme, aby pokračovala v cestě. Jakmile si lehnou, už nevstanou. Musíme je pořád popohánět dál, dokud nedorazíme ke kaktusovému poli, o kterém jste mluvil."
"Jak si přejete, sir. Trpím žízní stejně jako vy, ale utěšuje mě, že tudy krátce před námi jeli i jiní. Vidíte přece ty stopy početné skupiny jezdců. Určitě by tudy nejeli, kdyby to nebyla správná cesta. Nemáme se čeho obávat. Zítra ráno

touhle dobou budeme mít už všechno za sebou."
V tom měl Burton pravdu, protože podle jeho plánů mělo v tu dobu dojít k přepadení. O tom, že skupinu jezdců, o nichž mluvil, tvořili jeho kumpáni, kteří přemístili tyče, samozřejmě pomlčel a v duchu se smál, že právě díky těmto dvojznačným slovům se muž uklidnil.
Mezi domkem, porostlým mučenkou, a místem, kde měli úkryt Supové pouště, se prostíralo široké, neproniknutelné kaktusové pole. Proto Bloody Fox nikdy nejezdil tímto směrem a proto taky nevěděl o kotlině, v níž měli Supové úkryt. A tak i tentokrát zamířil po západním okraji tohoto pole na sever. Kdyby na severním okraji odbočil na východ, určitě by objevil kotlinu, která se už tolika lidem stala osudnou. Věděl však, že ti, jimž chtěl pomoci, jsou od něj na severovýchod a proto když dojel na konec kaktusového pole, vydal se tím směrem.
Slunce pálilo a Fox cítil, jak mu žhavé paprsky propalují oděv. Koně se potili, ale nedopřál jim odpočinku. Navzdory vedru sledoval se soustředěnou pozorností poušť až k obzoru a jel stále dál.
Tu spatřil v dálce několik roztroušených tmavých bodů. Popohnal koně v přesvědčení, že jsou to vystěhovalci, a uháněl rovinou jako vítr. Brzy zpozoroval, že má před sebou jenom jezdce. V domnění, že je to přední voj karavany, zamířil přímo k nim.
Když přijel blíž, udivil ho nejen velký počet jezdců, ale i jejich chování. Jakmile ho totiž spatřili, nečekali, až k nim dojede, ale rozdělili se do tří skupin. Jedna skupina zůstala stát a ostatní dvě se rozjely zprava a zleva k Bloody Foxovi, obklíčily ho a odřízly mu ústupovou cestu.
"Nebesa!" vykřikl Bloody Fox a napřímil se v sedle. "Vždyť jich je dobrých třicet, tolik jezdců nemůže jet jako přední voj karavany! A mají taky soumary a na nich naložené tyče. Je to jasné, jsou to Supové pouště a já jim vjel přímo do pasti. Chtějí mě chytit. S takovou přesilou nic nesvedu. Musím prchnout!"
Bloody Fox se obrátil a štval koně nazpátek. Ale s koňmi, nesoucími měchy s vodou, to nešlo tak rychle, zvláště když zvířata byla vyčerpaná a navíc se ještě začala vzpírat. Znamenalo to zdržení, které se mohlo stát Foxovi osudným, neboť první pronásledovatelé se už přiblížili na dostřel. Bloody Fox neváhal a přesekl řemení, jímž byl k jeho koni připoutaný
první soumar, a zvířata s měchy s vodou se rozeběhla stranou.
"Jsou ztraceni a voda taky," zaskřípěl zuby Bloody Fox. "Ale to mi draze zaplatí, a to hned! "
Zarazil koně, přinutil jej, aby stál klidně, nabil pušku a zamířil. Padl výstřel, ještě jeden, a první dva pronásledovatelé spadli z koní.
Bloody Fox pobídl koně a prchal. Supové ho ještě chvíli se vzteklými výkřiky pronásledovali, ale když viděli, že ho nedohoní, vrátili se zpátky k oběma zastřeleným mužům.
A opět týž den, asi jeden den jízdy koňmo od domku porostlého mučenkou, tentokrát však severozápadním směrem, se pohybovala ještě jedna skupina jezdců. Sledovala stopu v písku, stopu Supů Liána, kteří jeli před karavanou vystěhovalců, aby přemístili tyče a zavedli vystěhovalce ke svému úkrytu v kotlině.
V čele skupiny jel Old Shatterhand a po jeho boku mladý Komanč Železné srdce. Za nimi se pohupovali v sedlech Kulhavý Frank a Tlustý Jemmy a skupinu uzavírali Davy, Fred a Bob.
Old Shatterhand s Indiánem jeli mlčky, soustředili se na sledování stop a nepatrného bodu v dálce, k němuž stopy směřovaly, ale ostatní se mezi sebou živě bavili a nejvíc bylo slyšet Franka. Právě poučoval Jemmyho, který projevil jiný názor než on.
"Pokud jde o vědecké záležitosti, tak jsi vždycky vedle," vykládal. "Tvůj názor je prostě směšný. Podle tebe světelná koule, kterou jsme viděli, spadla z nebe. Jako by nebe nemělo nic jiného na práci než osvětlovat duševní temnotu ohnivými koulemi a raketami."
"Tak nám pověz, co to podle tebe bylo," vyzval ho s úsměvem Jemmy.
"Ani mě nenapadne!" odsekl malý muž.
"Proč ne? Protože to sám nevíš?"
"Jestli si myslíš tohle, tak ti to tedy radši vysvětlím. Taková světelná koule vznikne sloučením fosforu a sirnatého troudu a ty..."
Franka přerušil Old Shatterhand, který ukazoval rukou k jihu.
"Tamhle někdo přijíždí," zvolal. "Kdo jede takhle sám, musí mít odvahu a musí výborně znát Liáno Estacado."
"Kdo to může být?" zeptal se Fred. "Zdá se, že míří k nám."
Old Shatterhand zarazil svého Hatátitlu, přiložil k očím dalekohled, chvíli pozoroval tryskem se blížícího jezdce a pak řekl:
"Zdá se, že je to Bloody Fox, o kterém jste mi vyprávěli. Počkáme na něj."
Po chvíli jim už Bloody Fox mával na pozdrav a zdálky volal:
"Štěstí, že vás potkávám, meššúrs. Potřebuji vaši pomoc."
"Co se stalo?" zeptal se Old Shatterhand.
"Vystěhovalce, kteří jedou přes Liáno Estacado, přepadnou s největší pravděpodobností dnes v noci Supové."
Zadíval se na Old Shatterhanda a dodal: "Jsem Bloody Fox a vy jste určitě Old Shatterhand. Jsem rád, že vás poznávám."
"Já rovněž," odpověděl srdečně lovec. "A pokud jde o ty vystěhovalce, jsou to určitě ti, které hledáme. Kde jsou?"
"Odtud směrem na jihovýchod. Podle všeho míří k velkému kaktusovému poli. Je to největší kaktusové pole v celém Liánu. Viděl jsem víc jak třicet Supů, kteří vytrhávali tyče a zaráželi je směrem k tomuto poli. Tím polem se nedá projet, takže lze s jistotou předpokládat, že tam chtějí vystěhovalce zahubit."
"Za jak dlouho bychom je dohonili?"
"Asi za tři hodiny, když pojedeme tryskem," odpověděl Bloody Fox.

"Tedy kupředu!" zavelel Old Shatterhand. "Nesmíme ztrácet čas! Pohovořit si můžeme během jízdy."
Celá skupina vyrazila a hnala se rovinou jako vítr. Bloody Fox jel Old Shatterhandovi po boku a líčil mu své setkání se Supy. Řekl mu rovněž, že přišel o koně, nesoucí měchy s vodou, a že dva Supy zastřelil.
"Vy máte pět koní, Foxi?" zeptal se s významným úsměvem Old Shatterhand. "Tady, uprostřed Liána? Není mezi nimi náhodou taky kůň, na němž kolem nás nedávno přejel Duch Liána Estacada?"
"To je ten šestý, sir," odpověděl Bloody Fox.
"Myslel jsem si to," pokývl hlavou Old Shatterhand.
"Důvěřuji vám, mister Shatterhande," řekl mladý muž, "a myslím, že už nemá smysl zatajovat to, protože zanedlouho spatříte můj úkryt. Doufám, že s tou bandou teď jednou
provždy skoncujeme, takže už jej nebudu potřebovat."
"Foxi, jste ještě mladý," řekl Old Shatterhand, "ale vážím si vaší statečnosti a smyslu pro spravedlnost. Jednou si o tom všem promluvíme. Vysvětlete mi však jedno. Jestliže máte tolik koní a mohl jste se objevovat a mizet, jak se vám zachtělo, musíte mít někde uprostřed Liána místo, kde je voda, stromy a tráva, nemám pravdu?"
"Ano, bydlím na břehu jezírka za velkým kaktusovým polem."
"U jezírka? Takže pověst o tajemné oáze uprostřed Liána nelhala," pokývl hlavou Old Shatterhand.
Krátce před západem slunce narazili na stopu povozů vystě-hovalců. Stopa směřovala přímo na jih. Vydali se po ní v bledém svitu srpku měsíce, který se objevil na obloze. Asi po hodině jízdy zarazil Old Shatterhand svého koně a ukázal dopředu.
"Tamhle jsou," řekl. "Vidím hradbu jejich vozů. Zůstaňte tady, připlížím se k nim a zjistím, jak to s nimi vypadá."
Seskočil z koně a zmizel. Asi za půl hodiny se vrátil a hlásil:
"Vystěhovalci sedí uprostřed vozové hradby, kterou postavili z dvanácti velkých vozů. Nemají co jíst ani pít a ani nic na rozdělání ohně. Volské potahy leží na zemi a zmírají žízní. Zítra ráno určitě nevstanou. Ta trocha vody, co máme, nestačí ani pro lidi. Jestliže chceme zachránit zvířata, musíme se postarat o déšť."
"O déšť?" podivil se Kulhavý Frank. "Jak chcete, aby uprostřed Liána pršelo? Jste snad obchodník s deštěm?"
"Teď nemám čas vám to vysvětlovat," odpověděl Old Shatterhand. "Potřebuji především oheň, pokud možno velkou hořící plochu. Bloody Fox mluvil o rozsáhlém kaktusovém poli, které je nedaleko odtud na východ. Doufám, že nám při tom pomůže. Teď však jeďme!"
Nasedl na koně a spolu s ostatními zamířil k vozové hradbě. Když k ní dojeli, slyšeli, jak uvnitř zvolal mužský hlas:
"Poslouchejte! Někdo k nám přijíždí. Panebože, kéž by nám přinesli pomoc! Nebo jsou to lupiči?"
"Nejsme lupiči. A především vám přinášíme vodu," zvolal Old Shatterhand. "Pusťte nás dovnitř!"
U jednoho vozu se objevil muž, opřel se o oj a zeptal se:
"Kdo jste, cizince?"
"Říkají mi Old Shatterhand a moji druzi jsou všichni poctiví lidé."
"Vem vás čert!" zaklel muž, místo aby zachránce s radostí uvítal. Nebyl to nikdo jiný, než vůdce karavany.
"To je Tobiáš Preisegott Burton," zvolal Kejklíř Fred.
Ale to už byl Burton pryč. Bleskurychle doběhl na druhou stranu, kde stál jeho kůň, prudce odtáhl oj jednoho vozu, vyskočil do sedla a uháněl pryč. Za sebou slyšel volání lidí, které zavedl do záhuby.
"Jen počkejte," procedil nenávistně mezi zuby. "Však se ještě vrátím a dostaneme vás i s těmi vašimi zachránci!"
Burton nemusel jet daleko. Asi po čtvrt hodině jízdy se setkal se svými kumpány, muži, kteří přemísťovali tyče.
Nijak je neznepokojilo, že se k vystěhovalcům připojil Old Shatterhand se svými přáteli. Naopak je potěšilo, že jejich kořist bude ještě větší. Vůbec je nenapadlo, že by se jejich lupičský plán nezdařil, i když teď museli počítat s tím, že vyhlédnuté oběti nepřemůžou bez boje.
Mezi Burtonovými kumpány byli už i oba Mexičani. V úkrytu v dolině v kaktusovém poli našli hlídku, která je dovedla k ostatním. Horlivě vyprávěli o tom, co zažili ve Zpívajícím údolí, aniž tušili, že Vinnetou s Komanči sledoval jejich stopu.
Vinnetou se svou skupinou Komančů našel úkryt Supů prázdný. Byla to dost hluboká kotlina, na jejímž dně bylo stále trochu kalné vody. Každopádně byla i tato bahnitá, kalná voda uprostřed vyprahlého Liána Estacada obrovskou vzácností, a proto si Supové vybrali toto místo za svůj opěrný bod. Sem se vraceli z výprav do Liána Estacada, a proto tu vždycky byla hlídka, která předávala zprávy jak přijíždějícím, tak taky odjíždějícím.
Dnes však muž, který měl stráž, odjel s oběma Mexičany a proto Vinnetou našel úkryt prázdný. Vydal se se svými lidmi po jejich stopě a když se snesl večer, dorazili k tábořišti Supů. Vinnetou si lehl na zem a neslyšně se plížil k lupičům. Zjistil, že většina jich je oblečená jako Indiáni. Pak uviděl, jak přichází Burton. Bohužel se nemohl připlížit natolik blízko, aby slyšel, co si povídají, ale podařilo se mu je alespoň spočítat.
"Je tam třicet pět Supů," oznámil, když se vrátil. "Zítra touhle dobou budou jejich maso požírat skuteční supové."
"Jaký asi mají plán?" zeptal se New Moon.
"Jdou za kořistí a ta je zřejmě na sever odtud," odpověděl Vinnetou. "Ti dva Mexičani odjeli týmž směrem a odtamtud přišel taky posel, z jehož posunků jsem vyčetl, že nemůžou s přepadením začít. Moji bratři a já teď pojedeme rovněž na sever, kde určitě najdeme ty, které chtějí Supové zahubit a oloupit."
Opatrně se vydali na cestu. Zanedlouho před sebou uviděli ve tmě vozovou hradbu, před níž stály hlídky. To už Old Shat-terhand učinil první bezpečnostní opatření. Jedna z hlídek hlasitě zvolala:
"Stůjte! Kdo jste a co chcete?"
"Bílí muži se nemusí ničeho obávat," odpověděl Vinnetou. "Tady je Vinnetou, náčelník Apačů."
Jakmile dozněla poslední slova, ozval se za vozovou hradbou pokřik Kulhavého Franka:
"Vinnetou je tady!" volal radostně. "A kde je Vinnetou, musí být taky lovec medvědů a jeho syn Martin. Pusťte mě ven, abych je všechny objal!"

Přelezl jeden z vozů a když uviděl oddíl Komančů, zůstal zaraženě stát.
"U všech ďasů, co je tohle?" zvolal překvapeně. "Mister Shatterhande, pojďte se podívat na celý oddíl duchů na koních!"
Ale to už ho z jedné strany objal Martin a z druhé strany lovec medvědů. Rovněž Vinnetou se s ním pozdravil jako se starým známým a řekl: "Kde je můj bratr Old Shatterhand? Neslyšel můj hlas?"
"Tady jsem," zvolal Old Shatterhand a s pomocí mužů rychle odtahoval dva vozy, aby mezi nimi mohl Vinnetou projít. Za ním se hrnuli Jemmy, Davy a Kejklíř Fred.
Železné srdce přistoupil s vážným a smutným výrazem ke svým Komančům, kteří byli udivení, že ho tu vidí, a vypravoval jim o zavraždění jejich náčelníka, svého otce Ohnivé hvězdy. Naslouchali mu mlčky, ale v duchu už vynesli nad Supy ortel smrti.
Pak se za vozovou hradbou rozproudila tichá, ale rušná činnost. Rozšířili hradbu, aby se za ní mohli skrýt i Komančové s koňmi, a Supové zdálky nemohli vidět, že se řady jejich protivníků rozmnožily. Komančové se rozdělili s vystěhovale! o vodu, kterou vezli ve vydlabaných tykvích, a dali jim maso.
Old Shatterhand se ujal vrchního velení. Seděl vedle Bloody Foxe, který mu přesně a do všech podrobností popisoval krajinu, v níž teď byli. Největší zájem v něm vzbudilo sdělení, že na východ od velkého kaktusového pole se rozkládá ještě jedno pole, sice mnohem užší, ale zato mnohem delší než první, a mezi oběma že se táhne uzounký písečný pruh, jakási cesta směrem na jih, vedoucí přímo k domku Ducha Liána Estacada. Na začátku se ovšem klikatí tak, že každý, kdo ji dokonale nezná, si myslí, že se tudy rozhodně projít nedá.
"Dobrá," prohlásil Old Shatterhand. "Využijeme toho v našem plánu. Kdyby ti ničemové příliš brzy objevili naši převahu nebo kdyby se po prvním útoku pokusili uprchnout, zaženeme je mezi tato dvě kaktusová pole a pak kaktusy zapálíme."
"Ale Supové objeví moje jezírko," namítl Bloody Fox.
"Ne, Foxi, neobjeví," uklidnil ho Old Shatterhand, "protože okamžitě vyrazíte s deseti Komanči a budete na ně čekat. Buď se vám vzdají nebo je zničíte. Času máte dost, protože předpokládám, že k útoku dojde až k ránu."
Všichni s tímto plánem souhlasili. Znovu otevřeli mezeru mezi vozovou hradbou, aby propustili Bloody Foxe s Komanči. Po jejich odjezdu se rozhostilo hluboké ticho.
Stráže stály daleko před vozovou hradbou. Jakmile by se objevil nepřítel, měly se rychle a tiše stáhnout zpátky.
Uběhla noc. Na východě začínalo svítat a obrysy vozů a různých předmětů se stávaly zřetelnější. Pak uviděli Supy Liána Estacada, kteří se objevili na koních, asi tisíc kroků směrem na jih. Přesvědčeni,-že nadešla jejich hodina, popohnali koně a tryskem se blížili k vozové hradbě, aby na ni zaútočili.
Hlídky se podle rozkazu okamžitě stáhly a všichni muži stáli připraveni za vozovou hradbou a očekávali útok. Lupiči byli vzdáleni necelých sto kroků, pak osmdesát a vzápětí už jen padesát.
"Palte!" zvolal Old Shatterhand.
Zarachotilo víc než třicet výstřelů. Houf útočníků se rázem rozprchl. Mrtví a ranění padali z koní. Zvířata, která ztratila jezdce, pádila bezhlavě pryč. Zbylo asi jenom deset nezraněných nebo lehce zraněných útočníků, kteří zarazili koně a zůstali stát.
"Jen pojďte blíž! Nebojte se!" zvolal bojovně Kulhavý
Frank. "Čeká tu na vás s námi Old Shatterhand a Vinnetou!"
Když Supové Liána uslyšeli tato dvě jména a přehlédli své ztráty, pochopili, že nemají žádné vyhlídky. Rychle obrátili koně a tryskem zamířili na jih.
"Ven, a každý na své místo!" přikázal Old Shatterhand.
Rychle odsunuli dva vozy a všichni se vyřítili ven. Jak už bylo předem domluveno, rozběhli se vystěhovalci k raněným a mrtvým a ostatní, kromě Tlustého Jemmyho a Dlouhého Davyho, se pustili do pronásledování prchajících. Jemmy a Davy pádili na jihozápad, kde měli zapálit kaktusová pole.
Jedna část pronásledovatelů, vedená Vinnetouem, zamířila na východ, aby se po chvíli stočila na jih, zatarasila prchajícím cestu a přinutila je, aby vjeli mezi obě kaktusová pole. Druhá část, vedená Old Shatterhandem, vyrazila za prchajícími.
Lupiči jeli mlčky, plní vzteku, že jim jejich plán nevyšel. Jen občas některý z nich zaklel. Zastavili se až u úkrytu.
"Co teď?" zeptal se Burton. "Tady zůstat nemůžeme, protože jsou nám v patách."
"Projet kaktusovými poli taky nemůžeme," řekl Carlos Pel-lejo, který také se svým bratrem zůstal naživu. "Nezbývá nám, než se dát vpravo. Pojeďte!"
Vyrazili doprava a zanedlouho spatřili v dálce před sebou hustá oblaka kouře.
"U sta hromů!" zaklel Burton. "Předešli nás a zapálili kaktusy. Zpátky!"
Okamžitě obrátili a uháněli nazpět kolem úkrytu na východ. Asi po deseti minutách uviděli, jak se k nim zleva blíží Old Shatterhand se svou skupinou. Lupiči štvali koně jako šílení, aby unikli, ale po chvíli poznali, že jejich naděje na útěk je marná, protože v dálce zahlédli druhou skupinu pronásledovatelů, která se jim postavila do cesty.
"Vem vás čert, mizerové!" zařval Emilio. "Musíme to vzít mezi kaktusy, jinou možnost nemáme."
"A dostaneme se odtud? Není to slepá ulička?" zeptal se nedůvěřivě Carlos.
"To nevím. V životě jsem tudy nejel, ale nemáme na vybranou. Hněte sebou, ať nás oheň nepředběhne!"
Rozjeli se tedy na jih, přesně tak, jak Old Shatterhand předpokládal. Z levé strany k Old Shatterhandovi přijížděl Vinnetou se svým houfem a zprava Davy a Jemmy, kteří splnili svůj úkol. A tak se teď všichni společně rozjeli za Supy do kaktusových polí, ke vzdálené a tajemné oáze uprostřed Liána Estaca-da.
Carlos Pellejo měl pravdu, když varoval před ohněm, který se blížil. Zprvu pomalu, ale pak stále rychleji.
Mezi kaktusy, na nichž čas od času vyrašily nové výhonky, ležely na zemi uschlé zbytky, hořící jako papír. Plameny

zpočátku jen tiše olizovaly troud kolem, pak se rozběhly dál, šlehaly do výše a zachvacovaly stále větší plochy, až bylo nakonec celé okolí v plamenech. Vzrůstajícím žárem se vytvořil vzdušný proud, který neustále sílil, až se proměnil ve vítr. Čím víc se požár šířil, čím hlouběji postupoval na jih, tím zřetelněji se blížilo to, co Old Shatterhand předpokládal. Obloha ztratila zářivou modř, zežloutla, potom zešedla, byla stále temnější, a už to nebyl kouř, ale těžká černá mračna, která silný vítr rozháněl po obloze.
Vzduch byl žhavý a písek jako by hořel. Mezi mračny na obloze projely první blesky a na zem dopadly první kapky deště. Pak se spustil opravdový déšť, který se posléze změnil ve vydatný tropický liják.
Vystěhovalci byli zachráněni. Přitáhli všechny nádoby, které měli, aby je naplnili vodou. Volské potahy ožily, zvířata radostně bučela a válela se po mokré zemi. Dostala dosytosti napít a jejich záchrana-'znamenala i záchranu majetku jejich majitelů, protože bez nich by se s vozy nedostali dál.
Bloody Fox s deseti Komanči dorazil k domku, obrostlému mučenkou, za svítání. Sanna je radostně uvítala, byla šťastná, že zase jednou vidí nějaké lidi. První, nač se Bloody Foxe zeptala, bylo, co ví o černém Bobovi. Bloody Fox jí slíbil, že jí všechno poví později a vešel do domku. Když po chvíli opět vyšel, měl přes sebe přehozenou kůži bílého bizona.
"Pijenowit načo - Duch Liána Estacada!" zvolal ohromeně Železné srdce. Taky ostatní Komančové zírali v němém úžasu na postavu, která pro ně byla takovou záhadou. Bloody Fox opět nasedl na koně a zamířil k jihovýchodnímu cípu kaktusového pole, kde se zastavil a pátravě se zahleděl k severu. Komančové ho následovali k jeho stanovišti.
Brzy se objevila temná kouřová stěna, proti níž šlehaly zdola jasné plameny.
"Oheň žene Supy k nám," řekl Bloody Fox Železnému srdci.. "Možná že mezi nimi najde můj rudý bratr vraha svého otce."
Čekali s puškami připravenými k výstřelu.
Temná kouřová stěna se přibližovala.
"Uff!" zvolal jeden z Indiánů a ukázal na sever. "Tamhle přijíždějí!"
Byli to Supové Liána, ale zbyli už jenom tři. Ostatní padli do rukou pronásledovatelů. Jejich koně se koupali v potu a jezdci se už jen stěží drželi v sedlech. V dálce za nimi bylo vidět Old Shatterhanda s Vinnetouem a ostatními. Jeli však zvolna, protože chtěli zbylé tři Supy přenechat Bloody Foxovi a Komančům.
V čele tříčlenné skupiny jel Burton. Spatřil stromy, zázrak uprostřed Liána Estacada, a zamířil k nim. V té chvíli se proti němu vynořil Bloody Fox. Mormon vykřikl, nasadil koni ostruhy a zvíře se s posledním zbytkem sil vyřítilo kupředu.
Za Burtonem přijeli oba zbývající lupiči. Železné srdce v nich poznal vrahy svého otce. Pozvedl pušku, třeskly dva výstřely a muži spadli z koní. Železné srdce k nim dojel, aby si vzal jejich skalpy.
Bloody Fox zatím uháněl za Burtonem mezi stromy až k domku. Hnal se tak zběsile, že přitom ztratil bílou bizoní kůži.
Před domkem se Burtonův kůň zhroutil a mormon vyletěl ze sedla. V mžiku byl Bloody Fox u něj, vytáhl nůž a chtěl mu zasadit smrtelnou ránu. Když se k němu sklonil, překvapeně vykřikl. Při pádu sklouzly Burtonovi dlouhé černé vlasy z hlavy a ukázalo se, že to byla paruka, pod níž byly vidět jeho nakrátko ostříhané zrzavé vlasy. Tvář měl znetvořenou vysílením a pohled jeho očí byl skelný a strnulý - Burton si zlomil vaz. Bloody Fox zíral na mrtvého a pak užasle zašeptal: "Stea-ling Fox! " Při tom přepadu, kdy byli zabiti jeho rodiče, slyšel toto jméno, a to bylo jediné, co mu utkvělo v paměti. Teď před ním ležel vrah jeho rodičů mrtvý.
Bloody Fox si opět přehodil bizoní kůži, vyhoupl se na koně a vracel se zpátky k ostatním. Když ho uviděli v kůži bílého bizona, neubránili se překvapeným výkřikům.
"Duch Liána Estacada - Bloody Fox byl tedy tím duchem...!"
Bloody Fox nevěnoval jejich překvapení pozornost. Ukázal na Burtonovu mrtvolu a řekl:
"Tady leží ten vrah! Proto mi byla od prvního okamžiku jeho tvář povědomá. Teď je mrtvý a já se nikdy nedovím, kdo byli moji rodiče."
New Moon se zadíval na mrtvého a zvolal:
"Stealing Fox! Škoda, že si ten padouch zlámal vaz. Teď už mu na vždycky zůstanu dlužen kulku."
"Je mrtvý a s ním jsou vyřízení i Supové," prohlásil Old Shatterhand. "Teď bude konečně v Liánu klid a pokoj. A kdyby se přece jenom některý z nich ještě ukázal, bude snadné vypravit se odtud proti němu, protože by nikoho ani nenapadlo, že je tady takováhle oáza."
Jediný, kdo nevěnoval mrtvému pozornost byl Bob. Byl
zcela zaujat Sannou, která se nepřestávala vyptávat. A když mu ukázala starou zašlou fotografii, padl jí kolem krku a nebyl schopen promluvit.
Komančové odjeli, aby přivedli k oáze vystěhovalce. Měli si tu odpočinout a vzpamatovat se z útrap cesty, a pak je chtěli převést přes Liáno.
Oheň pomalu dohasínal, protože už neměl v kaktusovém poli žádnou potravu.
V domku obrostlém mučenkou bylo živo. Bloody Fox byl hrdinou dne. Vyprávěl o svém životě tak zajímavě a napínavě, že i Kulhavý Frank jen naslouchal a ani jednou ho nepřerušil. Nakonec Bloody Fox řekl, že je pevně rozhodnutý zůstat v oáze navždycky a starat se o to, aby se do Liána už nikdy nevrátili Supové. Sanna a Bob prohlásili, že ho neopustí a zůstanou s ním.
Když se později šli Jemmy, Davy a Fred projít s Kulhavým Frankem kolem jezírka, Kejklíř Fred se Franka zeptal:
"Takže teď jsme, Franku, v říši duchů. Ještě pořád trváš na tom, že Duch Liána Estacada je nadpřirozená bytost?"
"Nech toho! " řekl odmítavě Frank. "Jestli jsem se jednou v jednom případě zmýlil, existuje spousta jiných případů, kdy se moje vědecké znalosti osvědčily."
"Samozřejmě," přikývl s úsměvem Tlustý Jemmy.
"Slyšel jsi to?" obrátil se Frank na Kejklíře Freda a pak pokračoval:

"A vlastně můžete děkovat jenom mě za to, že jste se dověděli, kdo je Duch Liána Estacada. Kdybych se byl na Helmer-sově farmě nesetkal s Bloody Foxem, nikdy byste Ducha neodhalili. To bych prosil, abyste uznali už teď. Jestli mi za to bude jednou postaven pomník, to přenechám už dalším generacím."

KAREL MAY
Duch Llana Estacada
Z německého originálu Der Geist děs Llanno Estacado,
vydaného nakladatelstvím Karl-May-Verlag, Bamberg, roku 1953,
přeložila Věra Houbová
Ilustroval Gustav Krum
Mapy na předsádce nakreslil Václav Morch
Obálku s použitím kresby Gustava Kruma navrhl Václav Kučera
Vydala Olympia, Praha, roku 1989
jako svou 2388. publikaci
1. vydání, 165 stran
Odpovědná redaktorka Blanka Fricova
Výtvarný redaktor Antonín Kalcovský
Technická redaktorka Jitka Grulichová
Vytiskla Polygrafia n. p., Praha
Tematická skupina 14/74
AA 11,17, VA 12,08
Náklad 100 000 výtisků
305/22/856
27-002-89
Cena vázaného výtisku 19,- Kčs